

॥ श्री शिवनाम अष्टोत्तरशतम् ॥

ஸ்ரீ சிவநாம அஷ்டோத்தரஸதம்

முலமும்

ஸாஷித்ய வாங்குசு பூஷணம்

பிரும்மஸ்ரீ. ஸ்ரீவத்சு ஸோமதேவ சர்மா

இயற்றிய தமிழரையும்.

R. S. VADHYAR & SONS,
Book-Sellers & Publishers,
KALPATHI, PALGHAT-3

॥ श्री शिवनाम अष्टोत्तरशतम् ॥

ஸ்ரீ சிவநாம அஷ்டோத்தர சதம்

முலயம்

ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர், ஸ்ரீ பாஸ்கர ராயர்

ஆகியோர் கருத்தைத் தழுவி

ஸாஹித்ய வாங்குமுக பூஷணம்

பிரும்மஸ்ரீ. ஸ்ரீவத்ஸ ஸோமதேவ சர்மா

இயற்றிய தமிழரையும்

ஸ்ரீ ராம சுவர
இதரிசைக் 7௨
பாங்குமுக

N. இராஜம் & கோ.

வேப்பேரி, மதராஸ்-7.

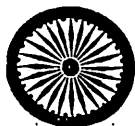
Copy Right]

1950

[Price. As. 15

R. S. VADHYAR & SONS,
Book-Sellers & Publishers,
KALPATHI, PALGHAT-3

முதல் பதிப்பு—Copies. 1000—1950.

“வைதிக தர்ம வர்த்தினீ”

(தர்ம பிரசார மாத வெளியீடு)

ஆசிரியர்: ஸ்ரீவத்ஸ ஸோமதேவ சர்மா. •

சந்தாதார் ஆசிரியர். வருஷ சந்தா ரூ. 3/4

2/218, தம்பு செட்டி தெரு, சென்னை-1.

ஸ்ரீசிவநாமாஷ்டோத்தர சத நாமாவளி:

அவதாரிகை

காசி முதல் கன்யாகுமரி வரையில் ஒவ்வொரு சிவாலயத்திலும் வைதிக பஞ்சாயதந பூஜை நடக்கும் கிருஹத்திலும் சிவநாமாஷ்டோத்தர சதாட்ச்சனை நடைபெறுகிறது. பல சிவநாமாஷ்டோத்தரங்களிருந்தும் இதே பெரும்பாலோரால் அனுஷ்டிக்கப் படுகிறது. இது பதினெண் புராணங்களில் பதிமூன்றாவதான ஸ்காந்த புராணத்தில், ஸகத் குமாரீ, ஸுதஸம்ஹிதா, பிராஹ்மீ, வைஷ்ணவீ, சாங்கரீ டெஸளரீ, எனும் ஆறு ஸம்ஹிதைகளில் ஐந்தாவதான சாங்கரீ ஸம்ஹிதை சிவரஹஸ்ய கண்டத்தில் கௌரீ நாராயண ஸம்வாதத்தில் அமைந்துள்ளது. உமையவள் தன் ஸஹோதரரான ஸ்ரீநாராயணனை நாடி “எனக்குச் சிவனுடைய பாதி சரீரம் கிடைக்கத்தக்கதும் சீக்ரமாய் பலனை அளிப்பதுமான ஸ்தோத்திரத்தைக் கூறு” என்று கேட்பது முதல் சுலோகம். “படிப்பவர்களுக்கு வினாவில் பயனளிக்கும் ஹேஸ்யமான சிவனது நூற்றெட்டு நாமாக்களைச் சொல்கிறான் கேள்” என்பது இரண்டாவது சுலோகம். த்யான சுலோகம் ஒன்று. ஆக ஆரம்பத்தில் 3. நாமாவளி 13, சுலோகங்களாலும் பலசூத்திர 5 சுலோகங்களாலும் வர்ணிக்கப்படுகிறது. ஆக 21. சு. பதிமூன்றே சுலோகத்தில் லலிதமாக சிவதத்துவத்தை வெளியிடும் வேறு அஷ்டோத்தரமில்லை எனலாம்.

ஒரு மந்திரத்தைப் பெற்று அதனால் பயனை அடைந்தவர் அதற்கு ரிஷியாவார். அம்பிகை கோறும் சிவனது அர்த்தாங்கத்திற்கு ஸாதநம் இவ்வஷ்டோத்தரம் என்று கூறும் ஸ்ரீநாராயணன், இதனால் தானும் சிவார்த்தாங்கத்தைப் பெற்றுச் சங்கர நாராயணன் என அழைக்கப்படுவதால் அவ்வுபதேசத்திற் கேற்றவர் விஷ்ணுவே என்பது திண்ணம். இதனால் கொண்டாடப்படும் தைவம் ஸதா சிவன். இதன் உபதேச குருசிவார்த்தாங்கம் பெற்ற மஹா

விஷ்ணு. இவ்வுபதேசத்தால் சிஷ்யையான தேவி சிவார்த் தாங்கம் பெற்றாள். ஆதலின் மந்தரம் தேவதை குரு இம் மூன்றும் ஒன்றாகக் கருதப்படல் வேண்டுமென்ற மந்தர சாஸ்திர லித்தார்த்தப்படி அம்மூன்றும் சிவமானதுடன், தேவியும் அத்துடன் சேர்ந்தாள். ஆதலின் இதன் சிறப்பிற்கு இது இரண்டாவது காரணமாம். இதற்கு லக்ஷ்யமான சிவனே வேதாந்தப்ரதி பாத்யமான பொருள். அது அருபமாயும் ஸரூபமாயும் இருந்து உலக நன்மை புரிகிறது. கேவல நாமரூப மற்ற பரமாத்மாவைப் பூஜிக்கவோ, துதிக் கவோ முடியாது. அவரே நாமரூபங்களை ஏற்று எங்கும் நிறைந்தவர் எனக் காட்ட சம்சானம் முதல் கைலாசம் வரை யிருக்கின்றார். இத்தகைய உத்தம வஸ்துவை ஆச் சயித்தது மூன்றாவது சிறப்பாகும். கர்மகாண்டம் உபா ஸனா காண்டம் யோகம் ஞானகாண்டம் இவைகளில் கூறிய சகல தத்துவங்களையும் இந்நாமாவில் புகுத்திருப்பது நான்காம் சிறப்பாம். குருவிற்கும் சிஷ்யனுக்கும் உடனே பலனை அளித்ததென்பது ஐந்தாவது சிறப்பாகும். வேதபுராண ப்ரலித்தமானவை என்பது ஆறாவதாகும்.

சருக்கமாகவும் லலிதமாகவும் இருத்தல், உத்தம குருவால் உத்தம சிஷ்யைக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது, உத்தம வஸ்துவைக் குறிப்பது, ஸகல ஸாத்நங்களையும் தனக்குள்ளே அடங்கியது, உடனே பலனை அளிப்பது, வேத புராணங்களால் வர்ணிக்கப்பட்டது என இதை போன்ற மற்றும் பல காரணங்களால் இது மிகமிக உயர்ந்ததென விளங்குகிறது.

இதில் பெரும்பாலான நாமாக்கள் வேதத்தினால் அப்படியே கூறப்பட்டவைகள். சிவநாமாக்கள் நேராக அப்படியே கூறப்படாவிடினும், இதன் அர்த்தம் ச்ருதியில் வர்ணிக்கப்படுவதால் அர்த்தத்தினால் ச்ருதி கூறியவைகளாகும் * மற்றவை புராணங்களில் கூறப்பட்டு ப்ரலித்த

* “அம்பிகாபதயே” என்று ச்ருதிப்ரலித்தி. “அம்பிகாநாத” என்பதிக்குளது.

மானவை. ஆகமங்களால் வர்ணிக்கப்பட்டு ஆலயங்களில் அமைக்கப்பட்ட இருபைத்தைந்து மூர்த்திகளின் நாமங்கள் (இரண்டு மூன்றுகளைத் தவிர) பெரும்பாலும் இங்கு கூறப்படுவதால் ஆகமப்பரவித்த நாமக்களுமாகும். இவை ஆங்காங்கு குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அன்றியும் "சிவசக்தியைப்பரூபிணி" என்று ஸ்ரீலலிதா ஸஹஸ்ர நாமாவில் வர்ணிக்கப்பட்ட அங்கு மிங்கும் சிலநாமக்கள் † அப்படியே அமைந்துள்ளதும் மற்றவை அர்த்தம் பொருந்தியவைகளுமாகும். 28 நாமாக்கள் இரண்டிலும் ஏகமாயிருத்தல் ஆங்காங்கு குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதல் மூன்று நாமங்கள் இவர் பரமாத்மா, ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லய கர்த்தா, "ஜன்மாத்யஸ்யபதஃ", என்ற ப்ரம்ம ஸூக்தர்த்தால் வர்ணிக்கப்பட்டவர் என்பதை விளக்குகின்றன. "ஸ்வாமய" முதல் "பரமாத்மாசஎன்ற வரையிலுள்ள நாமாக்களும், 14, 54, 57, 58, 59, 62, 68, 71, முதல் 75, 79, 80, 82, 87, 89, 90, முதல் 95, முதல் 102 முதல் 108 வரை உள்ள நாமாக்களும் இந்த முதல் 3 நாமார்த்தத்தைப் பூர்ணமாக விளக்கி விபாக்யநம்மீபாலமைந்திருக்கின்றன. மற்றவைகளும் இந்த தத்துவத்தயே பரம்பரையாகக் கூறினும் இதர அர்த்தத்தையும் விளக்குகின்றன. சசிசேகர முதலிய 8 நாமாக்களும் மற்றும் சிலதம் லோகாநுகர்ஹத்திற்காகவும் பக்தர்கள் உபாலிப்பதற்காகவும் ஸகுண மூர்த்தியாகத் தோன்றி உபாஸனா காண்டத்திற்கு விஷயமாகினார் என்பதைக் காட்டுகின்றன. விஷ்ணு வல்லப: அம்பிகாநாத: பக்தவத்ஸல: சிதிகண்ட: கங்காதா: மிருத்யுஞ்ஞப: முதலிய சிலநாமாக்கள் பக்தாநுகர்ஹகத்பரா யிருப்பதையும் பக்தி காண்டத்திற்கு லக்ஷ்யமாயிருப்பதையும் காட்டுகின்றன ஹவி: யஞ்ஞமய: ஸோம: என்பது போன்ற சிவ நாமாக்கள் கர்ம காண்டத்தினாலும் இவரே போற்றப்படு

† சிவ: சிவா, மஹேஸ்வர: மஹேஸ்வரீ: சம்பு, சாம்பவீ சசிசேகர:
சாகுசந்த்ரகலாதரா; சங்கர, சாங்கரீ,

கிறார் என்பதைக் காட்டுகின்றன. புஜங்க பூஷணம் அநேகாத்மா முதலியவை இவரையோகி யோகத்தாலறியத் தக்கவரென எண்பிக்கின்றன. பூஷதந்தபித், தக்ஷாத்வரஹா; பகநேத்ரபித் எனும் நாமாக்கள் சிவத்வேஷத்தை ஸஹியாத அம்பிகையின் பிராத்தனைக் கிணங்கி துஷ்ட சிஷ்டணம் செய்தார் என்ற பக்த வாத்ஸல்யத்தைக் காட்டுகின்றன. அந்தகாஸுரஸூதநம் கங்காதா;காமாரி; நீலலோஹிதம் சூல பாணி; என்பன ஹரிஹர அபேதத்தை காட்டுகின்றன. அம்பிகாநாதம் என்பது போன்ற நாமாக்கள் புராணகதைகளை விளக்குகின்றன. மற்றும் பற்பல தத்துவங்களையும் விளக்குகின்றன. புராணங்க ளெல்லாம் வெறும் கதைகளை மாதாம் சொல்ல வந்தவைகளல்ல. கதையுடன் நீதியையும் வேதாந்த ரஹஸ்யத்தையும் அதிகாரிகளுக்கேற்றபடி கூறும்.

உதாரணமாக சசிசேகரம் என்ற நாமாவைக் கவனித்தால் சந்த்ரன் தக்ஷண்கன்யகை 27 பெண்களை மணந்து ரோஹிணியிடத்தில் மாதாம் அதிக பக்ஷம் கொண்டு மற்ற மனைவிகளை மதிக்கவில்லை; தக்ஷன் இது தவறு இனி இங்ஙனம் செய்யாதே என எச்சரித்தான். மறுபடியும் அதே மாதிரி நடந்ததால் தக்ஷனால் சபிக்கப்பட்டுச் சிவனைச் சரணமடைந்தான். குருத்ரோஹம் செய்துமவரைச் சரண்புகுந்தான். அவர் அபயமளித்து அவனைத் தலைமீது அணியாக அணிந்தார் என்பது புராணகதை. இதிலிருந்து பக்ஷபாதங்கூடாது சிவன் சரணாகத வத்ஸலன். ஸர்வ வல்லமையுள்ளவன் என்று பல பல நீதிகள் தோற்றுகின்றன. சந்த்ரன் என்பது ஞானம் அல்லது ஸர்வஜீவ ஸ்மஷ்டி என்பது வேதாந்தார்த்தமாம். இங்ஙனமே சூலம் ஜடை பாச முதலியவைகளைத் தரித்திருந்தாலும் வேதாந்த ரஹஸ்யத்தையே விளக்குவதாக சிவநாமாஷ்டோத்தாசதத்திற்கு “சிவதத்துவ ரஹஸ்யம்” எனும் விரிவுரை எழுதிய ஸ்ரீமான் நீலகண்டதீக்ஷிதாவர்கள் விளக்குகிறார்கள்;

ज्ञानचन्द्रकलाचूडः खट्वाङ्ग शुद्धसत्त्वकः ।

त्रैगुण्यं शूलमेतस्य परशुः सत्यनिष्ठता ॥

“அறிவேனும் சந்தர்னைச் சிரோபூஷணமாக உள்ளவன். கட்டில் காலென்னும் சுத்த ஸத்வகுணமுள்ளவன். த்ரீகுண வடிவமானது இவன் சூலம். பாசுவென்பது ஸத்திய ஸ்வரூபம்” எனும் வராஹ புராண வசனத்தால் ஸகுணமாயினும் ஸதாசிவன் கேவல பாபிரும்மமே என செவ்வனே விளங்குகிறது.

இத்தகைய மஹாமஹிமை வாய்ந்த இதைச் சசியாக மூன்றுகாலம் படிப்போர் இஷ்டலித்தியைப் பெறுவர். கேவலஸ்துதிக்கே இத்தகைய மஹிமை உண்டு. பரமாத்ம ஸாந்நித்யம் வாய்ந்த சிவாலயத்தில் இதைப் பராயணம் செய்தாலோ அல்லது அர்ச்சனை செய்வீத்தாலோ அதனு லுண்டாகும் பயனைப் பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமா?

சிவலிங்கம் எப்படி தனி நிற்குணமும் தனிஸகுண முமாக இல்லாமல் நடுவாக இருக்கின்றதோ அங்ஙனமே பராயணமெனும் ஜபயஞ்ஞமும் மாநலிகமும் காயிகமு மாக இல்லாமல் நத்யமான வாசுகதபஸ்ஸாகும். இது சிரத்தை உள்ளவர்களுக்குக் கடினமான விஷயமல்ல. “நாமபாராயணபிரீதா” நாம பராயணத்தால் ஸந்தோஷமடை கிறவள் என ஸ்ரீலலிதா ஸஹஸ்ரநாமங் கூறுகிறது. பாராயணத்தால் சிவனருள் பெறலாம். “யஜ்நானா் ஜபயஜ்ஞாஸி” யஞ்ஞங்களில் ஜபயஞ்ஞகமாக இருக்கிறேன், என கீதா சார்யன் விபூகியோகத்தில் வர்ணிக்கின்றார். இதில் ஹிம் ஸாதிகளில்லாததாலும் சரீரப்ரயாஸம் தநவ்யயம் முதலிய வைகளில்லாததாலும் ஜபயஞ்ஞம் மிகச் சிறந்ததென பாஷ்யகாரர்கள் கூறுகின்றனர்.

जपमार्तयन्त्रित्यं जपन्वैब्रह्मचारिकं ।

तदर्थबुद्ध्या संयाति मनसा जापकः परम् ॥

நித்யம் ஜபத்தை ஆவர்த்தி செய்துக்கொண்டு பிரும்ம சாரியாக (பிரும்மஸ்வரூபமான) மந்த்ரத்தை ஜபித்துக் கொண்டு அதன் அர்த்தத்தைப் புத்தியால் உணர்ந்து மந்த்ரம் ஜபிப்பவன் பாமாத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைகிறான்.” என்ற பாரத ஜாபகோபாக்யாந சுலோகத்தால் அர்த்தமும் உணர்ந்து ஜபம் செய்பவர் எளிதில் ஸத்தி அடையலாமென நிச்சயமாகின்றது.

कोटयो ब्रह्महत्यानां अगम्यागमकोटयः ।

सद्यो विस्मृतां यान्ति महादेवेतिकीर्तिनात् ॥

ஒருமுறை மஹாதேவ எனக் கூறினால் கோடி கோடியான பிரும்ம ஹத்திகளும் தகாதவரைப் புணர்ந்த பர்ப்பமும் லயித்து விடும் என சிவபுராண வசந்மிருக்க, ஒரு முறை சிவ எனக் கூறினால் போதாதா? 108 நாமஜபம் செய்யவேண்டுமா? அதிலும் ஒருமுறை போதாதா? தினம் முடிமுறை ஜபிக்கவேண்டுமா? என சங்கை நிகழலாம். “ஒரு நாமாவுக்கு எவ்வளவு பாபத்தைப் போக்கடிக்கச் சக்தியிருக்கிறதோ அவ்வளவு பாபத்தைச் செய்ய பாபியால் முடியாத” என நாமாவுக்கு மஹிமை இருப்பதும் பாபமகலுவதும் உண்மையே. ஆனால் அதற்குப் பிறகு நாம் பாபம் செய்யாமலிருப்போமா? அன்றியும் நாமாவை அதன் சப்தார்த்த விச்சுஷங்களை உணர்ந்து ஆழ்ந்த பக்தியில் ஈடுபட்டு என் பாப மூட்டைகள் ஒழியவேண்டும் என உள்ள முருக நாம ஜபமும் செய்கிறோமா? பாபமகன்றாலும் வாஸனை உள்ளே இருந்து மந்தினாலே உடலாலோ ஒரு பாபத்தைச் செய்யத் தூண்டுமல்லவா? அதற்காக அந்த பாப வாஸனையும் ஒழிய இந்த ஸத்வாஸனை ஏற பலமுறை ஜபிக்க வேண்டியதுதான். கார்யமாகும் வரை ஜபித்துப் பின்னர் மறப்பது அதமமாகும். ஆயினும் நமது பாபம் அகலும் வரையிலாவது ஜபிக்கத்தான் வேண்டும். பாபமகன்றது என்பதற்கு லக்ஷணம் மேல்மேலும் புண்யம்

செய்வதேயாகும். அன்றியும் நாமஜபம் செய்யும்போது உண்டாகும் ஆநந்தம் அனுபவத்தால்தான் அறியத்தக்கது. ஜபிப்போர் இந்த வாதம் செய்யார். வாதம் செய்தாலோ பாபமகலவில்லை என்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது. அன்றியும் “**आवृत्तिसकृदुपदेशात्**” 4-1-1 என்ற பிரும்மஸூத்திரத்தில் ச்ரவணமனனாதிகளை ஒரு முறை செய்தால் போதாதா? என்று கேட்க அடிக்கடி உபதேசிக்கப் பட்டிருப்பதால் அடிக்கடி செய்யவேண்டியதுதான் என ஸூத்ரபாஷ்யம் முடிவுகட்டியிருப்பதாலும் சிஷ்டர்கள் ஆயிரம் அல்லது 2 ஆயிரம் பகவந்நாம ஜபம் செய்யாமல் உண்பதில்லை என்ற சிஷ்டாசாரத்தினாலும் மும்முறை இதை ஜபிப்பதுடன் ஸதா பகவந் நாமாவைச் சொல்லிக் கொண்டே இருத்தல் வேண்டும்.

இதில் பெரும்பாலும் சிவபக்தாக்களே ஸராயிருந்து மந்திரி பதவியும் வகித்து சிவபூஜா துரந்தரரான ஸ்ரீ லீலகண்டகீக்ஷதர்வாள் எழுதிய சிவதத்துவ ரஹஸ்யத்தை ஒட்டியே அர்த்தங்கள் எழுதப் பட்டிருக்கின்றன. ஆங்காங்கு ச்ருதிப்ரவித்த நாம எது? புராணப்ரவித்த நாம எது? ஸ்ரீலலிதா ஸஹஸ்ரநாமாவுடன் ஒத்திருக்கும் நாம எது? எந்தெந்த நாம மஹேச்வராவதாரமான 25 மூர்த்திகளின் பெயர்? எந்தெந்த நாம ஐதிஹ்யம் எந்தக்ஷேத்திரத்தில் நடைபெற்றது? என்பது போன்ற விவரங்கள் ஆங்காங்கு குறிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. 11 ல் லாண்டுகளாக இத்தொண்டில் ஈடுபட அவா இருந்தது.

அதைப்பூர்த்தி செய்விக்க இதை அச்சிட முன்வந்த ஸ்ரீராஜம் கம்பெனியாருக்குச் சிவகாமியுடன் கூடிய சிவகா மேச்வரருளால் மேலமேலும் செல்வமும் சிரத்தையும் உண்டாக வேண்டுகிறேன்.

गच्छतः स्वलनं कापि भवत्येव प्रमादतः

हसन्ति दुर्जनास्तत्र समादधति साधवः ॥

“நடப்பவன் தவிரி விழுதல் கூடும் தூர்ஜநர் நகைப்பர்
ஸாதூக்கள் ஸமாதானம் செய்வர்” என்றபடி. புத்தி மாந்த்
யத்தாலும் தவறுதலாலும் பல குற்றங்கள் நிகழ்வது
ஸஹஜம். அதைத்திருத்தி அன்புடன் மற்றும் இதற்குத்
தேவையான விஷயங்களையும் சிவனடியார்கள் தெரிவித்
தால் அவரருளிருந்து அடுத்தப்பதிப்பும் வெளிவந்தால்
அச்சமயம் அவைகளைச் சேர்க்கலாம்.

अपराधसहस्राणि क्रियन्तेऽहनिशं मया ।

दासोऽयमिति मां मत्वा क्षमस्व परमेश्वर ॥

அமரகலா விலாஸிநீ

சாந்தாசர்மம்

ஸ்டேஷன் ரோட்,

மேல மாம்பலம்.

சென்னை

இங்ஙனம்

அடியாரடி பணியும்

ஸ்ரீவத்ஸ வே. சோமதேவ சர்மா.

शिवाष्टोत्तरशतनामस्तोत्रम्

श्रीगणेशाय नमः ॥

पार्वत्युवाच—

शरीरार्धमहं शंभोर्येन प्राप्स्यामि केशव ।
तदिदानीं ममाचक्ष्व स्तोत्रं शीघ्रफलप्रदम् ॥

नारायण उवाच—

अस्ति गुह्यतमं गौरि नाम्नामष्टोत्तरं शतम् ।
शंभोरहं प्रवक्ष्यामि पठतां शीघ्रकामदम् ॥
नारायण ऋषिः । अनुष्टुप्छन्दः । सदाशिवो देवता ।

ध्यानम्

घवल्वपुषमिन्दोर्मण्डले संनिविष्टं
भुजगवलयहारं भस्मदिग्भाङ्गमीशम् ।
हरिणपरशुपाणिं चारुचन्द्रार्धं मौलिं
हृदयकमलमध्ये संततं चिन्तयामि ॥

शिवो महेश्वरः शंभुः पिनाकी शशिशेखरः ।
वामदेवो विरूपाक्षः कपर्दी नीललोहितः ॥ १ ॥

शंकरः शूलपाणिश्च खट्वाङ्गी विष्णुवल्लभः ।

शिपिविष्टोऽम्बिकानाथः श्रीकण्ठो भक्तवत्सलः ॥ २ ॥

भवः शर्वल्लोकेशः शितिकण्ठः शिवाप्रियः ।

उग्रः कपाली कामारिरन्धकासुरसूदनः ॥ ३ ॥

गङ्गाधरो ललाटाक्षः काल्कालः कृपानिधिः ।

भीमः परशुहस्तश्च मृगपाणिर्जटाधरः ॥ ४ ॥

कैलासवासी कवची कठोरस्त्रिपुरान्तकः ।

वृषाङ्को वृषभारूढो भस्मोद्भूलितविग्रहः ॥ ५ ॥

सामप्रियः स्वरमयस्त्रयीमूर्तिरनीश्वरः ।

सर्वज्ञः परमात्मा च सोमसूर्याग्निलोचनः ॥ ६ ॥

हविर्यज्ञमयः सोमः पञ्चवक्त्रः सदाशिवः ।

विश्वेश्वरो वीरभद्रः गणनाथः प्रजापतिः ॥ ७ ॥

हिरण्यरेता दुर्धर्षः गिरीशो गिरिशोऽनघः ।

भुजङ्गभूषणो भर्गो गिरिधन्वा गिरिप्रियः ॥ ८ ॥

कृत्तिवासाः पुरारातिः भगवान्प्रमथाधिपः ।

मृत्युञ्जयस्सूक्ष्मतनुर्जगद्रघापी जगद्गुरुः ॥ ९ ॥

व्योमकेशो महासेनजनकश्चारुविक्रमः ।

रुद्रो मृतपतिः स्थाणुर्हविर्बुध्न्यो दिगम्बरः ॥ १० ॥

अष्टमूर्तिरनेकात्मा सात्विकश्शुद्धविग्रहः ।
 शाश्वतः खंडपरशुरजः पाशविमोचकः ॥ ११ ॥
 मृडः पशुपतिर्देवो महादेवोऽव्ययो हरिः ।
 पूषदन्तमिदव्यग्रो दक्षाध्वरहंगो हरः ॥ १२ ॥
 भगनेत्रमिदव्यक्तस्सहस्राक्षस्सहस्रपात् ।
 अपवर्गप्रदोऽनन्तस्तारकः परमेश्वरः ॥ १३ ॥
 एवं श्रीशंभुदेवस्य नाम्नामष्टोत्तरं शतम् ॥
 एतदष्टोत्तरं नाम्नां शतमाम्नाय संमितं ।
 शंकरस्य प्रिया गौरी जप्ताशंभुप्रसाददं ॥
 त्रैकाल्य मन्वहं देवी वर्षमेकं प्रयत्नतः ।
 अवाप सा शरीरार्थं प्रसादात् शूलपाणिनः ॥
 यस्त्रिसन्ध्यं पठेन्नित्यं नाम्नामष्टोत्तरं शतम् ।
 शतरुद्रत्रिरावृत्या यत्फलं लभते नरः ॥
 तत्फलं प्राप्नुयान्नित्यं एकावृत्या नसंशयः ।
 सकृद्वा नामभिः पूज्य कुलकोटिं समुद्धरेत् ॥
 बिल्वपत्रैः प्रशस्तैश्च पुष्पैश्च तुलसीदलैः ।
 तिलाक्षतैर्यजेत् यस्तु जीवन्मुक्तो नसंशयः ॥

சிவாஷ்டோத்தர சதநாம ஸ்தோத்திரம்.

ஸ்ரீகணேசாய நம:

பார்வத்யுவாச—

சரீரார்த்த மஹம்சம்போர்யேன ப்ராப்ஸ்யாமி கேசவ
தகிதானீம் மமாசக்ஷவ ஸ்தோத்தரம் சிக்ரபலப்ரதம்.

நாராயணஉவாச—

அஸ்தி குஹ்யதமம் கௌரி நாம்நாம ஷ்டோத்தரம் சதம்
சம்போரஹம்ப்ரவக்ஷ்யாமி படதாம் சிக்ரகாமதம்.
நாராயணருஷி: அனுஷ்டிப்சந்த: ஸதாசிவோதேவதா
த்யானம்.

தவளவபுஷ்மிந்தோர்மண்டலே ஸன்னிவிஷ்டம்
புஜகவலயஹாரம் பஸ்மதிக்தாங்கமீசம்
ஹரிண பாச பாணிம்-சாருசந்த்ரார்த்த மௌளிம்
ஹ்ருதய கமலமத்யே ஸந்ததம் சிந்தயாமி.

சிவோ மஹேச்வர: சம்பு: பிநாகி ச்சிசேகர:

வாம தேவோ வி்ருபாக்ஷ: கபர்தி லீலலோஹித: (1)

சங்கர: சூலபாணி: ச கட்வாங்கீ விஷ்ணு வல்லப:

சிபிவிஷ்டோம் பிகாநாத: ஸ்ரீகண்டோ பக்தவத்ஸல: (2)

பவ: சர்வஸ்த்திரிலோகேச: சிதிகண்ட: சிவாப்ரிய:

உக்ர: கபாலீ காமாநிரந்தகாஸூர் ஸுதன: (3)

கங்காதரோ லலாடாக்ஷ: காலகால: க்ருபாநிதி:

பீம: பாச ஹஸ்தச்ச ம்ருக பாணிர் ஜடாதர: (4)

கைலாஸவரவலீ கவசீ கடோரஸ் திரிபுராந்தக:

வ்ருஷாங்கோ வ்ருஷ்பாருடோ பஸ்மோத்துலித விக்ரஹ:

ஸாமப்ரிய: ஸ்வாமயஸ் த்யீ மூர்த்திர லீசவர:

ஸர்வக்ரு: பரமாத்மா ச ஸோமஸூர்யாக்கி லோசன: (6)

ஹவிர்யக்ருமய: ஸோம: பஞ்சவக்தர: ஸதாசிவ:

விச்வேச்வரோ வீரபத்ர: கணநாத: ப்ராஜாபதி: (7)

ஹிரண்யரேதா தூர்தர்ஷு: கிரீசோ கிரிசோனக: ௪
புஜங்கபூஷணோ பர்கோ கிரிதன்வா கிரிப்பிய: (8)

க்ருத்திவாஸா: புராராதி: பகவான் ப்ரமதாதிப: ௪
ம்ருத்யுஞ்ஜயஸ் ஸூக்ஷ்மதனுர் ஜகத்வ்யாபீஜகத்குரு: (9)

வ்யோமகேசோ மஹாலேஸன ஜனகச்சாரு விக்ரம: ௪
ருத்ரோ பூபதி: ஸ்தானூரஹிர் பூதந்யோ திகம்பர: (10)

அஷ்டமூர்த்தி ரநேகாத்மா ஸாத்விகச் சத்த விக்ரஹ: ௪
சாச்வத: கண்டபரசு ரஜ: பாசவிமோசக: (11)

ம்ருட: பசுபதிர் தேவோ மஹாதேவோவ்யயோ ஹரி: ௪
பூஷதந்த பிதவ்யக்ரோ தக்ஷாத்வர ஹரோ ஹர: (12)

பகநேத்ர பிதவ்யக்தஸ் ஸஹஸ்ராக்ஷஸ் ஸஹஸ்ரபாத் ௪
அபவர்க ப்ரதோநந்தஸ் தாரக: பரமேச்வர: (13)

ஏவம் ஸ்ரீசம்புதேவஸ்யநாம்நா மஷ்டோத்தரம் சதம். ௪
ஏததஷ்டோத்ரம் நாம்நாம் சதமாம்நாய ஸம்மிதம் ௪
சங்கரஸ்ய ப்ரியா கௌரீ ஜப்த்வாசம்பு ப்ரஸாததம் ௪
த்ரைகால்யமன்வஹம் தேவீ வர்ஷமேகம் ப்ரயதனத: ௪
அவாப ஸா சரீரார்த்தம் ப்ரஸாதாத் சூஸ்பாணிண: ௪
யஸ்திரி ஸந்த்யம் படேந்ரித்யம் நாம்நா மஷ்டோத்தரம் ௪
சதருத்ர த்ரிராவ்ருத்ய யத்பலம் லபதேநர: [சதம் ௪
தத்பலம் ப்ராப்நுயாந்ரித்யம் ஏகாவ்ருத்யந ஸம்சய: ௪
ஸக்ருக்த்வா நாமபி: பூஜ்ய சூலகோடிம் ஸமுத்தரேத் ௪
பில்வபத்ரை: ப்ரசஸ்தைச்ச புஷ்ப்பைச் ச துலவீ தலை: ௪
திலாக்ஷதைர்யஜேத்பஸ்து ஜீவன்முக்தோ நஸம்சய: ௪

पार्वत्युवाच - பார்வதி கேட்கிறாள்.

शरीरार्धमहं शंभो: येनप्राप्त्यामि केशव ।

तदिदानीं ममाक्ष्व स्तोत्रं शीघ्रफलप्रदम् ॥

பார்வத்யுவாச

சரீரார்த்தமஹம் சம்போ: யேனப்ராப்ஸ்யாமி கேசவ
ததிதானீம் மமாசக்ஷ்வ ஸ்தோத்ரம் சீக்ரபலப்ரதம்.

ஓ கேசவ! எந்த ஸ்தோத்திரத்தினால் நான் பரம சிவத்தின் பாதி உடலைப் பெறுவேனோ. சீக்கிரம் பயனைத் தருவதான அத்தகைய ஸ்தோத்திரத்தை இப்பொழுது எனக்குக் கூறும்.

नारायण उवाच - नारायणं कृपिणम्.

अस्ति गुह्यतमं गौरि नाम्नामष्टोत्तरं शतम् ।

शंभोरहं प्रवक्ष्यामि पठतां शीघ्रकामदम् ॥

நாராயண உவாச

அஸ்தி குஹ்யதமம் கௌரி நாம்னாமஷ்டோத்தரம் சதம் சம்போரஹம் ப்ரவக்ஷ்யாமி படதாம் சீக்ர காமதம்.

ஓ கௌரி! அத்யந்தம் ரஹஸ்யமான சிவனது 108 நாம இருக்கின்றது. படிப்பவர்க்கு சீக்ரம் இஷ்டத்தை அளிப்பதான அதைக் கூறுகிறேன்.

த்யானம்.

धवल वपुषमिन्दोः मण्डले सन्निविष्टं

भुजग वलय हारं भस्मदिग्धाङ्गमीशं ।

हरिण परशु पाणिं चारु चन्द्रार्ध मौलिं

हृदय कमल मध्ये सन्ततं चिन्तयामि ॥

தவள வபுஷ மிந்தோ: மண்டலே ஸன்னிவிஷ்டம் புஜக வலய ஹாரம் பஸ்ம திக்தாங்க மீசம். ஹரிண பாசு பாணிம் சாரு சந்த்ரார்த்த மௌளிம் ஹருதய கமல மத்யே ஸந்ததம் சிந்தயாமி.

பத அர்த்தம். டவல் வெண்மையான வபுஷ சரீரத்தை உடையவரும் இந்ஓ: சந்திரானுடைய மண்டலத்தில் சன்னிவிஷ்ட வீற்றிருப்பவரும் டுஜக பாம்பை, வலய வளையாகவும் ஹர் ஹாரமாகவும் உடையவரும் டஸ்ம பஸ்மாவினால்

दिग्घं प्लुसப்பட்ட, अङ्गं अवயவங்களை உடையவரும்
हरिण மான், परशु கோடாலி, (இவைகளை) पाणि கையிலே
தியவரும் चारु அழகிய, चन्द्रार्ध பாதிசந்திரனை मौलिं சிரசில்
ஆணிந்தவருமான ईशं ஸர்வேச்வரனை, हृदयकमल ஹ்ருதய
மாகிற தாமரையின் मध्ये நடுவில் सन्तते எப்பொழுதும்
चिन्तयामि தயானம் செய்கிறேன்.

வெளுப்பான உடல் உள்ளவரும் சந்திர மண்டலத்
தில் இருப்பவரும் பாம்பை கங்கணமாகவும் ஹாரமாகவும்
உடையவரும் விபூதிபூசிய உடல் உள்ளவரும் மாணியும்
கோடாலியையும் கையில் வைத்திருப்பவருமான பாதிசந்
திரனைத் தலைமீது தரிக்கும் சிவனை ஹ்ருதய தாமரையின்
இடையே அடிக்கடி நினைக்கின்றேன்.

ஸ்ரீசிவாய்யாம் நமః

॥ शिवनामाष्टोत्तरशतार्थः ॥

ஸ்ரீசிவநாமா ஷ்டோத்தர சதத்தின் அர்த்தம்.

ஓம் சிவாய நம:

ओं शिवाय नमः

(ஸ்ரீசிவா ஸ்ரீலலிதாஸஹஸ்ரநாம 998.)

சுபமான ஸர்வக்ருணமுள்ளவர். ஸ்வயம்சுபமானவர்;
எல்லா உலகையும் தனக்குள்படுக்கவைத்திருப்பவர். அழ
கானவர். உலக நன்மையை விரும்புபவர். மங்களத்தைச்
செய்ப்பவர். எனவும் பொருளுண்டு.

शोतेऽसि जगदीहते दिशति च श्रेयःप्रजानामसौ

शान्तिं याति समस्तमङ्गलगुणप्राप्तैकसीमायते ।

इच्छाशक्तिमुपैति निर्मलतरःशाले प्रकृत्येति च

व्याचष्टे शिवनाम यस्य विभवं तसै परसै नमः ॥

இவரிடம் உலகம் இருக்கிறது. உலகை விரும்புபவர். ஜநங்களுக்கு ச்ரேயஸ்ஸை அளிக்கிறார். சாந்தி அடைபவர். ஸமஸ்த மங்கள குணத்திற்கு இருப்பிடமானார். இச்சாசக்தியை அடைபவர். நிரம்லமானவர். என “சிவ” எனும் சொல் எவனதுமஹிமையை விளக்குகிறதோ அந்த பரம புருஷனுக்கு நமஸ்காரம். இது எல்லா நாமங்களிலும் மிகச்சிறந்தது. வேதத்தினால் சதருத்ரீயத்தில் பஞ்சாக்ஷரியில் ஜீவாத்நமாகக் கூறப்பட்டது. “தற்செயலாகக் கூறப்பட்டாலும் இது பாபத்தை அகற்றும். மஹாபாதகங்களை அகற்றுவது சிவ எனும் சொல் நம: என்பதுடன் சேர்ந்த பஞ்சாக்ஷரீ முக்தியையளிக்கும். எனஸ்மிருதிகளும் சிவ புராணமும் கூறுகின்றன.

“சண்டாளனாகயிருந்தாலும் சிவ எனும் சொல்லைச் சொல்வானாகில் அவனுடன் வலிக்கலாம். அவனுடன் பேசலாம். அவனுடன் உண்ணலாம்.” எனச் ச்ருதி கூறுகிறது “ஒரு முறை ஏதோ ஒரு ப்ராஸங்கத்தால் சிவ எனும் இரு அக்ஷரமுள்ள பகவன் நாம கூறப்படின, அது மனிதர்களின் ஸகல பாபங்களையும் போக்குகிறது. பவித்ரமான கீர்த்தி உள்ளவனும் எவராலும் அலக்ஷ்யம் செய்ய முடியாதவருமான சிவனைச் சிவேதானை (அமங்களான) நீத்வேஷிக்கின்றாய் என தாக்ஷராயணி தக்ஷணைப்பார்த்து கூறுகிறான். (ஸ்ரீபாகவதம்) அதனால்தான் இது முதல்நாமாவாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஸாதுக்கள் எப்பொழுதும் சிவ சிவ எனக் கூறுவது இதனால்தான். அவனே இவனே என்பதை விட்டு சிவனே சிவனே என்று கூடுறன்பது பழமொழி. “வசகார்தென” எனும் தாதுவிவிருந்து தோன்றி, அக்ஷரமாறுதலால் ஹிம்ஸ என்பது வியம்ஹ என்றானது போலும். பச்யகர் கச்யபராக ஆனதுபோலும் வசி (அழகானவன்) எனும் சொல் சிவ என்று மாறியது எனுக்கூறுவர். முதல் நாம ஜகத்காரணவஸ்து பரமசிவன். எனக்குறிக்கின்றது. இது ச்ருதிப்ரவரித்தநாம.

2. ஓம் மஹேச்வராய நம:

२. ॐ महेश्वराय नमः

(மஹேச்வரீ ஸ்ரீலலிதாஸஹஸ்ர நாம. 750)

மஹத்துவமுள்ள ஈச்வரன். (இந்திராதிசுக்ருக்கும் ஈச்வரன்) மஹத்தான அடக்கி ஆளும்க்கதி உள்ளவர். இதுவும் வேதப்ப்ரலித்தமான நாம. "மாயையை ப்ரகிருதி என்றும் மாயையை அடக்கி ஆள்பவன் மஹேச்வரன்" எனவும் ச்ருதியில் கூறப்படுகிறது. "ஈச ஐச்வரீயே" என்ற தாதுவிலிருந்து தோன்றிய சப்தமிது. மஹத்தான ஈச்வரன் மஹான்களுக்கும் ஈச்வரன் என இருவகையாகவும் அர்த்தம் பொருந்தும். ஐச்வரீயம்வாய்ந்த அணைவரையும் ஈச்வரன் அல்லது ஈசன் என்றாலும் இச்சொல் பரமசிவத்திற்கே உரியதாகும். கிரீசன் தநேசன் என மற்ற அடிமொழிகளைக் கூறாமல் ஈசன் என்பது பரபிரும்மமானபரம சிவத்தையே கூறுவதாகும். அதனற்றான் பத்து உபரிஷத்துக்களில் முதலாவதாகக்கருதப்படும் உபரிஷத்திற்கு ஈசாவாஸ்ய மென்று பெயர் தோன்றிற்று. அது ஈசனெனும் பரமாத்மாவையே கூறுகிறது.

"எவன் வேதத்தின் ஆதியில் ஸ்வரமாகச் சொல்லப்படுகிறானோ எவன் வேதாந்தத்தில் பிரதிஷ்டிதனோ, பிரகிருதி லீநனை அந்த பிரணவாகாரனுக்கு மேற்பட்டவன் (நாதவடிவ) மஹேச்வரன்" என்றும் ச்ருதி கூறுகிறது. (தைத்திரீயாரண்யகம்)

"சிவோ மஹேச்வர ச்சைவ ருத்ரோ விஷ்ணு: பிதா மஹ: ஸம்ஸார வைத்ய: ஸர்வக்ரு: பரமாத்மேதி முக்யத:" என இவ்வெட்டுநாமாக்கள் யிக முக்யமான தெனச் சிவபுராணங் கூறுகிறது.

மஹேச்வாரின் ஆயிரத்தின் ஓம்சத்தால் ருத்ரனும் கோடியின் ஓம்சத்தால் ப்ரூம்ம விஷ்ணுக்களும் உண்டாகின்றனர்.

மஹேச்வர தத்வம் மூன்று வ்யூஹமாகப் பிரிக்கப் பட்டுள்ளது. 1. பரமசிவம். 2. ஸதாசிவன். 3. மஹேச்வரன். சிவஸாதாக்யம், அமூர்த்த ஸாதாக்யம், மூர்த்த ஸாதாக்யம், கர்த்ருஸாதாக்யம், கர்மஸாதாக்யம். என இரண்டாவதான ஸதாசிவம் ஐந்துவகையாம். சந்தர் சேகரன் முதலிய இருபத்தைந்து பிரிவுள்ளது மஹேச்வர தத்வம். ஆக மூன்றும் சேர்ந்து பரமசிவ தத்வம் முப்பத்தொன்றாகும். தேவேந்திரன் ரகுவை நோக்கி “புருஷோத்தமனெனும் சொல் எப்படி ஹரியையே குறிக்குமோ மஹேச்வரனென்றசொல் எப்படி முக்கண்ணையே குறிக்குமோ, அங்ஙனம் சதமகன் என்று என்னையே முறிவர் அறிவார்கள். இச்சொல் இரண்டாவது மரிதனிடம் செல்லாதென்கிறார். (ரகுவம்சம்)

அன்றியும் மஹாகவி காளிதாசன் விக்ரமோர்வசிய மெனும் நாடகமங்களை சுலோகத்தில் ஈச்வரன் என்றசொல் வேறு ஒருவரையும் கூறாமல் அர்த்தம் பொருந்தியதாக எவ்விடத்தில் அமைந்திருக்கிறதோ அந்தபகவான் நன்மை செய்யட்டுமென, ஈச்வரபதத்திற்குப் பரமசிவமே பொருளென உணர்த்துகிறார். முதல்நாம ஜகத்காரணன் என்றும் இரண்டாவது நாம கார்ய வஸ்துவாகவும் ஆன்வன் எனவும் விளக்குகிறது. காரணமே கார்யமாவது இயல்பு.

3. ஓம் சம்பவே நம:

ॐ श्रीं शम्भवे नमः

(சாம்பலீ ஸ்ரீ ல. ஸ. 122.)

ஸுகத்தை உண்டுபண்ணுவார். ஆநந்தமுள்ளவர். அநாதியான ஸம்ஸாரத்தில் பல பிறவிகளில் சுழன்று சொல்லொணாத துன்பங்களை அனுபவிக்கும் ஜீவராசிகளுக்குச்சிறிது காலம் உபஸம்ஹார மூலமாக ஸுகமளிப்பவர். வைத்தியர் ரணசிகித்கஸ செய்வதுபோல் உபஸம்ஹாரமும் கருணையால் செய்யப்படுவதால் ஹிம்ஸையா

காது. இதுவும் ச்ருதி பிரவித்தநாம. சம்என்பது ஸுகம் எனும் பொருள்கொண்ட அவ்யயம். அது இவரிடமிருந்து உண்டாவதால் சம்பு என்ற சொல் தோன்றிற்று “சிவ ஏகோத்யேய: சிவங்கர:” இவன் ஒருவனே த்யாநம் செய்யத் தக்கவன் எனச் ச்ருதி கூறுகிறது. இந்நாம உபஸம் ஹாரமுர்த்தியாக த்யாநம் செய்யும்படி கூறப்படுகிறது. ஸ்ருஷ்டிலய மிரண்டு மடுத்துக்கூறப்பட்டதால் இடையி லுள்ள பாலநமும் அதைச் செய்யும் த்ரிமுர்த்தி இவரே என எண்பிக்கின்றது.

4. ஓம் பிநாகிநே நம.

8. ஔ பிநாகிநே நம:

பிநாகமெனும் வில்லை உடையவர். பி-சராக்நியால் மூடப்பட்ட, நாக-திருபுரனால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட ஸவர்க் கத்தை உடையது என்பது பதத்தின் பொருள். ஸ்கந் தனால் கொல்லப்பட்ட தாரகாஸூரனது புத்திரர்களான வித்யன்மாவி, மகராஷ்டன், கமலாஷ்டன், என்ற மூன்று அஸூரர்களும் பிரம்மனை நாடித் தவம்செய்து மூன்று வரங்களைப் பெற்றுத் தேவர்களை ஹிம்வலித்தனர். ஸூரர்களது பிரார்த்தனைக்கிணங்கி அபூர்வமான தேரின் மீதமர்ந்து கடாஷ்டத்தால் முப்புரத்தையும் சிவன் எரித் தார். அம்புவடிவமாயுள்ள ஸோமன் விஷ்ணு கர்லாக்நி வாயு ஆகிய இவர்கள் தங்களை அஸூரமீது விடும் படிவேண்டி இந்த வில்லின் மூலமவர்களைவிட்டார். (விங்க புராணம்) பிநாகமெனும்வில்லை ஊன்றிய இடத்திலிருந்து பிநாகினீ என்று நதி தோன்றி உத்திரபிநாகினீ தக்ஷிண பிநாகினீ என இரண்டாகமாறிற்று.

கண்வமுநி கடுந்தவம் புரிய அவர்மீது புற்றுத் தோன்றி அதில் ஓர் மூங்கில்மரம் உண்டானது. அதி லிருந்து பிநாகம், சார்ங்கம், காண்டிலவம் என மூன்று வில்கள் செய்யப்பட்டன.

ஐகத்தைக்காக்கு மிவ்வில் வேதத்தில் பல இடங்களில் போற்றப்படுகிறது. (பாரதம் ஆறுசாஸனிகபர்வா) இந்நாமாவும் வேதப்பிரவித்தமானதே. அபி. எனும் தாதுவிற்கு முடுதல் என்பது பொருள். பாணத்தால் மூடப்பட்ட ஸ்வர்க்கத்தை உடைபவரென்பது ஸமாலார்த்தம். தன் கடாக்ஷத்தினால் அல்லது அட்டஹாஸத்தால் ஸ்வர்க்கத்தில் கூடிய திருபுரத்தை எரித்தார். ஆனாலும், பாணவடிவமான மஹாவிஷ்ணு முதலியவர்களது பிரார்த்தனைக்கிணங்கி பக்த பராதினனான பகவான் மறுபடியும் எரிந்த முப்புரத்தினமீது அந்த பாணத்தை விட்டார். இந்த ஐகிஹயமே சிவாலயதீபம் எனும் கார்த்திகையில் ஆலயங்களில் “சொக்கப்பாணை” என ஒலைகளாலாகிய மூன்று குடிசைகள் எறிக்கப்படுகின்றன. இந்நாம பரிடாலான கார்த்தாவான விஷ்ணுவாகவும் இவர்த்யானம் செய்யத் தக்கவரென எண்பிக்கிறது. இதுவரை “ஜன்மாத்யஸ்யதஃ” என்ற வேதாந்த ஸூத்தரத்தின் பொருளுரைக்கப்பட்டது.

5. ஓம் சசிசேகராய நம:

५. ॐ शशि शेखराय नमः

(சாருசந்திர கலாதரா ஸ்ரீலல 243.)

சந்திரனைச் சிரோபூஷணமாக உடையவர். “சிவன் தலைமீதுள்ள ஜடை மலைகளும் நதிகளுமாகும். சந்திரன் ஞானவடிவனாவான்” (வராஹபுராணம்) ஜீவர்களுக்கு மூர்த்தம் அமூர்த்தமென இரு சரீரமுண்டு. அதில் அமூர்த்தமென்பது க்ஷேத்ராஜனும். மூர்த்தமென்பது பாற்கடலில் தோன்றிய ஸர்வஜீவ ஸமஷ்டி ரூப சந்திரன். (வராஹபுராணம்) அதைச் சிரவலில் வஹிக்கக் காரணம் யாதெனில் தக்ஷயாகத்தில் சிவனால் காலால் உதைக்கப்பட்ட சந்திரன், தான் நிரபராதி, தன்னைக் கூழமிக்க வேண்டும் என வேண்டுகருணை மூர்த்தியான பகவான் அவனைத் தலைமீதணீர்தார். (பார. ஆறு, பர்வா.) புராண ஆகம ப்ரவித்தநாம இது

மஹேச்வரனது இருபத்துஐந்து மூர்த்திகளில் இது முதல் மூர்த்தியாம்.

முயல்போன்ற அடையாளமுள்ளதால் சசீ எனச் சந்திரனுக்குப்பெயர். சந்திரனைச் சிரோபூஷணமாக உடையவர் என்பதுபொருள். இம்மூர்த்தியே சந்திர சேகரர் என்றும் சந்திரமௌளிச்வார் என்று மழைக்கப்படுகிறது. ஆலயங்களில் உத்ஸவகாலத்தில் பெரும்பாலும் கிராமப்பிரதக்ஷிணம்வரும் மூர்த்தி இது. “குணதோஷங்களிரண்டுமில்லாத விடமில்லை. அறிவாளி குணத்தைக் கொண்டாடித் தோஷத்தை மந்தோடு வைத்திருக்க வேண்டும். பாற்கடலிலிருந்து தோன்றிய விஷத்தைப்பரமசிவன் தன்கழுத்திலே வைத்துக்கொண்டார். சந்திரனைத் தலைமீது வைத்துக் கொண்டாடுகிறார் பார்” என ஓர்க்வி கூறியிருக்கிறார். இவர்பரமதயாளு, சந்திரனைப்போல் பக்கக்கர்களை ஸந்தோஷப்படுத்து கிறவர் என இந்நாம எண்பிக்கின்றது. பிநாகி என்ற நாமாமுதல் ஸகுண மூர்த்தி ஸ்வரூபம் கூறப்படுகிறது.

6. ஒம் வாமதேவாய நம :

६. ॐ वाम देवाय नमः

அழகானதேவன். இடதுபுறமுள்ள உமையுடன் கிரீடைசெய்பவர்.

“தனது உடலில் ஓர் பாகத்திலுள்ள சக்தியைக் கொண்டே உலகஸ்ருஷ்டி முதலிய கிரீடை செய்கிறார்” என்பதனால் அவர் அபரிமிதமானமஹிமைக்கு இருப்பிடமானவர் எனத்தொரிகிறது. மங்களத்திற்கு இருப்பிடமாகவும் யுவாவாகவும் அதி ஸுந்தராகவும் கல்பகிருக்ஷத்தினடியே உமையுடன் ஸுகமாகவீற்றிருப்பவராகவும் சிவனைத்யாகம் செய்யவேண்டும். (ஆகமம்) இவர் உதாலீ நன். இடது புறமுள்ள ஜகன் மாதாவின் அருளால்தான் இவர் உலகஸ்ருஷ்டி முதலியதைச் செய்கிறார். தேவியில்லா

விடில் அசையாமலிருப்பார். (ஸுளந்தரியலஹரி) உலகவில சூணமாக்கபாலம் முதலியவைகளைத் தரிப்பவர், என்றும் பொருள் கூறலாம். வேறொருவரிடமிருந்து, நற்பயனை விரும்புவவரன்றோ மங்களவேஷம் தரிக்கவேண்டும்? 'ஸ்வதந்திராகவும்' ஏகனாகவும் உள்ளவன். எப்படியிருந்தாலென்ன? (சிவதத்வாஹஸ்யம்).

இதுச் சூருதிபிரவீத்த நாம. ஸ்தாசிவவ்யூஹம் ஐந்தில் வடதிசையிலுள்ள மூர்த்தியிது.

7. ஓம் விருபாக்ஷாய நம:

७. ओं विरूपाक्षाय नमः

விலசூணமான கண்களுள்ளவன். உலகிற்கு விருத்தமான நெற்றிக்கண்மாத் திராமல்ல. ஸகல இந்திரியங்களும் தாதுக்களும் கூடலோகவிலசூண மானவைகளே! இவர் உடலில் ரக்தமாம்ஸ எலும்புகளில்லை. ஆகாசத்தில் பிரதிபிம்பம்போல் இந்திரததுஸ் போல் ஜ்யோதிர்மயமாக விளங்குவது ஸ்தாசிவனது சரீரம். (சிவாகமம்) இதுவும் ச்ருதி பிரவீத்தி நாம. "சாஸ்திர யோநித்வாத்" என்ற பிரம்மஸூத்திரத்தில் கூறியபடி இவர்ஸகல ஆகமங்களுக்கும் மந்திரங்களுக்கும் இருப்பிட மாயிருக்கிறார்" 'எனகாமிகாகமத்தில் வர்ணிக்கப்படுகிறது" சந்திரஸூர்ய அக்ரிகளையே மூன்று கண்களாக உடையவர் என. (48) வது நாமா கூறுகிறது. இங்கு "இச்சாசக்தி ஜ்ஞாநசக்தி கிரியாசக்திகளே மூன்றுகண்களாக இருக்கின்றன" எனச்சிவபுராணங் கூறும் அர்த்தம் மிகப்பொருத்தமாம். அன்றியும் நெற்றியிலுள்ள கண்ணே நெருப்பாம். அதே மன்மதனை எரித்தது. ஜ்ஞாநாக்ரிஸ்ஸர்வ கர்மங்களையும் எரிக்கிறதென்று ஸ்ரீபகவத்கீதை கூறுகிறது. சர்மங்களுக்கெல்லாம், காமமே முதற்காரணம். காமனை எரித்தது, கர்மபிஜத்தை எரித்த ஜ்ஞாநச்சடாராகும். ஆதலின் இந்நாம கர்மநாசத்துடன் ஞாநத்தை விரும்புவோரால் தயாநத்துடன் ஜபிக்கத்தக்கதென ஸூசனை செய்கிறது."

8. ஓம் கபர்திநே நம:

(८) ओं कपर्दिने नमः

(கபர்திநீ ஸ்ரீ ல. ஸ. 793.)

கங்காப்ரவாஹமுள்ள ஜடாமண்டல முடையவர். ஜடைமீதுபட்டதால் கங்கை அதிக பாவனமானது. அந்த கங்கை கோரமானகலியின் பாபத்தை அகற்றவல்லது கபர்தியின் த்யானமும் நமஸ்காரமும் அங்கனமே. [கூர்ம புராணம்) இதுவும் சுருதிபிரலித்த நாம.

“பர்வ பூர்த்தென” என்ற தாதுவிலிருந்து பிரவாஹம் என்ற அர்த்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய “ப” எனும் சப்தம் தோன்றிற்று “க” என்பது ஜலமெனும் அர்த்தங்கொண்ட சொல் “கப” எனில் ஜலப்ரவாஹமென்று பொருள். அது கங்காபிரவாஹமாம் அதை. “தாயதி” சுத்தம் செய்கிறது என்று கபர்த்தசப்தத்தின் அர்த்தம். கங்காஜலத்தைச் சுத்தம் செய்யும் ஜடையை உள்ளவர் என்பது பதார்த்தம். “புண்ணியமான சிவன் தலைமீது புண்யமான் கங்கை விழுந்து. சிவனங்கத்தில்பட்ட ஜலம் பவித்ரமென மஹர்ஷிகளதில் ஸ்தானம் செய்தார்கள்” என ஸ்ரீமத் ராமாயணம் கூறுகிறது. “அபவித்ரனாயினும் பவித்ரனாயினும் ஸர்வ அவஸ்தைகளை அடைந்தவனாயினும் எவன் தேவனான ஈசானனை நினைக்கின்றானே அவன் உள்ளும் புறமும் சுத்தனாவான்.” எனச்சிவதர்மோத்தரம் கூறுகிறது. தானே சுத்தனைவன் கங்கையை மதிசுத்தமாகித் தரிப்பவன். அத்தகையவனை த்யானம் செய்தால் நமது மலங்கள் அகலும் என இந்நாம விளக்குகிறது.

9. ஓம் நீலலோஹிதாய நம:

(९) ओं नील लोहिताय नमः

சிவப்பாயிருந்து கறுப்பானவர். முன்கல்பத்தில் பிறும்மா தனக்குச் சின்ன புதல்வனாய்ப் பிறக்கவேண்டுமென்று அக்நியில் ஹோமம் செய்தார். அவாது நெற்றி

வியர்வை அக்நியில் விழுந்து சிவப்பாகி மறுபடியும் அதுகறுத்தது. அதிலிருந்து பரமசிவன் தேனாறினார். லோஹித நீல என்பதற்குப் பதில் “நீலலோஹித” என்று ச்ருதி மாற்றிக்கூறியது. (சிவபுராணம்) கழுத்தில் கறுத்தவர். உடலில் சிவத்தவர் என்றும், இடது புறம் கறுத்தவர் வலதுபுறம் சிவத்தவர் என்றும். வேறு பொருளும் உண்டு. இதுவும் ச்ருதி ப்ரவலித்திராம கறுப்பு நிறம்தேவி, சிவப்பு நிறம் தேவன். விஷத்தைக் கழுத்திலடக்கியதால் கழுத்துக்கறுப்பு, உடல் சவாண வர்ணமானது என்றும் கூறலாம். இத்தகையமூர்த்தி-சூர்ய மண்டலத்திலிருப்பதாக உபநிஷத் கூறுகிறது. “எந்த இத்தகைய சூரியனுக்குள்ளே ஹிரண்மயமான புருஷன்காணப்படுகிறானோ அவன் ஹிரண்மயமான தாடிமீசை கேசம் உள்ளவன். நகம் முதல் எல்லாம் ஸ்வர்ணமயமானவன்.”

10. ஓம் சங்கராய நம :

१०. ॐ शंकराय नमः

(சாங்கர். ஸ்ரீல. ஸ. 126.)

மங்களத்தைச் செய்பவர். இதுவும் ச்ருதி பிரவலித்திராம. சம்பு என்ற மூன்றாவது நாமாவும் ஒரேமாதிரி பொருளுள்ளவை.

11. ஓம் சூலபாணயே நம :

११. ॐ शूलपाणये नमः

சூலத்தைக்கையிலேந்தியவர். சூலம் எனும் ஆயுதம் யஜ்ஞவடிகுவன விஷ்ணுவினால் முக்குணங்களாலும் மூன்று சக்திகளாலும் மனதினால் படைக்கப்பட்டது. (பாத்தம்புராணம்) மூன்று குணமே சூலம். ஸ்தயநிஷ்டையே பரமசிவனது பாச. (கோடாரி) (சிவாகமம்)

இதுவும் ச்ருதி ப்ரவலித்திராம. சங்கசூலவதத்திற் காக விஷ்ணு சிவனுக்குச் சூலம் தந்ததாகத் தேவீபாகவத

மும் ஜாலந்தரவதத்திற்காக விஷ்ணுவுக்குச் சிவன்சக்தம் தந்ததாகச் சிவபுராணமும் கூறுவது, ஹரிஹராஅபேதத்தைக் காட்டுவதாம்.

சூலத்தைக்கையிலேந்தி இருப்பது பக்தர்களுடைய சத்ருவை உடனே சிஷிப்பவர், என்றும் மூன்று குணவடிவமான மாயையை அடக்கி ஸ்வாதினமாகச் செய்தவர், என்றும் எண்பிக்கின்றது.

12. ஓம் கட்வாங்கினே நம :

१२. ओं खट्वाङ्गिने नमः

கட்டில் காலே ஆயுதமாக உள்ளவர். “சிவந்தஜடை, பத்துகைகள், அபயம், வரம், சக்தி, சூலம், கட்டில்கால்” இவைகளைவலது கைகளால் தரிப்பவர், பாம்பு, ஜபமாலை, உடுக்கை, கறுந்தாமரை, மாதாளம்பழம், இவைகளை இடது கைகளால் தரிப்பவர் சிவன். இச்சா ஜனான க்ரியா சக்திகளே திரிசூலம். சத்த ஸத்வத்தை விருத்தி செய்யும்போது இவைகளை கட்டில் காலாக ஆகின்றன. (காமிக ஆகமம்) பிரும்மாவின் சிரஸைக் கிள்ளியதால் உண்டான பிரும்ம ஹத்தி தோஷம் நிவர்த்தியாவதற்காக தர்மனால் கூறிய வண்ணம், கபாலம் கட்டில்கால் இவைகளைத் தரித்துக் கொண்டு பன்னிரண்டாண்டு ப்ராயச்சித்தம் செய்தார். எனப் பொருள் கொள்ளலாம். பிரம்மனைக் கொல்லாமல் தலையைக்கிள்ளியது பிரும்மஹத்தியாகுமா? பரமசிவத்திற்கும் இப்பாவம் தோன்றுமா? எனில், தான் இங்ஙனம் செய்தால், எவரும் பிரும்மத்ரோஹம் செய்யாமலிருப்பர் என்று அவர் விருதம் செய்தார். (ப்ரம்மாண்ட புராணம்) இது புராணப்ரவலித்தமான நாம. பிரம்ம சிரஸைச் சேதித்தது திருக்கண்டியூர் சேஷத்திரமென ஐகிஹ்யம்.

சூலபாணி என்ற நாம, மாயையையும் அதன் குணங்களையும் கார்யத்தையும்கடந்தவன் எனக்கூறுகிறது. இங்கு

பிராயச்சித்தத்திற்காக கட்டில்கால் போன்ற ஆயுதத்தை ஏந்தி கர்மாசெய்கிறவன் என்பது முன்பின் விரோதம்போல் தோன்றும். ஆனால் குணத்தையினும் உலக சினைக்காக அதைச் செய்கிறார். இது உலகத்திடம் இவருக்குள்ள கருணையைக் காட்டுகிறது. என்பதால் சங்கைக்கு இடமில்லை.

13. ஓம் விஷ்ணுவல்லபாய நம:

(१३) ॐ विष्णु वल्लभाय नमः

விஷ்ணுவினிடம் பிரியமானவர். கிருஷ்ணன் முக்கரணங்களாலுமென்னை ஆராதிப்பதால் அவர் எனக்கு மிகப் பிரியமானவர் என சிவனே கூறுகிறார். (பாரதம்) உமாஸஹாயம் பரமேச்வரம் என்ற வேதவாக்பத்தில் அவனே விஷ்ணு அவனே பிராணன். எனக் காணப்படுவதால் எவ்வளவு விஷ்ணுவிடம் இவருக்குப் பிரியமுளது என்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது. பல சிவ சேஷத்திரங்களில் விஷ்ணுமூர்த்தியும் சில விஷ்ணு ஆலயங்களில் சிவலிங்கமும் காணப்படுவது விஷ்ணுவல்லபர் என்பதை வலியுறுத்துகிறது.

பரமசிவன் தனது காலால் ஜலத்தில் சக்ரத்தைப் படைத்து ஜாலந்தராஸுரனைக் கொல்ல அதை விஷ்ணு விற்களித்தும், தனது உடலில் பாதி அவருக்களித்துச் சங்கர நாராயணன் எனப் பெயர்பெற்றதும் தன்னை அர்ச்சிப்பதற்காக விஷ்ணு சேகரித்த ஆயிரம் தாமரையில் ஒன்றை மறைத்துத் தன் கண்ணால் அவர் அர்ச்சித்தபோது புண்டரீகாக்ஷன் என விஷ்ணுவிற்குப் பெயரிட்டதும் புராணங்களில் ப்ரவலித்தமானவை. சக்ரமளித்தமூர்த்தி பத்தொன்பதாவது. சங்கரநாராயணமூர்த்தி பதினமூன்றாவது மூர்த்தி. (வாதூல சுத்தம்) இம்மூன்று ஐசுவரங்களும் மூன்று சேஷத்திரங்களில் காணப்படுகின்றன. 1. சங்கரன்கோயில் 2. திருமாற்பேறு 3. காந்திமண்டலம்,

14. ஓம் சிபிவிஷ்டாய நம:

(११) ओं शिपि विष्टाय नमः

பிரானிகளிடம் யஜமானாக வீற்றிருப்பவர். பசுக்கள் "சிபி" எனவேதங் கூறுகிறது. அவைகளுடைய ஹிருதயத்தில் பதியாக நுழைந்திருப்பதால் சிபி விஷ்டர் = பசுபதி எனப்படுகிறார் இதுவும் சுருதி ப்ரவித்த நாம.

"உலகைப்படைத்து அதில் நுழைந்தான்." என்றும் "இருகாலுள்ளவர்களுக்கும் நாலுகாலுள்ளவைகளுக்கும் இவர் பதி" யென்றும், "ஓபசுபதியே இந்தபசுவைப் பசுபதியான உம்பொருட்டு யூபத்தில் (யாகத்தில் நடப்பதும் யூபஸ்தம்பம் ஆலயத்திலுள்ள த்வஜஸ்தம்பம்போன்றதாம்) கட்டுகிறேன்." என்றும் பல சுருதிகள் சிவனே பசுபதி என விளக்குகின்றன.

பசுபதி கோவில் என்பது பிரவித்தக்ஷேத்ரம்.

15. ஓம் அம்பிகாநாதாய நம:

१५. ओं अम्बिका नाथाय नमः

அம்பிகையின் பதி. இது அர்த்தத்தால் சுருதி பிரவித்தநாம. 25 மூர்த்திகளில் விவாஹமூர்த்தி ஐந்தாவது. அம்பிகாபதி எனக்கூறுது அம்பிகாநாதன் என்பதால் அம்பிகையால் வேண்டப்பட்டு அவளது பக்திக்கிசைந்தே மணந்தார் என்றும். பாஹ்யமான வஸ்துக்களால் ஸந்தோஷமவருக்கில்லை, தன்னாலேயே தான் ஸந்தோஷப்படுவர் என்று மர்த்தமாகிறது. அப்படியிருந்தும் இவர் தனது விவாஹத்தைப்பார்த்தும் கேட்டும் படித்தும் பக்தர் இன்பமடையட்டு மென்பதற்காகவே அம்பிகாநாதானார். அர்ச்சாவதாரமான ஆலயங்களில் ஆண்டுதோறும் பார்வதிவிவாஹம் நடப்பதும் லோகக்ஷேமத்தின் பொருட்டேயாம். இவ் விவாஹ வைபவத்தைத் துணக்குக் காட்டியருள

வேண்டுமென அகஸ்தியர் வேண்ட அகஸ்யம்பள்ளி சேஷத் திரத்திலே சிவன் அவருக்கு விவாஹக் காட்சியளிப்பதாக ஐகிஹ்யம்.

16. ஓம் ஸ்ரீகண்டாய நம:

१६. ॐ श्रीकण्ठाय नमः

விஷத்தாலழகிய கழுத்துள்ளவர். இக்கதை மிகப் பிர வித்தமானது. “ உத்தமனை அண்டிய விஷமும் தனது தீயகுணத்தைவிட்டு அமுனையளித்தது. எவராலும் முடியாத காரியத்தைச் செய்பவர் இவர் என்பது கருத்து. (சிவ தத்வ ரஹஸ்யம்) விஷமுண்ட மூர்த்தி பதினெட்டாவது. நஞ்சண்டராலயம் மைசூரில் உளது. திருப்பாலேத்துறை யிலுமிந்த ஐகிஹ்யமுண்டு.

ஸ்ரீயெனும் காலகோட விஷமானது மாவிஷ்ணுவின் திருமேனியைக் கறுப்பாக்கியது.

அதைச் சிவன் உண்டதினத்தில் அவர் வயிறுகின்ற அண்டத்திலுள்ளோர், அன்று உணவு உட்கொள்ளாமல் இரவு உறங்காமல் கண்விழித்தனர். ஆதலின் அத்தினம் ஏகாதசி என்றும் இந்த நியமங்களை அன்று அதுஷ்டித்தல் வேண்டுமென்றும் சிவ புராணங் கூறுகிறது. விஷந்தீண்டிய வர் உண்ணவும் உறங்கவும் கூடாதென வைத்யநூல் கூறு கிறது.

17. ஓம் பக்தவத்ஸலாய நம:

१७. ॐ भक्त वत्सलाय नमः

பக்தரிடம் அன்புள்ளவர். “ என்னை அடைவதை விடப் பக்தருக்கு வேறு லாபமில்லை. பக்தரைப் பெறுவதைத் தவிர எனக்கு வேறு லாபமில்லை” (சிவபுராணம்) தென்னாட்டில் யஜ்ஞதத்தன் என்றோர் பிராமணரிருந்தார். அவர் நித்யகர்மா தவறாதவர். அவருக்கு விசார சர்மன் என்றோர் புத்திரன் பிறந்தான். அவன் பிறவியிலேயே வித் வாணாகத் தோன்றி சிவ பக்தியினைப்பட்டான்.

ஒருநாள் இடையொருவன் பசுவைக் கொம்பாலடித் தது கண்டு மறங்கரைந்து பசுவின் பெருமையை அவனுக்குப் பதேசித்தார். மறுபடியும்வன் பசுவை ஹிம்வலிக்க, ஊரி லுள்ள பசுக்களைத் தையும் தானே மேய்த்துவந்தார். இவ ரது அன்பினால் பாவசமாகிய பசுக்கள் முன்னிலும் பன் மடங்கு பாலைச்சுரந்தன. விசாரசர்மன், தன்னருகே வந்து ஒவ்வோர் பசுவும் தன்னிடம் நன்றி செலுத்துவதுபோல் பாலைக் கீழே சொரிவதைக்கண்டு ஆரண்யத்தில் மணலினால் ஓர் லிங்கம் செய்து அதற்கு இப்பாலால் அபிஷேகஞ் செய்துவந்தான்.

இந்தப்பாலும் தனக்குக்கிடைத்தால் லாபந்தானே என்று கருதிய ஒருவர் ஊராரிடமிதைக் கூறினார். அவர்கள் யஜ்ஞத்தனை அழைத்து உன்மகன் எங்கள்பாலை வீணாக மணலில் கொட்டுகிறு னென்றனர். ஒருநாள் யக்ஜ்ஞத்த தன் மறைந்திருந்து பார்த்தார். ஒவ்வோர் பசவும்குடம் பால் தருவதையும் புத்திரனைதைச் சிவலிங்கத்தின்மீது கொட்டுவதையுங் கண்டு சினங்க் கொண்டார். புத்திரன் முதுகில் பிரம்பாலடித்தார். அவன் அழைக்க கவனியாது பூஜைசெய்ய அவனெதிரிலுள்ள பால்குடத்தைக் காலால் உதைத்தார். சிவாபராதம்பெரிது. அதைச்செய்தவர் எவ ராயினும் சிஷிக்கலாமென்று தீர்மானித்து, அவர் பிராம ணன், குரு, தந்தை, என்றுங்கூட கவனியாமல் அவர் கால்களை வெட்டினார். இதைக்கண்டு வியந்த பரமசிவம் உமையுடன் ப்ரத்யக்ஷமாகி சிவ நிர்மால்யத்திற்கென ஏற்பட்ட சண்டிகேச பதவியை அவருக்களித்தார். அவர் மஹிமையால் அவர் பிதாவும் நற்கதிபெற்றார். சிவாலயப் பிரதக்ஷிணம் முடிந்தபின் சிவாபிஷேக ஜலம்வரும் ஸோம ஸுத்திரத்திற்கெதிரில் வீற்றிருக்கும் சண்டிகேசரிடம் வந்து “நீலகண்டரின் பாதாவிந்தத்தில், ஸதா அமைந் துள்ள மநம்.வாய்ந்க சண்டிகேசரே! உமக்கு நமஸ்காரம், சிவ ஸேன்வக்குப் பலம்தாரும்.” என மெதுவாக அவர் நிஷ்டை கலையாமல் இருகாங்களால் சப்தம் செய்யவேண்டு

மென்பது ஆகம விதியாகும். இச்சரிதம் பகவானுக்குப் பக்தனிடமுள்ள அன்பைக்காட்டுகிறது.

18. ஓம் பவாய நம:

१८. ओं भवाय नमः

(பவாஃ ஸ்ரீலலி-ஸ-112)

ஸத்தா வடிவமாக உள்ள ஜலாதிஷ்டானமூர்த்தி-எல்லா வஸ்துக்களிலும் “ இருக்கிறது ” என்ற வியவ ஹாரத்திற்கு ஆதாரமாயுள்ளது. எட்டு மூர்த்திகளில் “பவ” என்பது ஸர்வாதாரமான ஜலமூர்த்தி இதுமிகச்சிறந்த மூர்த்தி ஆதலால் ஆபஸ்தம்பாதி ஸூத்ரகாரர்களும் சைவாதி புராணங்களும் காமிகாதி ஆகமங்களும் ஈசானாதி பவிகளிலும் நித்யார்ச்சனையிலும் இம்மூர்த்தியையே முதலில் கூறினர். இதுவும் சுருதிப்பிரவலித்தநாம. “ பூபவ ” என்ற தாதுவிவிருந்து உண்டான சொல்லிது. “பவ எனும் மூர்த்தி, அஷ்ட மூர்த்தி எனக்கூறப்படும் எட்டு மூர்த்தி களுக்கும் ஸமஷ்ட்யபிமாந தேவதை என விங்கபுராணம் வர்ணிக்கிறது.

19. ஓம் சர்வாய நம:

१९. ओं शर्वाय नमः

(ஸர்வாணி ஸ்ரீலலி. 121)

ஸம்ஹாரம் செய்யும் பிருதிவ்யதிஷ்டான மூர்த்தி பவ, சர்வ, ஈசான, உக்ர, ருத்ரா, பீம, பசுபதி, மஹ, என அஷ்ட மூர்த்திகள் பூமி முதலியவைகளுக்கு அதிஷ்டா தாவாக உள்ளவர் என்பதுபொருள். (83) வது நாமாவில் அஷ்ட மூர்த்தியின் பொருள் காண்க) இதுவும் சுருதி பிரவலித்த நாம.

சுரு எனும் தாதுவிவிருந்து அந்த்யகாலத்தில் ஸகல ஜகததையும் தனக்குள் ஒடுக்கிக்கொள்கிறார், என்ற பொருளுடன் தோன்றிய பதமிது.

ஓம் திரிலோகேசாய நம:

२०. त्रिलोकेशाय नमः

(திரிபுரேசு. ஸ்ரீலஸ. 788)

மூவுலகிற்கும் ஈசன். ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹார வடிவமான கார்யத்தைச் செய்பவர். “பகவான் மறுபடியும் யோசித்து, ஒவ்வோர் காரியத்திற்கும் ஒவ்வொருவரைத் தலைவராக நியமித்தார். முவ்வுலகிற்கும் தேவர்களுக்கும் இந்திரனைத் தலைவனாக்கினார். (பாரதசாந்திபர்வ) சிவனைத் திரிலோகேசன் என்பது ஒளபசாரிகமாம். ஸர்வலோகேசனை முவ்வுலகிற்கு ஈசன் என்பது கோஸலாதிபதியை அயோத்யாதிடதி என்பதுபோலாம். இந்திரனாயிருப்பது மிவரே. இந்தரா ந்தர்யாமி என்பது கருத்து.

21. ஓம் சிதிகண்டாய நம:

२१. ओं शितिकण्ठाय नमः

(காலகண்ட ஸ்ரீ. ல. ஸ. 464)

கறுத்தகழுத்துள்ளவர். “ஒரு கல்பத்தில் இந்திரன் வஜ்ரத்தால் சிவனை அடிக்க தானளித்த வஜ்ரம் அமோகமானதெனக் காட்ட, தன் கழுத்தில் கறுப்பு நிறத்தைச் சிவன் ஏற்றார்.” (ஹரிவம்சம்) இதுவும் ச்ருதிபிரலித்த நாம.

ஸ்ரீகண்ட என்ற பதம் ஹாலாஹல விஷ்முண்டதைக் கூறுகிறது. சிவனது கழுத்து கறுப்பானதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டெனக் காட்டவே ச்ருதி ஒரே இடத்தில் “நமோ நீலக்ரீவாயச ஸ்ரீதிகண்டாயச” என இரண்டையும் கூறிற்று. இந்திரனது வஜ்ரம் கறுப்பை மாத்திரம் உண்டு பண்ணிற்று. இவரை வேறொன்றும் செய்ய வில்லை. ஆதலால் இந்நாம இவரது ஒப்பற்ற பலசாலித் தன்மையையும் பக்த வாத்ஸல்யத்தையும் காட்டுகிறது.

ஓம் சிவாப்ரியாய நம:

२२. ॐ शिवाप्रियाय नमः

(சிவப்ரியா ஸ்ரீ. ல. ஸ. 409)

சித் சக்தியான சிவையிடம் ப்ரியமுள்ளவர். சிவையை விட்டு ஒரு சூக்ஷணமும் பிரியாதவர். இதுவும் அர்த்தத்தினால் ச்ருதிப்பிரலித்தநாம. உமா ஸஹாய மூர்த்தி இரண்டாவது. “சிவனுக்குத் தேவி ஜ்ஞானம், கிரியைஇச்சை, பலமளிப்பவள் மநஸ், சாந்தி, தேஜஸ், சரீரம், ஸ்வர்க்கம், திவ்யாஸநம்மஹிஷி, அனுபவிக்கத்தக்க பொருள், ஆகிய எல்லாவடிவமாகவு மிருக்கிறாள். தானும் இந்த ஸ்வரூபங்களோடு பரப்பிரம்மத்தின் சக்தியாகவும் ஸர்வ ஆச்சரியங்களுக்கு மிருப்பிடமாகவு மிருக்கிறாள்.” என ஸ்ரீமதப்பய்ய தீக்ஷிதர்வாள் வர்ணிக்கிறார்கள். இதனால் இவ்விருவர்களும் சரீர சரீர்களாகி இணைபிரியாதவர் என்றும், அம்பிகாநாத என்ற நாமாவிற்கும் இதற்கும் வெவ் வேறு பொருளென்றும் தெரிகிறது.

23. ஓம் உக்ராய நம.

२३. ॐ उग्राय नमः

உலகில் உயர்ந்தவர். இதுவாயுலின் அதிஷ்டான மூர்த்தி. இதுவும் ச்ருதிப்பிரலித்த நாம. “உச ஸமவாயே” அல்லது “உத்” என்பதை முன்னே கொண்ட, கம்கச்ச” தாதுவிவிருந்து பிறந்த சொல்லிது. எல்லாவற்றிற்கும் மேல் மிக உயர்ந்தவர் என்பது அதன் கருத்து. உக்ரன் என்ற சொல் “என்வகுப்பைச் சார்ந்தவர்களுக்குள் யான் உக்ரனாக ஆகவேண்டும். நீ உக்ரனல்லவா” என்ற ச்ருதியால் உயர்ந்தது என்ற அர்த்தமுள்ளதெனத் தெரிகிறது.

24. ஓம் கபாலினே நம:

२४. ॐ कपालिने नमः

பிரும்ம கபாலத்தை உடையவர். இது பதினாறாவது ஆண். கங்காள மூர்த்தி. “கல்பாந்தத்தில் முடிசின்ற

கோடிக் கணக்கான ப்ரும்மாக்களின் கபாலமும் பஸ்மாவும் கூர்மத்தின் அங்கமும் வராஹத்தின் கோரைப் பற்களும் மங்கள விக்ரஹனான உமக்கு ஆபரணம். இது உமது ஸர்வோத்தமமான பலத்தை விளக்க வில்லையா? (ஸ்ரீமதப்பய தீக்ஷதர் ப்ரம்மதர்க் ஸ்தவம்) கபாலிக்ஷேத்திரம் சென்னை மயிலாப்பூர்.

இந்நாம இவரென்று மழியாத ஸ்ரீநாத வஸ்து என்றும் ப்ரும்மாதி தேவர்களை விட மிகச் சிறந்த பலமுள்ளவர் என்றும் எண்பிக்கின்றது.

25, ஓம் காமாரயே நம:

२५. ॐ कामारये नमः

மன்மதனுக்குச் சத்ருவானவர். பரம சிவன் மன்மதனை எரித்த விருத்தாந்தம் ஸகல புராணங்களிலும் பிரவலித்தம். இவரை அடையதில் உலக ஆசையே சத்ருவாயுளது என்றும் பொருளுண்டு. “பயனை விரும்புவன் அது கிட்டாவிடில் என்னைப் பஜிக்க மாட்டான். ஆதலால் ஹேதேவி ப்லோத்தேசத்தோடு என்னை அடையது முடியாது” (சிவ புராணம்.)

‘புத்ராதிகளிடம் அன்பைவீட்டு வைராக்கியத்துடன் லிங்கார்ச்சனை செய்பவனுக்கு ஒரே ஜன்மத்தில் பரமபதம் தருகிறேன்.’ (கூர்ம புராணம் ஈச்வர கீதை,) இது காமாரி எனும் ஏழாவது மூர்த்தி.

இந்த ஐதிஹ்யம் திருக்குறுக்கைக்ஷேத்ரமாம். (மாய வரம் ஸம்பம்.)

“என் பக்தனிட மன்பு, என்பூஜையை ஆமோதித்தல், என்னை அர்க்சித்தல், எனக்காக அங்கங்களை அசக்குதல் (அதாவது வேலை செய்தல்) என் கதை கேட்பதில் விருப்பம் ஸ்வரம் அங்கமிவை பக்தியால் மாறுதல், நித்யம் என்னையே ஸ்மரித்தல், ஸதா என்னையே அடுத்து ஜீவித்தல், ஆகிய எட்டுவிதமான பக்தியுள்ளவன், யோகி

யாயினும் போகியாயினும் ஆசையுள்ளவனாயினும் விரக்த
னாயினும் காமாகிகளை ஜயித்த ஜ்ஞானிய யாவான்.”
என சிவதர்மம் கூறுகிறது. ஆதலால் காமத்தை விடா
விடில் சிவனை அடைய முடியாதெனத் தெரிகிறது.

26. ஓம் அந்தகா ஸுர ஸூத்ரைய நம:

२६. ॐ अन्धकासुर सूदनाय नमः

அந்தகா ஸுரனைச் சிஷித்தவர். “ஒரு ஸமயம் தேவி
லீலையாகச் சிவனது கண்ணைமூட, உலகமெல்லாம் இருண்
டது. அவ்விருளிலிருந்து தோன்றிய அந்தகா ஸுரன்
மூவுலகையும் பிடித்ததால் பைரவர் மூலமாக அவனை
இழுத்தவந்து சிவன் சூலத்தினால் குத்தித் தூக்கிப் பிடித்து
நெற்றிக்கண்ணால் “அவன ஹங்காரத்தையும் பாபத்தையு
ம் எரித்து முடிவில் அவனை ஓர் கண்திபதியாகச் செய்
தார்.” (வாமன புராணம்.) இது திருக்கோவிலூர் தீக்ஷத்ர
மாம். தமோகுணத்தால் உண்டாகித் தமோகுண கார்யத்
தையே செய்தவந்த அரக்கனது தமோகுணத்தை அகற்றி
அவனை ஸாத்விகனாக்கிக் கணங்களுக்கு அதிபதியாகவும்
செய்தது சிவனது அளவுகடந்த கருணையையும் பெருந்
தன்மையையுங் காட்டுகிறது. இத்தகைய துஷ்டர்களிடம்
வீரத்தைக்காட்டிய ஸ்தலங்கள் “வீரட்டாணம்” என
அழைக்கப் படுகின்றன. அவ்வெட்டுக்களையும் கீழே
காண்க:—

- (1) திருக்கண்டியூர்—பிரம்மாவின் சிரஸை அறுத்தது.
- (2) திருக்கோவிலூர்—அந்தகா ஸுரனைக் கொன்றது.
- (3) திரு அதிகை—திரிபுரமெரித்தது.
- (4) திருப்பறியலூர்—தக்ஷன் சிரஸை அறுத்தது.
- (5) திருவிற்குடி—ஜலந்தரா ஸுரனைக் கொன்றது.
- (6) வழுவூர்—யானையை உரித்தது.
- (7) திருக்குறுக்கை—காமதஹரம்.
- (8) திருக்கடையூர்—யமனை உதைத்தது.

27. ஓம் கங்காதராய நம:

२७. ॐ गङ्गाधराय नमः

கங்கையைத் தரித்தவர். ஹிமவானது புத்திரியான குடிலா என்பவள் பிரம்மனது சாபத்தினால் கங்கை ஜலமாக, அதைப் பகீரதன், கபீரனது சாபத்தால் மாண்ட மூதாதைகளுக்கு நற்கதி அளிக்கும்பொருட்டு தேவலோகத்திலிருந்து அழைத்தான். “என் வேகத்தைப் பொறுக்கி! பரமசிவனை அன்றி வேறுயாரால் முடியும்” என்று அவன் கூற, பகீரதன் வேண்டு கோளுக்கிணங்கி பரமசிவன் கங்கைகையைத் தரித்தார். (இது வாமனாதி புராணங்களில் பிரவரித்தம்.) “ஹே சிவ! கங்கை பாவனமென்று உன்னால் தரிக்கப் படவில்லை. காலகூட விஷம் ருசியென நீ சாப்பிடவில்லை. கருணையினால் உலகைக் காக்க வேறு எவராலும் முடியாத இந்தக்காரியத்தைச் செய்தீர்” (அப். தீக்ஷிதர், ப்ரம்மதர்க் கஸ்தவம்) இந்த நாமபகவான் பக்தர்களுக்குப் பரவசமாகி எந்த வேலையையும் செய்கிறவர் என எண்பிக்கின்றது.”

28. ஓம் லலாடாக்ஷராய நம:

२८. ललाटाक्षाय नमः

நெற்றியில் கண்ணுள்ளவர். லோகப்ரவரித்தமான இடத்தைவிட உயர்ந்த நெற்றி ஸ்தானத்திலுள்ளகண், இவர் உலகை விட உயர்ந்த அறிவுள்ளவர் என்று எண்பிக்கின்றது. (சிவசத்வரஹஸ்யம்)

சிவனே கிழவேஷத்துடன், தவம்செய்யும் உமையவளை அணுகி விருபமர்னகண்ணுள்ளவனை விசாலாக்ஷியான நீ எப்படி மணப்பதென்று கேட்க, “அது ஜ்ஞானக்கண். உமக்குத்தெரியாது. ஞானிகளுக்குத்தான் அதனத்தவம் தெரியுமென்றாள் தேவி. ஸ்காந்தம்.

29. ஓம் காலகாலாய நம:

२९. ओं कालकालाय नमः

யமனுக்கு யமனாக உள்ளவர். இதுகாலகாலம் எனும் எட்டாவது மூர்த்தியாம் இதுவும் ச்ருதி ப்ரவரித்தநாம.

மார்க்கண்டேயன் ச்வேதன் இவ்விருவர்களையும் கொண்டு செல்லவந்தயமனைச் சிஶித்ததுமாதாம் அல்லாமல் பக்தர்களுக்கு ஜனன மாண மில்லாமல் செய்பவர் என்றும் கருத்து. பிறப்பிறப்பே காலன் அதை அழிக்கும் காலன் இவன்.

(1) திருக்கடையூர் சேஷதாம் மார்க்கண்டேயனைக் காத்தது.

(2) சுவேதாரண்ய சேஷதாம் ச்வேதனைக்காத்தது.

எல்லோரையும் கொண்டு செல்லும் யமனையும் பிரளய காலத்தில் அழித்துத் தன்னிடம் லயிக்கும்படி செய்கிறவர் என்ற பொருளும் பொருந்தும்.

30. ஓம் கிருபா நிதயே நம:

३०. कृपानिधये नमः

(தயாமூர்தி. ஸ்ரீலல. 581)

கருணாநிதி. கிருபையென்பது பிறப்பிடுந்துன்பத்தை அகற்ற வேண்டுமென்ற ஆசையாகும். அது இவரிடம் நிறைந்திருக்கிறது. அதனால்தான் துன்பமடையும் ஸகல உலகையும் தனக்குள் அடக்கி துன்பமடையாமல் லயப் படுத்தும் தொழிலைக் கைக் கொண்டார்

31. ஓம் பீமாய நம:

३१. ओं भीमाय नमः

பயப்படும்படி செய்பவர். “ எல்லா வற்றிற்கும் இட மளிப்பதும் எங்கும் வியாபித்து நிற்பதும் பஞ்சபூதங்கள்

இன்னவை என்று பிரித்துக் காட்டுவதுமான ஆகாச வடிவமான மூர்த்தி.” எனசிவ புராண வசநத்தின்படி ஆகாசவடிவமான மூர்த்திக்குப் பீம என்று பெயர்.

“இவரது உத்திரவினால் பிராணன் பயந்து ஸர்வப் பிராணிகளின் உடலையும் பிரிக்கிறது. அக்ரி தேவாதி களுக்கு ஹவ்ய கல்யங்களைச் சுமக்கிறது. பாகத்தையும் செய்கிறது.” (லிங்க புராணம்) இது ஆகாச அதிஷ்டான மூர்த்தி. இதுவும் ச்ருதிப் பிரவீத்தமான நாம.

32. ஓம் பரசு ஹஸ்தாய நம:

३२. ॐ परशु हस्ताय नमः

கோடாலியைக் கையிலுடையவர். “பரசு என்பது ஸத்ய நிஷ்டையின் அடையாளம். ஸத்யகாமன் ஸத்ய ஸங்கலபன் என்னும் சுருதி இவரது ஸத்ய நிஷ்டையை விளக்குகிறது.” (சிவ தத்வ ரஹஸ்யம்)

“ஸத்யம் செளசம் கபடமில்லாமை த்யாகம் தபஸ் ரியமம் பொறுமை தைர்யம் பக்தி இவைகளால் முக்கர ணத்தாலும் கிருஷ்ணன் என்னை உபாவிப்பதால் எனக்கு அவரிடம் மிகப்பிரியம் உண்டானது” எனச் சிவன் சொன்னதாகப் பாரதம் ஆறுசாஸநிகபர்வா கூறுகிறது.

33. ஓம் ம்ருக பானயே நம:

३३. ॐ मृगपाणये नमः

மாணிக் கையிலுடையவர். தாருகாவனத்திலுள்ள ருஷிகளது ஆபீசார ப்ரயோகத்தினால் படைக்கப்பட்ட ம்ருகம், சிவன் அருகில் வா “அவர்கள் பக்தியில்லாத வர் ம்ருகத்திற்கு ஸமம்” எனக்காட்டுபவர்போல் இடது கையில் அதை யேந்தினார். (ஸ்காந்தம்.)

மந்த்ர சாஸ்திரத்தில் ம்ருகம் என்பது வேதம் எனக் கூறப்படுகிறது. ம்ருகம் என்ற சொல்லுக்கு யாசித்

தல் என்பதும் பொருள். ம்ருக யாசகத்தை பாணிகையால் கேட்டும் பிசுடான மூர்த்தியாக தாருகாவனம் சென்றார் என்பதும் பொருந்தும். (சிவதத்வ ரஹஸ்யம்.) தான் மஹேசன் பிள்ளை கணேசன், தோழன் தனேசன், மாமனார் கிரீசன், இப்படியிருந்தும் பகவான் ஏதோ ஒரு ஒப்பற்ற ஆசையால் பிசுடியெடுத்தார் என்று ஒரு கவி கூறும்வண்ணம் பகவான் பிசுடியெடுத்தது தன்பொருட்டல்ல, தாருகாவன ரிஷிகள், பக்தியைக்கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசையினால் என்பது ஸ்பஷ்டம்.

34. ஓம் ஜடாதராய நம:

३४. ॐ जटाधराय नमः

ஜடையைத் தரிப்பவர். “ஜடை தவக்கோலத்தைக் குறிப்பதாகும். அன்றியும் அது ஸர்வ தீர்த்தங்களுக்கும் ஆதாரமான மலைகளும் ஸமுத்திரமுமாம்.” (வராஹபுராணம்) “தக்ஷயாகத்தில் பாசுபதாஸ்திரம் ஏற்று மான் வடிவமெடுத்து ஓடும் க்ருதுவைத் தொடர்ந்து சென்றவர் ஜடாதரமூர்த்தி” (வாமன புராணம்) ஸர்வதீர்த்தங்களுக்கும் ஆதாரமான மலைகளையும், அந்நதிகள் ஸங்கமமாகும் ஸமுத்திரங்களையும் ஜடாவடிவமாகப் பகவான் சிரவரீல் தரித்துக்கொண்டிருப்பவர், எனத் தெரிகிறது. இந்தத் தத்துவத்தைப் பாரத ஆறுஸாநிகபர்வாவில் தீர்த்தயாத்ரா பாகரணத்தில் உமையவளை நாடி சிவனே கூறுகிறார். “சரீசத்தியுடன்கூட புண்ய தீர்த்தங்களுக்கு ஜடாதானை என்னை நினைத்துக்கொண்டே சொல்ல வேண்டும்.”

35. ஓம் கைலாஸ வாஸிநே நம:

३५. ॐ कैलास वासिने नमः

(மஹா கைலாஸ நிலயா ஸ்ரீலலி-ஸ. 578)

கைலாஸத்தில் வசிப்பவர். கேலி—ஊயாட்டு அதன் கூட்டம் கைலம் அதுள்ள இடம் கைலாசம்—அதாவது

சிவாலயம். கைலாஸமென்றால் சிவன் திருவிளையாடல் நடக்கும் இடம் என்று பொருள். இது இமயமலை, மேருமந்தரம், வைகுண்டத்திற்குமேல் உள்ள ஓரிடம், என மூன்றுஸ்தலங்களிலிருக்கின்றன. இவை கர்ம நிஷ்டர்களால் அடையத்தக்கன. அங்கு சென்றவர் மறுபடியும் புண்ணியமான பின்பு பூமிக்குத் திரும்புவார். “ சிவபுரத்திற்குமேல் ஸ்கந்தன் உமையவள் சங்கரர் இவர்களுக்குத் தனித்தனி பரம ச்த்தமான மூன்று ஸ்தானங்களுண்டு. அங்கு சென்றவர் சிவதல்பர்களாகி நித்யாநந்தமனுபவிப்பார் பூமிக்குத் திரும்பார். ” (சிவதர்மோத்தரம்)

பூமிக்கு எட்டுகோடி யோஜனைக்குமேல் ஸத்யலோகமெனும் பிரும்மாவின் இடமிருக்கிறது. அதற்குமேல் வைகுண்டமிருக்கிறது. அது த்யுலோகத்திலிருந்து பதினாறுகோடி யோஜனை தூரமாகும். அதற்கு மேல் பதினாறு கோடியோஜனை தூரத்தில் கைலாஸமிருக்கிறது. அங்கு பரமசிவன் விநாயகன் சப்பிரமணியன் உமையவள் ஆகிய இவர்களுடன் வீலைசெய்கிறார். (வாயு புராணம்)

36. ஓம் கவசினே நம:

३६. ॐ कवचिने नमः

கவசமுள்ளவர். “ ஸர்வஜ்ஞான யிருத்தல் த்ருப்தி, அநாதியான அறிவு, ஸ்வதந்த்ராண யிருத்தல், எப்போதும் அகலாத சக்தி, அநந்த சக்தி இவ்வாறும் மஹேச்வரனுக்கு அங்கங்கள். ” (சிவபுராணம்)

ஸ்வதந்த்ரமாயிருத்தல் என்ற அங்கத்திலே அதையே கவசமாகப் பூண்டவர். கவசத்திற்குப் பிறரால் காணப்படாமை, அடிக்கப்படாமை, என இருபயன்களுண்டு. ஆலயங்களில் மந்திர சக்தியால் ஸான்னித்யமடைந்த உருவிற்கு பாஷண்டாதிகளது கண்ணில் படாமலிருக்கவே கவசதாரணம் அவச்யமென ஆகமவிதி கூறுகிறது. சிவனை

அடிப்பவர் எவருமில்லை. எனினும் ஸ்வேச்சைச்யால் கவசத்தைத் தரிக்கிறார். இதுவும் ச்ருதிப்பிரலித்த நாம.

“ இவாணிவது மற்றவர் தரிக்கும் ஸாதாரணமான கவசமல்ல. இவர் உடல் நம்முடல்போல் மாம்ஸம் ரத்தம் நிறைந்ததுமல்ல. உலகைப்படைத்தல் முதலியன எப்படி லீலையோ அங்ஙனமே கவசமணிந்திருப்பதும் இவருக்கு லீலையேபாகும்.

37. ஓம் கடோராய நம:

ॐ३. ॐ कठोराय नमः

க்ராமானவர். பூர்ணமானவர். ருத்திரனுக்கு க்ராமாக ஒன்று மங்களமாக மற்றொன்று ஆக இரு சரீரங்கள் உண்டு. “ உமையவள் சிவனை ஏன் இத்தகைய பயங்கரமான உருவமும் வேஷமும் உமக்கெனக் கேட்க, துஷ்ட உலகை அடக்க கோரமான ரூபமும், மற்றவருக்குக் கேஷமளிக்கு மங்களமான ரூபமுமெடுக்கிறேன். இப்படி இல்லா விடில் உலகம் விபரீதமாகும். என்று பகவான் கூறினார்.” (பாரத ஆதுசா பர்வா.) கடோரமென்றால் பூர்ணன் என்னும் பொருளுண்டு.

“கடோரதாராதிப லாஞ்சனஞ்சலி:” என மாக காவ்ய பிரயோகம்” கோரமான துஷ்டர்களையடக்க நெருப்புடன் கூடிய மின்னல்போன்ற உருவையும் சாந்தமான பக்தர்களைக் காக்க அமிருதத்துடன் கூடிய சந்திரிகை போன்ற உருவையும் எடுக்கிறார் என்பது கருத்து.”

३८. ॐ त्रिपुरान्तकाय नमः

திரிபுரத்திற்கு அந்தகன். இந்தக்கதை வேதத்திலும் காணப்படுகிறது. திரிபுரஸம்ஹார மூர்த்தி ஒன்பதாவது. திரிபுரமெனும் ஸ்தூல ஸுகூழ்மகாரண சரீரங்களை அழிப்பவர் என்றும் பொருளுண்டு.

இதுவும் சுருதிப் பிரவித்தநாம இந்த ஐகிஹ்யம் பண்ணுட்டிக்கடுத்த திருஅதிசை சேஷத்தரத்தில் நடந்ததாகக்கூறுவர்.

ஸ்ரீ ஸுப்ரமண்யனால் கொல்லப்பட்ட தாரகாஸூரனுக்கு, வித்யுன்மாலீ தாரகாசூன் கமலாசூன் என் மூன்று புத்ரர்களிருந்தனர். அவர்கள் கடுமையாகத் தவம் புரிந்து பிறும்மாவீனிடமிருந்து அரிய வரங்களைப் பெற்றனர். அதன்படி ஸ்வர்ணம் வெள்ளி இரும்பு இவைகளாலாகியவையும், நினைத்தவிடஞ் செல்பவையுமான மூன்று நகரங்களைப்பெற்றனர்.

இம்மூன்றும் ஆயிரமாண்டுகளுக்கோர் முறை சூண நேரம் ஒன்று சேரும். அச்சமயம் அபூர்வமான சிவனது பாணத்தினால் தான் அவர்களுக்கு மாணம் தோன்றும். ஆதலால் கர்வங்கொண்டு அவர்கள் முவ்வுலகையும் பிடித்தனர்.

தேவர்களது பிரார்த்தனைக்கிணங்கி கைலாஸநாதன் மேருமலையை வில்லாகவும் சேஷனை நாண் கயிறாகவும் வாயு அக்ரி அச்யுதன் ஆகிய இவர்களை அம்பாகவு மமைத்து உலக வடிவான தேரில் சந்திர ஸூர்யர் சக்ரமாக நாலு வேதங்களும் குதிரைகளாகப் பிறும்மா பிரணவமெனும் சாட்டையை ஏந்தி காயதீ எனும் கடிவாளத்தைக் கரத்தில் பிடித்து ஸாரத்யம் செய்ய அவ்வசூரர் ஒன்று கூடியபோது மந்தஹாஸத்தால் சிவன் அவர்களை எரித்தார். (ஸ்காந்தம்)

39. விருஷாங்காய நம:

३९. ॐ वृषाङ्गाय नमः

விருஷபத்தைக் கொடியாக உடையவன். முன் ஓர் ஸமயம் சிவன் ஒருகாலால் நின்று தவம் செய்யும்போது கொழுப்புள்ள பசுக்கள் அவரை முட்டித்தள்ள, அவை சிவ கோபத்தால் எரிந்தன. பாக்கி யுள்ளதில் வெள்ளைக்

கானை ஒன்று சிவனைப் போற்ற அதை வாஹநமாகவும் கொடியாகவும் ஏற்றுக்கொண்டார். (பா-ஆத. பர்வா)

சுத்த ஸ்படிகம் போன்ற விருஷபமாயிருப்பது தர்மம். (சிவகாமம், பிறும்மாண்ட புராணம் ஸ்காந்தம்.)

விருஷபம் தர்மமானதால் அதைக்கொடியிலுமமைத்தார். அதை வாஹநமாகவும் கொண்டார். ஆதலின் இவரருளைப்பெற தர்மமே ஒப்பற்ற ஸாதாநமென்பது காதலாமலகமாக விளங்குகிறது. ஆதலின் ஸ்வதர்மத்தை விட்டுக் கேவல-பக்தியினால் மாத்ரம் அவனைருளைப்பெற முடியாது.

40. ஓம் விருஷபாரூடாய நம:

४०. ॐ वृषभारूढाय नमः

விருஷபத்தின் ஸீதேறியிருப்பவர். “வ்ருஷஸேசனே” விருஷ எனும் தாதுவுக்கு வர்ஷிப்பது என்பது பொருள். அவரவர் விருப்பத்தை வர்ஷிப்பது அவரவர் செய்யும் தர்மமே யாகும். ஸகல தர்மங்களும் ஒன்றாகி விருஷப உரு வெடுத்துப் பாமசுவத்தைச் சமக்கின்றன. அவரது வாஹநமே நமதிஷ்டத்தை வர்ஷித்தால், அதன்மீதமர்ந்து கருணமூர்த்தியாய் விளங்கும், கைலாஸநாதன் பக்தரிஷ்டத்தை வருஷிப்பவரெனக் கூறவும் வேண்டுமா?

“விருஷபம் தர்மமாதலின் ஐந்து மைலுக்குள்ளிருப்பவர் விருஷப வாஹநக் காஷியைத் தரிசிக்காவில் விலங்காகப் பிறப்பர்.” ஆகமம் கூறுகிறது. அன்றியும் “திருபுர ஸம்ஹாரத்தில் சிவன் அரிய தேர்மீது சாலையைக்க, வேதக்குதிரைகள் இந்தப்பாரம் தாளாமல் முட்டியிட்டு விழுந்தன. விஷ்ணு விருஷப ரூபமெடுத்தத் தேரைத் தாங்கினார். விஷ்ணுவாகிய விருஷபத்தின்மீது தேர் தேர்மீது சிவன். ஆதலின் (பரம்பரையாக) விருஷபாரூடர்.” (ஸிங்கபுராணம்.) விருஷபாரூட மூர்த்தி மூன்றுவதாம். த்ரிபுராந்தகன் விருஷாங்கன் விருஷபாரூடன் என்ற சொற் தொடர்க்கதையைக் கூறுவது போலுளது.

41. ஓம் பஸ்மோத்தூளித விக்ரஹாய நம:

४१. ॐ भस्मोद्धृति विग्रहाय नमः

விபூதியால் பூசப்பட்ட சரீர முள்ளவர் பஸ்ம என்ற சொல்லுக்கு (பாபரோகமாயா பாசங்களை) மிரட்டுவது என்று பொருள். “ பக்தரை ரக்ஷிப்பதற்காகவும், அவரது சேஷமத்திற்காகவும், அவர் சத்தி பெறவும், சிவபக்தர் என்ற அடையாளத்திற்காகவும் நம் பக்தருக்குப் பஸ்மாவை தந்தேன். (பார. ஆறு. பர்வா)

அதர்வ வேதங்கூறிய பஸ்மோத்தூளானமும் விபூதியின் திரிபுண்டரமும் மாயாபாச மகலும் பொருட்டு முநிசிரோஷ்ட்டர்களால் தரிக்கப்படுகிறது. (பிரம்மோத்ரகண்டம்.)

அதிகம் கூறுவதேன்? பஸ்மதாரணம் மோக்ஷஸாதனம். பஸ்மாவை ஸதா தரிப்பவனுக்கு விரைவில் ஞான முண்டாரும். (வாலிஷ்ட லிங்க.)

“ பஸ்மதாரண விருதத்தை நான் செய்தேன் பிறகு நீ செய்தாய். மூன்றாவது யாரும் செய்ய வில்லை. ஆதலின் நீதனேச்வரனாகி என் நண்பனாகவுமிரு.” என சிவன குபேரனுக்குரைத்தார். (உத்தர ராமாயணம்)

“ பஸ பர்த்ஸந தீப்த்யோ?” பஸ என்ற தாதுவுக்கு மிரட்டுவது பிரகாசப்படுத்துவது என்று இருபொருள் களுண்டு. இரண்டும் விபூதி அல்லது பஸ்மாவுக்கு மிகப் பொருத்தமான பொருளாகும். பெரும்பாலும் விபூதி ருத்திராக்ஷ மஹிமையையே வெளியிடுவது “ ஜாபால ” மெனும் உபரிஷத்தாகும். இந்த விபூதியால் பிசாசங்கள் நோய்கள் மாத்ரமல்ல எல்லா துக்கங்களுக்கும் முதற்காரணமான அஜ்ஞானமே அகலும். இதன் மூலமாக சூலைநோய் பேய் முதலியவைகளைப் பல பக்தர்கள் அகற்றிய சரிதம் எண்ணிறந்தது, பசும் சாணியைக் காத்தி

லேந்தி பரிசுத்தமாக பக்வம் செய்து “ விரஜாஹோமம் ” என்பதை விதிப்படி செய்து, அல்லது உத்தமமாகக் கூறப்படும் அக்லிஹோதா பஸ்மாவை விதிப்படி அணிந்தால் நமது துன்பமகன்று இன்பம் கைகூட்டுமென்பது பிரத்யக்ஷ பிரமாணமாகும். அதை யணிபவருக்கு ஓர் அழகை (பிரகாசத்தை) அளிப்பதால் “ பவதி ” மென்றும் பாபத்தை எரிப்பதால் “ பஸ்ம ” என்றும், செல்வத்தைத் தருவதால் விபூதி யென்றும், நம்மை ரக்ஷிப்பதால் ரக்ஷை என்றும் இதற்குப் பல பெயர்களுண்டு.

மேலானவர் செய்தால்தான் மற்றவர்செய்வர் என உலகதந்தையான சிவன் தானே விபூதியை ஸதா ஸர்வ அங்கங்களிலும் அணிந்திருக்கிறார். பீரும்மாவும் விஷ்ணுவும் இந்திரனும் அவர்கள் பத்னிகளும் கூட விபூதி யணிந்திருப்பதாக புராணங் கூறுகிறது.

42. ஓம் ஸாமப்ரியாய நம:

४२. ओं साम प्रियाय नमः

ஸாமகாகப்ரியா ஸ்ரீலலிதா. ஸஹஸ்ர நாம. 909.

ஸாமவேதத்தில் பிரிய முள்ளவர். நான்கு வேதங்களிலும் ஸாமவேதம் சிறந்தது. “ மூன்று பிராமணர்கள் கிடைக்காவிடில் அவர்கள் ஸ்தானத்தில் ஸாமவேதி ஒரு வனைப் பூஜைசெய் ” என ஸ்மிருதிகள் கூறுகின்றன.

ஸ்ரீகிருஷ்ணன் “ வேதங்களின் யான் ஸாமவேதம் ” என ஸ்ரீகீதையில் விபூத்யத்யாயத்தில் கூறுகிறார். சாந்தமாகப்பேசுபவரிடம் பிரியமுள்ளவர் என்றும் மற்றோர் பொருளுண்டு. “ அமிருதத்தைச் சிந்துவதும் சந்தனம் போல் சீதளமாயிருப்பது மான சொற்களைக்கூறுபவன் சிவலோகம் செல்வான். (சிவதர்மோத்தரம்)

ஸாம வேதபாராயணத்தால் ராவணன் கைலயிவிருந்து விபேட்டான். ஸாமஎன்றசொல்லிற்கு கானவிசேஷம் என்பதுபொருள். கானபரதானமாதலால் அதற்கு ஸாம

வேதமெனப் பெயர்வந்தது. சிவன் எல்லாவேதங்களிலும் பிரியமுள்ளவர். ஸாமவேதமும் அதை அறிந்தவரும் சிறந்தவரெனப் பல ப்ரமாண நூல்கள் கொண்டாடுவதால் தேவரில் சிறந்த சிவன் வேதத்தில் சிறந்த ஸாமத்தினிடம் பிரியம்கொள்வது இயற்கையேயாகும்.

“ ரிக்கை அறிபவன் தேவர்களை அறிந்தவனாவான். யஜுஸ்ஸையறிந்தவன் யஜ்ஞங்களை அறிந்தவனாவான். ஸாமத்தை யறிந்தவன் எல்லாவற்றையுறிந்தவனாவான்.” என வேதங்கூறுகிறது.

43. ஓம் ஸ்வரமயாய நம:

४३. ॐ स्वमयाय नमः

ஸ்வரமெனும் அச்சுவடிவனாயிருப்பவர் அ, முதல் அஃ வரை அச்சு. இதிலுள்ள அ உம் என்ற எழுத்துக்களின் சேர்க்கையான பிரணவவடிவன் என்பது கருத்து ‘பிரணவம் சிவனைக்கூறும் சொல். சிவன் நுதான் முதலிய ‘சிவநாமங்களுக்குள் பிரணவம் மிகச் சிறந்தது. அகாரம் ருக் வேதம் உகாரம் யஜுஸ், மகாரம் ஸாமவேதம், நாதம் அதர்வம்.’ (வாயுஸம்ஹிதா) அ என்பது ரஜோகுணத்தாலாகிய ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவான சதுர்முகனையும் உ என்பது ஸத்வகுணத்தாலாகிய பாலனகர்த்தாவான (ப்ரகிருதிஸ்வரூப) விஷ்ணுவையும், ம, என்பது தமோகுணத்தாலாகிய ஸம்ஹாரகர்த்தாவான நுத்ரனையும், அதன்மேலுள்ள நாதமானது நிருக்ணனாய் நிஷ்களனாயுள்ள பரமாத்மாவையும் கூறுகின்றது. மும்மூர்த்திகளையும் அதற்குமேலான பரமாத்மஸ்வரூபத்தையும் ஒரே எழுத்தில் கூறுவதால் இது மிகச்சிறந்த நாமாவாகும். அன்றியும் வேதத்தின் ஆதியிலும் முடிவிலும் இது கூறப்படுகிறது.

ஒவ்வோர் தேவதையின் அர்ச்சனையிலும் ஒவ்வோர் நாமாவின் ஆரம்பத்திலும் இது நியமமாகக் கூறப்படுகிறது, பகவத்கீதையிலும் “ ஓம் ” எனும் ஓரக்ஷரமான பிரம்மத்

தைக் கூறிக் கொண்டு என்னை நினைத்துக்கொண்டே எவன் உடலை விடுகிறானோ. அவன் உயர்ந்தகதியை அடைகிறான் எனப்பகவான் கூறுகிறார். இதை ஸ்திரீ, சூத்ரர்கள் கூறக் கூடாது தனிப்ரணவத்திற்குத் துறவிகளே அதிகாரி.

44. ஓம் த்ரயீமுர்தயே நம:

४४. ॐ त्रयीमूर्त्ये नमः

ருக்யஜுஸ் ஸாம எனும் மூன்று வேதங்களைச் சரீரமாக உள்ளவர்.

“சப்தங்களெல்லாம் தேவி அர்த்தமெல்லாம் சிவன்” (சிவபுராணம்) நான்காவதான அதர்வவேதத்தில் ஆபிசாரமந்திரமே அதிகமாதலின் அதைவிட்டு மற்ற மூன்று வேதாநுஷ்டாநத்திலேயே சிவன் பிரியமுள்ளவர் ஆதலினிப்பெயர் பொருத்தமானது.

(சிவதத்வரஹஸ்யம்) உமையவள் தனது தந்தையான ஹர்மவானிடம் “எனக்கு முதல் சரீரம் மூன்று வேதங்களே” என்பதால் சிவமும் சக்தியும் ஒன்றானதாலும் பெயர் பொருத்தமானது.

45. ஓம் அநீச்வராய நம:

४५. ॐ अनीश्वराय नः

நீர்ச்வரா ஸ்ரீல. ஸ. 155.

தனக்குமேல் ஈச்வரனில்லாதவர். இது சுருதிப்பிரலித்தநாம. “அச்சிவனுக்கு மேல், பதியாக உள்ளவர் உலகில் ஒருவருமில்லர். அவரையடக்கி ஆள்பவருமில்லை. அவருக்கு ஒருவகையான அடையாளமும்ல்லை. அவரே எல்லாவற்றிற்கும் காரணம். காரணங்களுக்கும் அதிபதியாயுள்ள தேவதைகளுக்கும் இவர் அதிபர். இவரையுண்டுபண்ணுபவன் யாருமில்லை.” என ருக்வேதம் கூறுகிறது.

46. ஓம் ஸர்வஜ்ஞாய நம:

४६. ॐ सर्वज्ञाय नमः

ஸர்வக்ஞா ஸ்ரீல, 196.

எல்லாமறிந்தவர். இதுவும் சுருதிப்ரவலித்தநாம. “எவன் ஸர்வஜ்ஞானை ஸர்வத்தையும்றிந்தவனானே எவனது தபஸ் (ஆலோசனை) ஜ்ஞானமயமோ அவன் உலகைப் படைத்தவன். எல்லாமறிந்தவன். தளக்குத்தானே கர்ரணமானவன். அறிவுவடிவன் காலகாலன், ஸர்வ நற்குணமுள்ளவன்” என்று சுருதி வர்ணிக்கிறது.

47. ஓம் பரமாத்மநே நம:

४७. ॐ परमात्मने नमः

சிறந்த ஆத்மா—சிறப்பு என்பது எல்லா ஜீவர்களிடமும் அந்தர்யாமியாயிருத்தலாம். “எந்த ருத்ரர் அக்ரியிலும், எவர் ஜலத்திலும் எவர் ஒஷதிகளிலும் எந்த ருத்ரர் ஸகல புவநங்களிலும் துழைந்திருக்கிறாரோ அந்த ருத்ரனுக்கு நமஸ்காரம்” எனச் சுருதி கூறுகிறது. சிவபுராணத்தில் மீக முக்கியமாகக் கூறப்பட்ட எட்டு நாமாக்களில் (46-47) முன் நாமாவும் இதுவும் சேர்ந்தது.

“பரமசிவன் ஸுகூடமத்திலும் ஸுகூடமனாய் ஜகத் ஸ்ருஷ்டாவாய் கணக்கில்லா உருவாய் உலகை ஒன்றாய் வியாபித்திருப்பவராக இருக்கிறார். அவரேகாலம் அவரே உலகைக் காப்பவர். உலகிற்கு அதிபதி. ஸர்வ பூதங்களிடத்திலும் மறைந்திருப்பவர். அந்தப் பரமனிடம் மனதைவைத்து தேவரிஷிகள் அவனை நன்குணர்ந்து யம பாசத்தை அறுக்கின்றனர். நெய்யிக்குமேல் ஆடை போல் அதிஸுகூடமமாய் ஸகலபிராணிகளிடமும் மறைந்துள்ள உலக வியாபியான இவனொருவனை உணர்ந்தால் ஸர்வ பாபங்களும் அகலும்” என்பதுபோன்ற பல சுருதிகள் இவர் பரமாத்மா என விளக்குகின்றன.

48. ஓம் ஸோம ஸூர்யாக்நிலோசனாய நம:

४८. ॐ सोमसूर्याग्निलोचनाय नमः

“சந்திரன் சூரியன் அக்நி இவர்களைக் கண்களாக உடையவர் சூரிய சந்திர அக்நிகளைக் கண்களாக உடையவனும் முவ்வுலகிற்கும் ஸாரமாக உள்ளவனும் அபரணம் ஆகியும் ஜனனமரணமில்லாதவனுமான ருத்ரனை உபாவித்து அவனருளை அடையாமல் உலகில் யார் சாந்தியடைய முடியும்?” என வேதவ்யாஸர் மஹாபாரதத்தில் கூறுகிறார்.

மூன்றுகண்ணை அமைந்தவை மூன்று ஜ்யோதிஸ்கள். அவை தாபத்தையும் பிரகாசத்தையும்ளிப்பன. நமக்கோ ஆத்யாத்மிகம் ஆதிதைவிகம் ஆகிபெளதிகம் என மூன்றுவகையான தாபமிருக்கிறது. நம்மை அக்ரூர இருள் சூழ்ந்துள்ளது. மூன்று ஜ்யோதிஸ்களை அடக்கிக் கண்ஸ்தாநத்தில் வைத்திருப்பவனை வேண்டினால்தான் மூன்றுவகையான தாபமுகன்று சாந்தியுண்டாகும். இருள்களும் என இதன் விரிவுரையாகும்.

49. ஓம் ஹவிஷே நம:

४९. ॐ हविषे नमः

ஹோமம் செய்யும் பொருளாயிருப்பவர். பெரும்பாலும் ஹோமத்திரளியங்கள் பூமியிலுண்டாகின்றவைகள். பூமி அஷ்டமூர்த்திகளில் முதன்மையானது. (சிவத்தவரஹஸ்யம்) “ரஸவர்க்கமெல்லாம் பார்வதீ. அதை அனுபவிப்பவரெல்லாம் சிவன்” என சிவபுராணம் கூறுகிற வண்ணம் போக்யவஸ்துவான ஹவிஸ்ஸும் உமையவளே. சக்தியைவிட வேறல்லாதவனானதால் சிவன் ஹவிஸ்வடிவத்தை வர்ணிக்கப்படுகிறார். அன்றியும் “பிரும்மமே அர்ப்பணம் செய்தலும் ஹவிஸ்ஸும் அக்நியும் ஹோமமும் அதனால் அடையவேண்டியதும் பிரும்மமே” எனக்

கிதை கூறுகிறபடி எல்லாம் சிவகையிருக்க ஹவிஸ்வடிவ
கை யிவனிருப்பதும் மிகப்பொருத்தமேயாகும்.

50 ஓம் யஜ்ஞமயாய நம:

५०. ॐ यज्ञमयाय नमः

யஜ்ஞங்களுக்கெல்லாம் யஜ்மானனையிருப்பவர் யக்ஞ
ரூபா. ஸ்ரீல. 759 “மய” என்றபதம் அதிகம், அதன்
மாறுதல் என்ற இரு அர்த்தங்கொண்டது. அரிசி கல்மய
மாக இருக்கிறதெனில் அரிசியில் கல் அதிகமாகயிருக்கிற
தெனப் பொருள், தங்கமயமான குடமெனில் தங்கத்
தாலாகியதெனப் பொருள். இதில் சிவன் “யஜ்ஞமயர்”
என்றால் பெரும்பாலான யஜ்ஞங்களால் உபாவிக்கப்படு
கிறவர் என்று பொருள் சிவனில்லாதயஜ்ஞமே கிடையாது.
சிவனை விலக்கித்தகூண் ஆரம்பித்தயஜ்ஞம் எப்படி அழிந்த
தென்பது பிரவித்தம். பெரும்பாலான யக்ஞங்கள்
சிவனைப்போற்றுவது மாத்ரமல்ல எல்லாதேவதா வடிவ
மாக இருந்து எல்லா ஹோமங்களையும் அவரே ஏற்கிறார்.
அதுமாத்திரமல்ல. ஒவ்வோர் யஜ்ஞத்திலும் சிவனுடைய
பெயரைக்கூறி மற்றத்தவர்களைப்போல் இவருக்கு ஓர்
ஹோமம் உண்டு. “ஸ்விஷ்டகிருத்” என்ற வகையில்
தனித்தனி அந்தந்த தேவர்களுக்குரிய ஹவிஸ்விலும்
ஓர் பங்கெடுத்து ஹோமம் செய்வது இவருக்கு இரண்டா
வது பங்காகும். யஜ்ஞத்தில் மிகுந்த பொருளெல்லாம்
ருத்ரனைச் சார்ந்தது இது மூன்றாவது பங்காகும். ஹவிஸ்
ஸாகவும் அக்நியாகவும் யஜ்வாவாகவுமிவருப்பதால் இர
ரிடம் இருவகையாகவும் பொருள்கொண்ட யஜ்ஞமயர்
என்றசொல் மிக அர்த்தபுஷ்டியுள்ள நாமமாகும்.

51. ஓம் ஸோமாயநம:

ॐ सोमाय नमः

உமையுடன் கூடியவர். “உமா ஸஹாயம்” எனச்சுருதி
கூறுவதால் அர்த்தத்தாலிதுவும், சுருதி பிரவித்த நாம.

ஸோம யாகத்தில் உபயோகிக்கப்படும் ஸோமலதா வடிவன் என்னும் பொருள். “ஸோமன் (லதாவடிவனான சிவன்) புத்தி ஆகாசம் பூமி அக்நி சூர்யன இந்திரன் விஷ்ணு முதலியவர்களைப் படைக்கிறான். ஸகல பாஷங்களையும் அகற்றுகிறான்.” (ஸந்தகுமாரஸம்ஹிதை)

ஸோம யாகம் என்பது யாகங்களில் முதலில் செய்கின்ற யஜ்ஞமாகும். அதற்கு அக்நிஷ்டோமம் என்றும் பெயருண்டு. அதில் மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுவது ஸோமலதை. இதை ஸோமராஜா என்றழைத்து அதற்கு ராஜோபசாரம் செய்யப்படுகிறது.

இதை இடித்து அதன் ரஸத்தை ஹோமம் செய்து மிகுதியை ருத்விக்குகள் யஜ்மானுடன் பருகுவார்கள். “அத்தகைய ஸோம (லதையால்) ஆராதிக்கத்தக்க ஸோமனைப் பூஜித்தால் மஹேஸ்வரனான பரமாத்மாவின் நிஜ ஸ்வரூபத்தை நன்கு உணரலாம். என ஸ்காந்தம் கூறுகிறது. இதில் ஸோம என்ற சொல்லின் இரண்டர்த்தமும் செவ்வனே விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

52. ஓம் பஞ்சவக்த்ராய நம.

५२. ॐ पञ्चवक्तृय नमः

பஞ்சவக்த்ரா. ஸ்ரீலலி. ஸ. 515.

ஈசானாதி ஐந்துமுக முள்ளவர். (1) ஈசானம் என்பது மேல் முகம்- சுத்த ஸ்படிகம்போல் வெண்மையானது போக்தாவான ஹிரண்ய கர்ப்பனுக்கு அதிஷ்டாதாவாயுள்ளது. (2) கிழக்கிலுள்ளது தத்புருஷம். பாலசூர்யனைப் போன்றது. போக்ய தத்வ அதிஷ்டாதாவாயுள்ளது. தபஸ் செய்வது (3) தெற்கிலுள்ளது, அகோரம். மயிலைப்போன்றது. புத்தி தத்வ அதிஷ்டாதா, பிரஜைகளை ஸம்ஹரிப்பது. (4) மேற்கிலுள்ளது வாமதேவம், பவழம் போன்றது. அஹங்காராதிஷ்டாதா. உலககார்யத்தைக் கவனிப்பது. (5) வடக்கிலுள்ளது ஸத்யோஜதம், சந்திரன் போன்றது

மனஸுக்கு அதிஷ்டாதா வேதாத்யயநம் செய்வது இவ்வைந்து முகங்களே ஐந்து பூதங்கள். ஐந்து தன்மாதரைகள். ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள். ஐந்து காமேந்திரியங்கள். புருஷன் பிரகிருதி புத்தி அஹங்காரம் மநஸ் என்னும் ஐந்து தத்வங்கள். நிவீருத்தி, பிரதிஷ்டா, வித்யா, சார்தி சார்த்யதீதம் என்னும் ஐந்து கலைகள். பிரும்மா விஷ்ணு ருத்ரன் மஹேச்வரன் ஸதாசிவன் எனும் ஐந்து மூர்த்திகள் சிவஸாதாக்ய அமூர்த்த ஸாதாக்ய மூர்த்த ஸாதாக்ய கர்த்ரு ஸாதாக்ய கர்ம ஸாதாக்ய எனும் ஐந்து ஸாதாக்யங்கள். எனவும் வர்ணிக்கப்படுகின்றன. (சிவபுராணம் ஆகமம்.)

ஸுந்தன் உபஸுந்தன் எனும் இரு ராக்ஷஸர்கள் தங்களில் ஒருவருக்கொருவராலேயே மாணம். மற்றவைகளால் இல்லை. என வரம்பெற்று முவ்வுலகையும் வருத்தினர். அவர்களை அழிக்க அழகான வஸ்துக்களிலிருந்து திலம் திலமாக (எள்ளளவு) அழகை எடுத்து திலோத்தமையை விச்வ கர்மா படைத்து அனுப்ப, அவள் தவம் செய்யும் பரமசிவனைப் பக்தியுடன் பிரதக்ஷிணம் செய்தாள். அவளுக்கு அருள் புரிய (ஏற்கனவே லயித்திருந்த) நான்கு முகங்களையும் நாலு திக்குகளிலும் படைத்தார். (பார. ஆத. பர்வா.) இந்நாம ஸர்வ ஜகத்வடிவன். கருணை மூர்த்தி என விளக்குகிறது.

ஊர்வசியின் அழகைக்கண்டு மயங்கி அதற்காக நாலு புறமும் முகமெடுத்தாரே என ஸந்தேஹிக்க இடமில்லை. ஏனெனில் திலோத்தமையையும் ரதியையும் மற்ற அழகுள்ள பெண்களையும்விட மிக மிக அழகான பார்வதீ தேவியைக் கண்டும், அவள்வேண்டியும், தவம்செய்தும், தேவர்கள் வேண்டியும், காமன்தூண்டியங்கூட, சிறிதும் தவத்திலிருந்து இவர் மனம்சலிக்கவில்லை. ஆசையையுண்டு பண்ணும் மர்மதனையே எரித்தார். என்பதனால் இவரது வைராக்யம் எத்தகையதென ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது.

திலோத்தமை ஸுந்தோபஸுந்தர்களை மயக்கித் தன்னைப் படைத்தனுப்பிய யஜ்மானனுடைய கார்யம் ஒழுங்காக நடைபெறுவதற்காகவே தவம் செய்துகொண்டிருக்கும் சிவனை ப்ரதக்ஷிணம் செய்தாள். அந்த பக்தைக்கு அருள்புரிவதுமாத்ரமல்ல, அஸுரவதருபமான லோக ஹீதத்தையும் நாடி அவளுக்கு அங்கனம் அருள்சொரிந்தார். அவ்வண்ணம் அவர் செய்திராவிடில் அவள் அஸுரர்களை வென்றிருக்கமுடியாது. ஆதலின் மற்ற பக்தர்கள் பிரதக்ஷிணம் செய்யும்போது ஏனிப்படி நாலுமுகங்கள் தோன்றவில்லை என்ற சங்கைக்கு இடமில்லை.

53. ஓம் ஸதாசிவாய நம:

५३ ओं सदाशिवाय नमः

ஸதாசிவா. ஸ்ரீல. 1272

எப்போது முள்ளவரானசிவன். ஆயிரம் சதாயுகம் ஓர் கல்பமாகும். ஆயிரம் கல்பம் ஒரு வருஷம். இந்த வருஷம் எண்ணாயிரம் கொண்டது ஓர்யுகம். ஆயிரம் யுகம் ஓர் ஸவரம். ஒன்பதாயிரம் ஸவரம் பிறும் மாவின் பூர்ண ஆயுஸாகும். இது விஷ்ணுவுக்கும் ஓர் தினமாகும். முன்கூறியது போன்ற விஷ்ணுவின் பூர்ண ஆயுஸ் ருத்ரனுக்கு ஓர் நாளாம். ருத்ரனது பூர்ண ஆயுஸ் மஹேச்வரனுக்கோர்தினம். மஹேச்வரனது பூர்ண ஆயுஸ் ஸதாசிவனு ஓர் நாளாகும். இவரது பூர்ணாயுஸ் பரமேச்வரனுக்கு ஓர் தினமாகும். பரமேச்வரன் காலத்தைக்கடந்தவன். அவனே ஸதாசிவம் என்பதின் பொருள். (சிவ புராணம்) இதுவேதப் பிரலித்த நாம. இதிலுள்ள ருத்ரன் மஹேச்வரன் ஸதாசிவன் என்ற சொற்கள் ஒரே சிவனுக்குப் பர்யாய நாமாக்கள்போல் கூறப்படினும் இங்கு கூறப்பட்ட ஆயுளின் கணக்கைக்கொண்டே இவர்கள் வெவ்வேறு மூர்த்திகள் என்றும் ஒருவரைவிட ஒருவர் சிறந்தவர் என்றும் ஸதாசிவனே எல்லோரிலும் சிறந்தவர், அவரே நாமரூபமற்ற பரமாத்மா. எக்காலத்தும் அழியா

தவர் என்பதும் வித்தாந்தம்; “இந்த ஸ்தாசிவம் இருமூச்சு விடும்வரை பிரும்மா பிழைத்திருக்கிறார். நான்கு மூச்சளவு மஹாவிஷ்ணுவின் ஆயுஸ்ஸாகும்.” என்று பாத்தம் புராணங்கூறுகிறது. எப்போது சிவமாகவே இருப்பவர் என்றும் பொருள்.

54. ஓம் விச்வேச்வராய நம:

५४. ॐ विश्वेश्वराय नमः

ஸ்ர்வேச்வர். ஸ்ரீ. ல. ஸ - 202.

உலகிற்கெல்லாம் ஈச்வரன். காசி சேஷத்தரத்தில் விளங்கும் நாம இது. அசைத் தழுவி தென்னாட்டிலும் பல சேஷத்தாங்களிலுமிப்பெயர் வழங்கி வருகின்றது.

“உலகைப்படைத்து அதற்குச் சில அதிபதிகளையும் படைத்து மஹாத்மாவான ஈச்வரன் அவர்களுக்கும் அதிபதியாக விளங்குகிறார். என்று மந்ரோபநிஷத் கூறுகிறது. “ஸ்ர்வேச்வரன்” என்று சுருதி வர்ணிப்பதால் அர்த்தத்தினால் இந்த நாம ச்ருதி ப்ரவரித்தமாகும்.

55. ஓம் வீரபத்ராய நம:

५५. ॐ वीर भद्राय नमः

வீரபத்ராநாயிரூப்பவர். தகூன் சிவனை விலக்கி ஓர் யாகம் செய்ய, தேவி அதற்குச் சென்றபோது தகூன் செய்த சிவ நிந்தையை ஸஹியாமல் உடலை விட்டாள். இதைக்கேட்ட சிவன் கோபங்கொண்டு வீரபத்ரனைப் படைத்துத் தகூனைச் சிஷித்தார். (ஸ்காந்தம்). மஹேச்வரமூர்த்திகளில் இது பன்னிரண்டாவதாகும்.

வீரபத்ராநுடைய உற்பத்தி பல புராணங்களில் பல வகையாகக்காணப்படுகிறது. சிவனது கோபத்தினால் உண்டு பண்ணப்பட்டதாக ஸ்காந்தமும் சிவபுராணமும்

கூறுகின்றன. வியர்வையிலிருந்து உண்டானதாகப் பிரு
மாண்டபுராணம் சொல்லுகிறது. கோபத்தினால் வியர்வை
யுண்டாகலாம். அதனால் முற்கூறியதுடன் இதையும்
சேர்க்கலாம். வாமன புராணமும் வராஹ புராணமும்
தேஜவிலிருந்து உண்டானதாகக்கூறுகின்றன. சிவன் ஜடை
யிலிருந்து ஓர் கேசத்தை எடுத்ததாகவும் அதேவீரபத்ரா
கத் தோன்றியதாகவும் மற்றொன்று கூறுகிறது. இங்
கும் பலவாறாகக் கூறப்பெட்டது பிரமாணம் என்று
ஸந்தேஹமுண்டாவது இயற்கையே. இத்தகைய சிடுக்கு
களை எடுக்கவே மீமாம்ஸை என்ற சாஸ்திரர் தோன்றிற்று.
அது இத்தகைய விடத்தில் ஓர்வழிகாட்டுகிறது. அதா
வது புராணங்களில் வெவ்வேறாகக் கதை கூறப்பெட்ட
ஒவ்வொரு கல்பத்தில் நடந்தகதையைக் கூறுவதால் எல்
லாம் பிரமாணமேயாகும் என்பதாம்.

56. ஓம் கணநாதாய நம:

५६. ओं गण नाथाय नमः

கணங்களுக்கு நாதன். சிவகணங்கள் பல கோடிக
ளுண்டு. வீரபத்திரருடன் தோன்றியவை சில. ருத்ராநால்
படைக்கப்பட்டவை பல. எல்லாவற்றிற்கும் இவர் நாதன்.
கணநாதன் கணேசன் கணபதி என்பன விநாயகரது
பர்யாய நாமங்கள் என்றாலும் விக்நேச்வரர் போன்ற பல
கணநாதர்களுக்கும் இவர் நாதன். ஆதலின் இச்சொல்
சிவனுக்கே ஏற்றது. நந்தி பிருங்கி மஹாபலி பாணன்
முதலிய மிகப்ராஸித்தமான சிவகணங்களுக்கு நாதன்
என்றும் கூறலாம்.

57. ஓம் ப்ராஜாபதயே நம:

५७. ओं प्रजा पतमे नमः

பிரஜாபதி வடிவகை யிருப்பவர். ஜகத்ச்ருஷ்டியிலீடு
பட்டவாணைவரும் பிரஜாபதிகளே. அவர்களுக்கு அந்தர்

யாமியாயிருப்பதுடன் ஸ்தாணு ருத்ரர் என்பவர் இத் தகைய பிரஜாபதிகளில் ஒருவர். ஆதலின் சிவனே ஸாக்ஷாத் பிரஜாபதியாகவுமாவார். ஆயிரக்கணக்காக ருத்ரனால் படைக்கப்பட்டவர் உலகிலிருப்பதாக ஸ்ரீருத்ரம் கூறு கிறது. புராணங்களுமதை ஆதீமாதிக்கின்றன.

58. ஓம் ஹிரண்ய ரேதஸே நம:

५८. ओं हिरण्य रेतसे नमः

ஸ்வர்ணமயமான ரேதஸ் உள்ளவர். சிவனது வீர்யம் நெற்றிக்கண்வழியாக வெளியில் சிளம்பிவரும்போது பூமியில் அது எங்கு எங்கு சிந்திறேற அவ்விடமெல்லாம் ஸ்வர்ணமாயிற்று. (ஸ்காந்தம்)

“பாமசிவன். மும்மூர்த்திகளைப் படைத்து அண்ட ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ஜலத்தைப் படைத்தார். அதில் தனது வீர்யத்தை விட அது ஸ்வர்ணமயமான அண்டமாயிற்று.” என்று ஸௌரஸம்ஹிதை கூறும் வண்ணம் ஸ்வர்ண மயமான ரேதஸ்ஸை உடையவர். ரேதஸ் என்பது ஒன்றை உண்டுபண்ணுவதற்குக் காரணமான பொருள். ஹிரண்யத்தை உண்டுபண்ணும் ரேதஸ்ஸை உடையவர் என்றும் கூறலாம்.

இவரது ரேதஸ் விழுந்த இடமெல்லாம் மிகப் பிரகாச மான ஸ்வர்ணம் உண்டாயிற்று. என்று ஸ்ரீராமாயணக் கூறுவது இரண்டாவதாகக் கூறிய பொருளுக்குப் பிர மாணமாகும்.

59. ஓம் துர்தர்ஷாய நம:

५९. ओं दुर्धर्षाय नमः

‘அசைக்கமுடியாதவர். “திருஷ்” என்ற தாதுப் ப்ராகல்ப்யம் என்ற பொருளுள்ளது. ப்ராகல்ப்யம் உள்ளவரை எவரும் அவமதிக்கமுடியாது. ஆனதால் லக்ஷணையாக

எவராலும் அசைக்கவோ அவமதிக்கவோ முடியாதவர் என்று பொருள். “அவருக்கு ஸாநீமோ அவருக்கு மேலா னவரோ கிடையாது” என வேதங்கூறுகிறது.

60. ஓம் கிரீசாய நம:

௬௦. ஓம் கிரீசாய நம:

மலைக்கு ஈசன். கைலாசமெனும் மலைக்கு ஈசன். அதுமாத்ரமல்ல. மேருமந்தரம் முதலிய ஸகல மலைகளுக்கும் இவர் ஈசன். ஜகதீசன். ஜகத்தில் அடங்கியது மலை. என்ற வகையிலும் கிரீசன் எனக்கூடும் என்றாலும். ஹரிவம்சம் தன்யாச்சர்யோபாக்யானம் என்ற விடத்தில், மலைகளே தங்களுக்குச் சிவன் ஈசன் என கூறுகின்றன. “நாரதரே நாங்கள் தன்யர்களல்ல. ஆச்சர்யமானவர்களுமல்ல. ஏனென்றால் எங்களுக்கு எல்லாம் அதிபதியாக உள்ளவன் பரமசிவன். அவனே தன்யன் ஆச்சரியமானவன்.”

61. ஓம் கிரிசாய நம:

௬௧. ஓம் கிரிசாய நம:

மலையில் ஸுகமாக வீற்றிருப்பவர். ஸுகாஸந மூர்த்தி. இருபத்த மூன்றாவது மஹேச்வர ரூபமாகும். இது சுருதிபிரவித்த நாம. கிரியை (மலையை) “ச்யதி” சிறிதாகச் செய்கிறான் என்றும் பொருளுண்டு. திருபுர ஸம்ஹாரகாலத்தில் மேருமலையை வில்லாக்கி தரித்தால் “கிரிச” எனப்படுகிறார். முன் நாம கிரி+ஈச=கிரீச, என்று தீர்க்கமாகவும் இதைக்கிரிச என்று ஹ்ரஸ்வமாகவும் கூறவேண்டும்!

62. ஓம் அநகாய நம:

௬௨ ஓம் அநகாய நம:

அநகா ஸ்ரீலலி-ஸ-987.

பாபமற்றவர். அக என்ற சொல்லுக்குப் பாபம் பாபத்தாலுண்டாகும் துக்கம் என்றும் பொருளுண்டு.

ஆதலின் பாபமும் துக்கமும் இல்லாதவர் என்று இரு பொருளும் இங்கு பொருந்தும். சிவனை நினைத்தவருக்கு அவரது புண்யநாமாவைச் சொல்பவருக்குப் பாபமும் துக்கமும் மிராதெனில் அவரிடம் எப்படி இவை இருக்கும்? “இவன் பாபமற்றவன். ஜரை இல்லாதவன் மரணமில்லாதவன், சோகமில்லாதவன்.” என உபநிஷத் கூறுகிறது.

63. ஓம் புஜங்க பூஷனாய நம:

६३. ॐ भुजङ्ग भूषणाय नमः

பாம்பை ஆபரணமாக உடையவர். “தாருகாவர முனிவர்கள் சிவதத்துவத்தையறியாமல் ஆபிசாரத்தினால் அவரைக்கொல்ல தீயிலுண்டுபண்ண ஸர்ப்பங்களையும் ஆபரணமாகப் பூண்டவர்.” (ஸ்காந்தம்)

பாம்பு என்றால் படையும்ஞ்சும், அத்தகைய ஸர்ப்பங்களைப் பூஷணமாகக்கொண்டவர் என்பதினால் எல்லா வற்றையும், விசேஷமாகத் துஷ்டர்களையும், அடக்கி ஆளும் சக்திவாய்ந்தவர் என்பது ஸ்பஷ்டமாகின்றது. ஸ்குணஸ்வரூபமான மகாவிஷ்ணு, வீநாயகர், சுப்பிரமணியர், முதலியவர்களுக்கும் ஸர்ப்பம் படுக்கையாகவும் ஆபரணமாகவுமிருப்பது கவனிக்கத்தக்கதாம்.

64, ஓம் பர்காய நம:

६४. ॐ भर्गाय नमः

பாபத்தைப் போக்குபவர். இதுவும் வேதப்ரவித்த நாம. “எத்தகைய பாபத்தைச் செய்தவனும் சிவரா தந்தினால் சுத்தமாகிறான். (சிவதர்மோத்திரம்) “காயத்ரியின் பரமதத்வமான மஹேச்வரனை த்யானம் செய்து கொண்டு காயத்ரியை ஜபிப்பவனே பலனை அடைகிறான்.” (ஆதித்யபுராணம்)

பர்ஜ்யந்தே (பாபங்கள்) கொளுத்தப்படுகின்றன. என்று பதத்தின் பொருளாகும். காயதீ என்பதே மந்த்ரங்களில் சிறந்தது. அதற்குக் காரணம். பஞ்சாக்கூரியைப் போல் இதுவும் சிவனது ஸ்வரூபத்தை வர்ணிப்பதுடன் பர்க்க சப்தமுள்ளதிலேயாகும். “வஸுமநஸ், என்ற அரசன் ஸூர்யமண்டலத்திலுள்ள சிவனைக் காயதீயினால் ஆராதித்தான். சூர்ய மண்டலத்திலிருந்து சிவன் எழுந்தருளி அவருக்கு, வேண்டியவரமளித்து மறைந்தார்.” (சூர்மபுராணம்.)

65. ஓம் கிரிதன்வநே நம:

६५. गिरि धन्वे नमः

மலையை வில்லாக உடையவர். திருபுரஸம்ஹார காலத்தில் மேருமலையை வில்லாகக்கொண்டார். (ஸ்காந்தம்.)

“ஸ்திரமான ததுஸ்ஸை உடையசிவன்” என்று ஸாமவேதம் வர்ணிக்கிறது. ஸ்திரமெனும் சொல் மலை என்பதைக் குறிப்பதால் இந்த நாமாவும் அர்த்தத்தினால் சுருதிபிரவித்த நாமாவாகும்.

66. ஓம் கிரிப்ரியாய நம:

६६. ॐ गिरिप्रियाय नमः

மலைகளிடம் பிரியமுள்ளவர். மலைகளும் நதிகளும் புண்யஸ்தலங்களாதலால் புண்யமூர்த்தியான சிவன் மலைகளிடம் அன்புகொள்வது மிகப்பொருத்தமேயாகும். அவர் அவைகளிடமுள்ள அன்பைக்காட்டவே கைலாஸமலையில் வலிக்கிறார். மலைகளான பார்வதியை மணந்தார். மேருமலையை வில்லாகக்கொண்டார். கிரீச என்ற நாமத்தின்படி அவைகளுக்கு ஈசகைவுமிருக்கிறார். இவரது புதல்வரான ஸுப்ரமண்யனும் தந்தையை யொட்டிப் பலமலைகள் மீதே அமர்ந்திருப்பதும், “குன்று தோறுமாடல்” என்ற புகழ்பெற்றதும் கவனிக்கத்தக்கவையாம்.

67. ஓம் கிருத்திவாஸஸே நம:

६७. ॐ कृत्तिवाससे नमः

யானைத்தோலை வஸ்த்ரமாக உடையவர். காசியில் ஒரு அஸுரன் யானை உருக்கொண்டு சிவபக்தர்களைக் கொல்ல ஆரம்பித்தான். கருணாமூர்த்தியான பகவான் அவனைக்கொன்று அவன் தோலை ஆடையாக அணிந்தார். (ஸ்காந்தம்) பதினொன்றாவது மஹேச்வரமூர்த்தி இது.

தாருகாவனமுனிவர் ஆபிசாரத்தாலுண்டாக்கிய புலியைக் கொன்று புலித்தோலை அணிந்தார், என்றும் பொருளுண்டு. இதுவும் வேதபிரலித்த நாம. இது வழுலூர். சேஷ்த்ரமாம்க்கருத்தி என்னும் சொல்லுக்கு யானைத்தோல் புலித்தோல் என இரண்டு அர்த்தம். ஆதலால் இரண்டர்த்தமும் பொருத்தமாகக் கூறப்பட்டது. பரமசிவம் யானையாக வந்த அஸுரனைக்கொன்று அதன் தோலையணிந்தது அவர் பக்தவதஸலன் என்பதையும், தாருகாவனமுனிவர் ஆபிசாரப்புலிபைக்கொன்று அத்தோலையணிந்தது இந்த மந்த்ரசக்திகளுக்கெல்லாம் மேல்பட்டவன் சிவன் என்பதையும் காட்டுகிறது.

68. ஓம் புராராதயே நம:

६८. ॐ पुरारातये नमः

ஸ்தூல ஸுக்ஷ்மகாரண சரீரமான புரங்களுக்குச் சத்ரு.—பரமசிவனை நன்கு பூஜை செய்பவர் விதேஹ கைவல்ய மடைவர்.

“மனோ பாவத்தால் கிருஹிக்கத்தக்கவனும் அநீசன் என்றழைக்கப்படுவனும், பாவ, அபாவங்களைச் செய்பவனும் சிவனும் கலைகளைப்படைத்த வருமான தேவனை அறிந்தவனுக்கு உடல் தோன்றாது” (மந்த்ர உபநிஷத்)

69. ஓம் பகவதே நம:

६९. ॐ भगवते नमः

பகவதீ. ஸ்ரீல 279.

ஐச்வர்யம் முதலிய ஆறு குணமுள்ளவர். பூர்ணமான ஐச்வர்யம், வீர்யம், யசஸ், ச்ரீ ஜ்ஞானம், வைராக்யம், என்பன, பக என்பதின் பொருளாம். அக் குணமுள்ளவர் பகவான் என அழைக்கப்படுகிறார்.

பூர்ணமான ஐச்வர்யமென்றால் ஸகலவிதமான ஐச்வர்யமும் உள்ளவர் என்று பொருள். ஸர்வைச்வர்யஸம்பன்னனான ஸர்வேச்வரன் ஆகாசமத்தியில் த்யானம் செய்யத்தக்கவன். என்றுச்ச்ருதி கூறுகிறது. சரப, பைரவ, வீரபத்ராதி அவதாரங்களைச் செய்து ஒப்பற்ற வீர்யத்தைக் காட்டினார். அவர்யசஸும் ஒப்பற்றதே. ஸ்ரீஎன்பது ஜகன்மாதாவான பார்வதீ. அவரே ஜ்ஞான வடிவராய் ஸர்வக்ஞனாயிருப்பதால் பூர்ண க்ஞானமுள்ளவன் என்பதும் ஸ்பஷ்டம். வைராக்யமோ அவர் வேஷத்தினாலேயே ஸ்பஷ்டமாகிறது. ஸகல பாக்யமும் வேண்டாமெனத் துறந்து தக்ஷிணமூர்த்தியானதும் பிக்ஷாடனம் செய்வதும் இதற்குசான்றல்லவா?

70. ஓம் ப்ரமதாதிபாய நம:

७०. ॐ प्रमाधिपाय नमः

ப்ரமதர்களுக்குத் தலைவன். அவைதிகமானவர்களை அழிப்பதால் சிவனது ஸபையிலுள்ளவர் ப்ரமதர் எனப்படுவர்.

“ மந்தாலும் வாக்காலும் கர்மாவினாலும் பக்தர்களைப் புத்திரரைப்போல் ரக்ஷிப்பவர் ப்ரமதர். பிரும்த வேஷிகளது ரக்தமாம்ஸங்களைக் கோபத்துடன் சிலப்ரமதர் பக்ஷிப்பார்: (பாரதம்)

பகவான் தான் துஷ்டர்களைச்சிக்ஷித்துச்சிஷ்டர்களை ரக்ஷிப்பதுமாப்ரமல்லாமல் தனது ப்ரமதகணங்களைக்

கொண்டும் லோக நன்மைக்காக இக்காரியத்தைச் செய்கிறார்.

71. ஓம் மிருத்யுஞ்ஜயாய நம:

७१: ॐ मृत्युञ्जयाय नमः

பத்தர்கள் மாணத்தைப் போக்குபவர். “நல்ல வாசனை உள்ளவனும் புஷ்டியை விருத்தி செய்பவனுமான முக்கண்ணனைப் பஜிக்கிறோம். வெள்ளேரிக்காய் நன்கு பழுத்தபின் தன் பந்தத்திலிருந்து விடுபடுவதுபோல் அவனருளால் மிருத்யுவினிடமிருந்து நாம் விடுபடுவோம்” என ஓர் வேத மந்திரம் கூறுகிறது. இதே மாணத்தைத் தடுக்கவும் இறந்தவரைப் பிழைப்பிக்கவும் பண்டைய காலத்துப் பெரியோர் கையாண்ட “மிருத்யு ஸஞ்ஜிவிநீ” என சில புராணங்கள் வர்ணிக்கின்றன.

72. ஓம் ஸுக்ஷ்மதநவே நம:

७२. ॐ सूक्ष्मतनवे नमः

வ்யோமகேசு ஸ்ரீலலி. ஸ ஹ. 992.

ஸுக்ஷ்மமான சரீரமுள்ளவர். பலர் கண்ணுக்குப் புலப்படாத சரீரமுள்ளவர் என்றும் அணுவில் அணுவாயிருப்பவர் என்றும், பொருள். ஸுக்ஷ்மத்தில் தது— ஸுக்ஷ்மம், என்பது. “அனோரணீயாந்” என்றச்ருதியின் கருத்தாகும்.

73. ஓம் ஜகத்வ்யாபிநே நம:

७३- ॐ जगच्चापिने नमः

உலகமெல்லாம் பாவி யிருப்பவர். இந்த நாம் அர்த்தத்தினால் சுருதி பிரவலித்தநாமாவாகும். அதர்வசிரீஸ் “வாச்யணை சிவனும் வாசகமான பிரணவமும் ஒன்றே என்று விளக்கி எது பிரணவமோ அதுவ்யாபீ. அது அந் த்மில்லாதது.” என வர்ணிக்கிறது.

முன்னாமாவும் பின்னாமாவும் உபநிஷத்தின் தொடரை அதுசரித்துளது.

74. ஓம் ஜகத்குரவே நம:

ॐ. ॐ ஜகத்குரவே நம:

குருமூர்த்தி: ஸ்ரீ. 602.

உலகிற்கு குரு. உலகபிதாமஹனான பிரும்மாவைப் படைத்து அவருக்கு வேதத்தை உபதேசித்தவர்.

இது தக்ஷிணமூர்த்தி வடிவான இருபத்தி நான்காவது மஹேசமூர்த்தியைக்குறிக்கின்றது. அந்த சிவாவதாரமான தால் ஸ்ரீமத் ஆதிசங்கராக்கும் அவர்பீடத்தில் வருவோர்க்கும் ஜகத்குரு என்ற பட்டம் வழங்குகிறது.

எவர்முதலில் பிரும்மாவைப்படைத்தாரோ எவர் அவருக்கு வேதங்களைத்தந்தாரோ என்ற சுருதியும். “கஷ்டம் கர்பவிபாகம் ஆசயங்கள் இவைகளால் தொடப்படாத புருஷனே ஈசுவரன் அவன் முந்தியவர்களுக்கெல்லாம் குரு. காலத்தினாலவன் வகுக்கப்படாதவன்” என்று பதஞ்சல் யோக ஸூத்ரமும் அவரே ஆதி குரு என்பதை விளக்குகிறது.

75. ஓம் வ்யோமகேசாய நம:

ॐ. ॐ வ்யோமகேசாய நம:

வ்யோம கேசீ. ஸ்ரீ லலி-ஸ. 902

ஆகாசம் போல் விசாலமான கேசமுள்ளவர். கங்கையைத் தரிப்பதற்காக இவர் கேசத்தை விரித்தார். “பகவான் விசுவரூபமெடுத்த போது அவர் தலைமயிரால் ஆகாசம் வ்யாபிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆதலால் வ்யோம கேசர்”. (ஈசுவர கீதை.)

கூர்மபுராணத்தில், “தேவகி புத்ராகைத்தோன்றிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் இந்த உத்தமமான ஈசுவரகீதையை

அர்ஜுனனுக்குத்தானே கூறினார்.” என்று காணப் படுவதாலும் ஸ்ரீபகவத்கீதை விச்வரூபாத்யாயத்தில் விச்வரூபத்தை விளக்கும் போதெல்லாம் ஈச்வரபதமே காணப் படுவதாலும் சிவனே விச்வரூபமெடுத்தவர் என்பது ஸ்பஷ்டமாகின்றது. “பச்யமே ரூபமைச்வரம்” “தேரூபமைச்வரம் புருஷோத்தம” (பகவத்கீதை, 11. அத்யாயம்)

விச்வரூபமெடுத்த பரமாத்மாவின் சிரசால் ஆகாசமெல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டிருந்ததால் வ்யோமகேசர் என்ற நாம தோன்றியது.

76. ஓம் மஹாஸேந ஜநகாய நம:

ॐ. ॐ महासेनजनकाय नमः

குஹஜன்மபூ: ஸ்ரீலலி-ஸ. 606.

ஸ்கந்தன் தந்தை, ஸோமாஸ்கந்த மூர்த்தி இருபத்தொன்றாவதான மஹேச்வர ரூபமாம். மஹாஸேனே என்பது தேவஸேனையாகும். மஹிமையாவதற்குப்பெருமை அத்தகைய பெருமை வாய்ந்த ஸேனையை உள்ளவன் மஹாஸேநன். அதாவது ஸ்கந்தன் “ஸேநாநீநா மஹம் ஸ்கந்தஃ” ஸேனாபதிகளுக்குள் நான் ஸ்கந்தன் என்று பகவத்கீதையில் கண்ணன் கூறுகிறார். அந்த ஸேனாபதியை உண்டு பண்ணினவர் என்று பொருள். மிகப்பெருமை வாய்ந்த ஸ்கந்தனையே படைத்தவரெனில் இவர் பெருமைக்களவேது?

77. ஓம் சாருவிக்ரமாய நம

ॐ. ॐ चारुविक्रमाय नमः

அழகான பராக்ரமமுள்ளவர். கடாக்ஷத்தினால் மன்மதனையும், சிரிப்பால் திருபுரத்தையும் எரித்தவர். தனது கால் விரலால் ஓர் கோட்டைப்போட்டு அதை ஸுதர்சனமெனும் சக்கிரமாக்கி ஜாலந்தர வதத்திற்குப் பயன்படுத்திய ஜாலந்தரவதமெனும் பத்தாவது மஹேச்வர மூர்த்தி இதனால் குறிப்பிடப்பட்டது.

ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயமாகிய முத்தொழிலையுமே லீலை யாக இவர் நடத்துகிறார். என உபநிஷத்துக்கள் வர்ணிக் கின்றன. அதை இந்த நாம விளக்கிக்காட்டுகிறது. கண்ணைச்சிமிட்டுவது, சிரிப்பது, காலால் கீழுவது இவை கள் எல்லாம் லீலைகள் அல்லவா? மற்றவர் மஹாப்ரயத் தினத்தால் கூட ஸாதிக்க முடியாத கார்யத்தைச் சலப மாக விளையாட்டால் இவர் முடித்தார்.

78. ஓம் ருத்ராய நம:

७८. ॐ रुद्राय नमः

ருத்ரரூபா. ஸ்ரீல-ஸ. 269.

அழும்படி செய்பவர். உலகத்தை ஒடுக்கும்போது ஜனங்கள் “ஐயோ நாம் அழிகிறோமே” என்று அழு கின்றனர். ஓர் ஸமயமிவர் பிரும்ம புத்திரனாகத்தோன்றி அழுத்தால் “ருத்ரன்” என்றும் பொருளுண்டு. “ருத்” எனில் துக்கம் அதை அகற்றுவதால் ருத்ரனென மற்று மோர் பொருளுண்டு.

இது வேதப்ரவித்தநாம. ஸ்ரீருத்ர ஆரம்பத்திலேயே இது அமைந்துள்ளது.

அழும்படி செய்கிறவர் தானே அழுதவர். என்ற இரு அர்த்தங்களும் “ருத். ரோதநே” என்ற தாதுவி லிருந்து தோன்றியவை. ருத் என்பதற்குத் துக்கம் என் றும் அதை “த்ராவயதி” போக்குகிறார். அதாவது, துக் கத்தை அகற்றுகிறார் என்பதும் பொருள். எல்லாதுக்கத்தி லும் சிறத்தது ‘ஜந மரண துக்கம்.’ அதை அகற்றுபவர் என்றும் சிலர் பொருள் கூறுவர். அப்பொழுது “ருஜம்” நோயை “த்ராவயதி” போக்குகிறார் என்று பொருள் கூறவேண்டும். “ஆரோக்யம் வேண்டினால் சூரியனை உபாஸி” என்பது தர்மநூலின் உபதேசமாகும். நோயை யகற்றும் சூர்யவடிவன் என்பதும் மிகப்பொருத்தமானதே.

79. ஓம் பூதபதயே நம:

ॐ. ॐ भूतपतये नमः

பூதங்களுக்குப்பதி. பூதமெனப்படுவது ஓர்வகைத் தேவகணம். அதுப்பிரதிதினம் மாலவேளைகளில் உலகைப் பீடிக்க ஆரம்பிக்கும். அச்சமயம் சிவன் நடனநாடி அவர்களை அடக்குகிறார். (பார.ஆறு.பர்வா) எவராலும் அடக்க முடியாத பூதகணங்களை சம்சாரத்தருகே ஒன்று சேர்த்து நடனத்தால் அவர்களை வச்யப்படுத்தி உலகை ஹிம்விக் காதபடி காப்பாற்றுகிறார். இரவிற்குத் தோஷா என்றும், அதற்கு ஆரம்பமான ஸாயங்காலத்திற்கு ப்ரதோஷம் என்றும் பெயர். ப்ரதிதினமும் ப்ரதோஷகாலத்தில் சிவன் லோகஹிதமான நடனம் செய்கிறார். பக்ஷப்ரதோஷமல்லது மஹாப்ர தோஷத்தில் நந்திக்காக நர்த்தனம் செய்கிறார். “புகுவகையான ருசியுள்ள ஜனங்களுக்கு ஒருமிக்க ரமிக்கக்கூடியது நர்த்தனம்” என்று காளிதாஸன் கூறியது போல் சிவநடனம் பலரைப் பூதங்களைக்கூட பரவச மாக்கு கிறது. ஸகலக்ஷேத்திரங்களிலும் நடராஜமூர்த்தியைக் காணலாம். ஸப்தகூடங்க ஸ்தலங்களில் ஏழுவகையான நடனம் நடைபெறுகிறது.

- (1) திருவாரூர். அஸ்பாநடனம்.
- (2) திருநள்ளாறு. உன்மத்த நடனம்.
- (3) திருநாகைக்காரோணம். தரங்க நடனம்.
- (4) திருக்காறையில் குக்குட நடனம்.
- (5) திருக்கோளிலில் பிருங்க நடனம்.
- (6) திருவாய்மூர் கம்ல நடனம்.
- (7) வேதாரண்யம். ஹம்ஸபாத நடனம்.

சம்பு நடனமென்னும் நடனத்திற்கேற்ற சுலோகம் பதஞ்சலியாலியற்றப்பட்டது.

80. ஓம் ஸ்தாணவே நம:

८०. ॐ स्थाणवे नमः

அசையா திருப்பவர். திருபுர ஸம்ஹாரத்திற்காக அம்மூவர்களது சேர்க்கையை அசையாமல் நின்று கவனித்ததாலும் ஜ்யோதிர் விங்கவடிவமாகத்தோன்றிய போது அசைவற்று மூலவிங்கமாக நின்றதாலும் ஸ்தாணு என்றும் பெயர் தோன்றிற்று. ஐந்து ஸாதாக்யமுள்ள ஸதாசிவ வ்யூஹத்தில் இரண்டாவது ஸாதாக்யம் இது.

“ஆதிசக்தியினுடைய பத்தின் ஓர் அம்சத்தால் அமூர்த்தமென்றலிங்கம் தோன்றிற்று. கோடிசூர்யப்ர காசமான விங்கத்தினுள்ளே மூர்த்தி அந்தர்கதமாகவுளது. ஆதலால் மூர்த்தாதி எனலிங்கத்திற்குப்பெயர். அது அசைவற்றது” என்ற வாதூலசக்த வாக்யத்தின்படி லிங்கம் ஸ்தூலமாக நோக்கின் மூர்த்தமாகவும் ஸுகூடம் மாகநோக்கின் அமூர்த்தமாகவும் அசைவற்றுமிருக்கிறது. கூடஸ்தன் என்றபரமாத்மாவே ஸ்தாணு எனும் பத்தால் குறிக்கப்படுகிறது.

81. ஓம் அஹிர்யுதன்யாய நம:

८१. ॐ अहिर्बुध्याय नमः

பாதாளத்திலுள்ள சேஷனாயிருப்பவர். விஷ்ணுவின் தாமஸமூர்த்தியான சேஷன் பாதாளத்திலிருக்கிறான். பிர லய காலத்தில் ஸங்கர்ஷண வடிவான ருத்ரன் அதன்முகங்களிலிருந்து ஜகத்தைப் பஷிக்கிறார். (விஷ்ணுபுராணம். இரண்டாவதம்சம்.)

“புத்நஃ” என்றால் மூல மல்லது கால் எனப் பொருள். பாதாளலோகம் பிறும்மாண்டத்திற்கு மூலமாயிருப்பதால் “புத்ந” எனில் பாதர்ள் லோகமென்று பொருள், அங்கு இருப்பவர் என்ற அர்த்தத்தினால் “புத்நயஃ” என்றசொல் உண்டாகிறது. புத்நயனான அஹி என்பதற்குப் பதிலாக

“அவிர்புத்தம்;” என்று ஆகி இரண்டுபதங்கள் சேர்ந்து ஒரே நாமவானது.

82. ஓம் திகம்பராய நம:

८२. ॐ दिगम्बराय नमः

திக்கையே வஸ்திரமாக உடையவர். தாருகாவனத்தில் முனி ஸ்திரீகளைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக இந்த அவஸரமாம்.

இவர் ஒருவரே என்றும் சாச்வதமாயுள்ள வஸ்து அவரைத்தவிர வேறாகத்தோன்று வதெல்லாம் மாயை. உண்மையல்ல, இரண்டாவது ஒருபொருள் ஆணாகவோ பெண்ணாகவோ அவரைத்தவிர வேறிருந்தால் அவர்களிடம் வெட்கம் கொண்டு வஸ்தரமணியவேண்டும். வேறு வஸ்து வில்லாததால் அவர் திகம்பரராக யிருக்கிறார். அன்றியும் ஆடை ஒன்றைமறைக்க உபயோகப்படுகிறது. உலகெலாம் நிறைந்த இவரை எதனால் மறைப்பது? மறைத்தல் மாயையின்குணம். இவர் மாயாதீதர் என்பதும் பொருளாம்.

83. ஓம் அஷ்டமூர்த்தயே நம:

८३. ॐ अष्टमूर्तये नमः

अष्टमूर्ति. लल. न 662.

எட்டு மூர்த்தியா யுள்ளவர். ஐந்து பூதங்கள் சந்திர சூரியர் ஆத்மா என எட்டு உருவங்களால் உலகை வியாபித்து நிற்பவர். (ஷங்க புராணம்) பிருதிவீ முதலிய எட்டுகளின் அபிமானி தேவதையாக உள்ளவர். என்று லும் ஸமஷ்ட்யபிமான தேவதையான “விச்வப்பரர்” எனும் மூர்த்தியாயிருப்பவர் என்பதை இந்த நாம விளக்குகிறது. ஸர்வஜகத்தின் ரூபமாயுள்ள சிவனை அஷ்டமூர்த்தி என்பது “பிராமண பரிவ் ராஜக” நியாயத்தை ஒட்டி சிறப்பித்தலாம். “யாஸ்ருஷ்டி” எனக் காளிதாஸனும் “தரணிமயீம்” என மூககவியும் இவ்வஷ்ட மூர்த்தியின் பெருமையை விளக்குகிறார்கள்.

84. ஓம் அநேகாத்மநே நம:

८४. ओं अनेकात्मने नमः

அநேக ரூபமாயிருப்பவர். என்னென்ன பொருளுக்கு என்னென்ன சக்தி உளதோ அது அது உமையவள். அந்தந்தப்பொருள் மஹேசுவரன். (சிவபுராணம்)

இங்குள்ள ஆத்ம சப்தத்திற்கு சரீரமென்று அர்த்தம். “உலகத்தில் உண்டானது உண்டாகிறது உண்டாகப்போகிறது. ஆகிய எல்லாம் இந்தருத்ரனே. அத்தகைய வனுக்கு நமஸ்காரம்” என தைத்தரீய சுருதி கூறுகின்றது. அஷ்டமூர்த்திமாத்கிராமல்ல அநேகவடிவன் என்று இச்சொற்தொடர் கூறுகிறது.

85. ஓம் ஸாத்விகாய நம:

८५. ओं सात्विकाय नमः

ஸத்வருணத்திலிருப்பவர். இவருக்கு மாயாகதமான ஸத்வகுணம் சரீரம். தமோகுண சரீரமானது ஸம்ஹாரத்திற்காக எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. (ஸுதஸம்ஹிதை) ஸத்வ குணப்ரவர்த்தகர் என்றும் பொருளுண்டு. ஸத்வ குணம் இவருக்கு அதீநமாயிருக்கிறது என்றும் ஓர்பொருளுண்டு. ஸத்வத்தால் தான் க்ரூர முண்டாகிறது. ஜ்ரூரனத்தால் தான் ஸுகம் உண்டாகிறது. சிவனே ஸுகத்தை அளிப்பவன் என்பதை மிருட, சம்பு, சிவ, சங்கர என்ற சொற்கள் கூறுவது போல் இந்நாமமும் வெளியிடுகிறது.

86. ஓம் சுத்த விக்ரஹாய நம:

ओं शुद्धविग्रहाय नमः

சுத்தமான சரீரமுள்ளவர். “உனக்கு உறங்கும் குணமில்லை. தகாதஇடத்தில் க்ரூர செயலுமில்லை. தமோகுண

மான வேறு தோஷமுமில்லை. ஸத்வகுணத்தின் அம்சமான ஜ்ஞாநமும் ஸுகமும் உம்மிடமிருந்தே உண்டாகிறது.” என ஜாபால உபநிஷத் கூறுகிறது. ஆதலால் உம்மிடம் தமோகுண சங்கைக்கு ஏது இடம்? (அப். தீக்ஷிதர் பீரும்மதர்க்கஸ்தவம்.)

முன்கூறிய ஸாத்விகமெனும் நாமாவின் பொருளை இது ஆமோதிக்கிறது. தமோகுண விக்ரஹனாயிருந்தால் “நீலக்கிரீவ” கறுத்த கழுத்துள்ளவன் என்ற சொல்தோன்றியிராது. உடலெல்லாம் கறுப்பாயின் கழுத்துமாத்திரம் கறுப்பென பொருந்தாது. தமோகுண கார்யத்தைச் சில ஸமயங்கைக்கொண்டாலும் சிவன் ஸத்வகுணனே என அவரது சுத்தஸ்படிகம் போன்ற உடலும் வெண்மை நிறமுள்ள விபூதியும் வெளுத்த விருஷமும் வெண்மையான கைலாஸமலையும் வெண்ணிலாவும் மற்றவைகளும் விளக்குகின்றன. ‘ஸாத்விக சுத்தவிக்ரஹ’ என்ற சொற்தொடர் அர்த்த புஷ்டிபை அளிக்கின்றது.

87. ஓம் சாச்வதாய நம:

८७. ॐ शाश्वताय नमः

சாச்வதி ஸ்ரீலலி ஸ. 951.

எப்போதுமுள்ளவர். அதர்வசிரவலில் ருத்ரனே தனது ஸ்வரூபத்தை “நான் ஒருவனே முன்னிருந்தேன். இப்போதிருக்கிறேன் இனியுமிருக்கப் போகிறேன். என்னைத்தவிர வேறுவஸ்து கிடையாது” என்றுவிளக்கிக் காட்டுகிறார். ஆதலின் சச்வத் உள்ளவர் சாச்வதர்.

88. ஓம் கண்டபரசவே நம:

८८. ॐ खण्डपराश्वे नमः

உடைந்த கோடாலியைஉடையவர். கஜாஸூர யுத்தத்தில் சிவனது பரசு எனும் ஆயுதம்கண்டமானது.

“பரான்சர்ணதி” சத்ருவைவதைக்கிறது என்ற பொருளில் பாசனனும் சொல்தோன்றியது. அஜ்ஞான வைரியைச் சிஷிக்கவே துறவிகள் கையிலேந்திய தண்டத்தில் இப்பாசமுத்திரை தரிக்கப்படுகின்றது. இவரிடம் பாச பெற்றதால்தான் ஜமதக்ரி புதல்வர் இருபத்தோரு தலைமுறைக்ஷத்திரியவதம் செய்யச் சக்தியையும் பாசராமன் என்ற பெயரையும்பெற்றார்.

89. ஓம் அஜாய நம:

८९. ओं अजाय नमः

அஜா ஸ்ரீலல்தாஸஹஸ்ரநாம, 866.

பிறப்பில்லாதவர். “நீ பிறப்பில்லாதவன் என்று பிறப் பிறப்பைக்கண்டு பயந்த ஒருவன் உன்னைச்சரணடைகிறான். ஒருதர்! உனதுதக்ஷிணமுகத்தினால் என்னைக்காப்பாற்று” எனச்ருதிகூறுகிறது. கணேசனைப்பிதா மஹனில்லாதவர் என ஓர் கவி கூறுகிறார்.

90. ஓம் பாசவிமோசகாய நம:

९०. पाशविमोचकाय नमः

பசுபாச விமோசிகீ ஸ்ரீல-ஸ, 854.

பாசத்திலிருந்து விடுவிப்பவர். “பிரும்மா முதல் ஸ்தாவரம் வரையிலுள்ள அனைவரும் பசுக்கள். இருபத்தி நான்கு தத்வவடிவமான மாயையே பாசமாம், தன்னை உபா வலிக்கும் ஜீவபசுவை ஸம்ஸாரமெனும் மாயபாசத் திலிருந்து விடுவிப்பவர் பசுபதி” — “லிங்கபுராணம்”

மாயைக்கே பாச மென்று பெயர். மாயைக்கடந் தாலல்லது ஆந்தவடிவனான சிவனை அடைய முடியாது. மாயை அகல வேண்டுமாயின் மாயையை அடக்கியாரும் மாயாவியைச் சரணமடைய வேண்டும். “நமஸ்காரம் ப்ர தக்ஷிணம் முதலியன சாரீரகபக்தியாம். பஞ்சாக்ஷரஜபய ஸ்ரீருத்ர பாராயணம் மற்றும். பல சிவஸ்துதிகள் கூறும் முதலியன வாசிகபக்தியாகும். அவரது உருவை (குணத்

தை) த்யநம் செய்தல் மாநவிகபக்தியாகும். இத்தகைத் பக்தியாலல்லது வேறு வகையால் சிவ ப்ராஸாதமடைவது எளிதல்ல. அவனருளின்றிபாசத்தை அகற்றவும் முடியாது (சிவ தத்வரஹஸ்யம்)

91. ஓம் மிருடாய நம:

९१. ॐ मृडाय नमः

ம்ருடாகீ. ஸ்ரீலல,ஸ. 564

ஸுகப்படுத்துபவர். இதுவேதப்ரலித்த நாம. “ம்ருட ஸுகநே” என்ற தாதுவிலிருந்து ஸுகத்தை உண்டு பண்ணுபவன் என்ற சொல் தோன்றிற்று. முன் நாம பாசத்திலிருந்து விடுவிப்பவன் என்றது. இது ஸுகத்தை அளிப்பவன் என்பதால் பாசமறுபட்டாலன்றி பரம ஸுகம் கிட்டாதெனவும் அடுத்தநாம பசுபதி என்பது பசுக்களின் பாசத்தை அறுத்துப் பரிபாலிக்கும் கருணை மூர்த்தி சிவன் என்றும், இந்த சொற்றொடர்ச்சியே உபதே சிக்கிறது.

92. ஓம் பசுபதயே நம:

९२. ॐ पशुपतये नमः

பசுக்களுக்கு பதி “ பசுக்களை ஸ்ருஷ்டிப்பதாலும் பரி பாலிப்பதாலும் நான்பசுபதி. (பாரதம்.)

இது வேதப்ரலித்த நாம. சோழநாட்டிலுள்ள ஆலூர் கேஷத்திரத்தில் இந்நாம வழங்குகிறது. பசுபதி கோவில் என ஓர் ஊருமுளது. இது அஷ்டமூர்த்தியில் ஆத்மா திவ் டாதா வாயுள்ள மூர்த்தியாகும். ஒவ்வொரு ஜிவனிடமும் அவர் அதிஷ்டாதாவாக இருந்தாலும், யக்கும் செய்த ஜிவன்விச்சஷ மானதால் சிலநூல்களில் யஷ்டாவின் அதிஷ்டாநதேவதை என கூறப்படுகிறது,

93. ஓம் தேவாய நம:

९३. ॐ देवाय नमः

வினையாடுபவர். ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிருபமான வினையாட்டைச் செய்பவர். இது வேதப்ரவித்த நாம. தேவனெனில் யஜமானன் என்றும் பொருளுண்டு. நர தேவன் எனில் மனிதர்க்குத்தலைவனான ராஜா என்று பொருள். ஓர் உபபதமும் சேராமல் தேவ எனக் கூற்றால் சிவனே அதன் பொருளாவார். மற்றவேதங்களில், இவரை முக்ய தேவனாகக்கொண்ட 'தேவமருதம்' என்ற கர்மா கூறப்பட்டுள்ளது. அதை ஆமோதிக்கும் ஸாமவேதம் ருத்ரா என்று கூறவேண்டிய விடங்களில் "தேவ" என்றே கூறுகிறது. ஆதலின் தேவசப்தார்த்த மிவரோயாவர் என்பது ஸ்பஷ்டம்.

94. ஓம் மஹாதேவாய நம

९४ ॐ महादेवाय नमः

महोत्तमो देवः ॥ २०९

பெருந்தேவர். ஸர்வ தேவதைகளால் பூஜிக்கப்படுவதாலும் பிரமாணத்தினால் பெரியவராதலாலும் "மஹ" எனும்தாதுவின் இரு அர்த்தங்களும் பொருந்தியர்வ மஹாதேவர். (ஸாம்ப புராணம்)

அயிருதாம்சமான சந்திரன் தனது அயிருதத்தால் எல்லோரையும் ஸந்தோஷப்படுத்துகிறான். அந்த சந்திரனுக்கு அதிஷ்டான தேவதையாயுள்ளவர் மஹாதேவர். (சிவ புராணம்)

இதுவும் வேத பிரவித்தமான நாம.

மஹானாயும் தேவனாயுமுள்ளவர். ஏனெனில் முன் கூறிய தேவ சப்தம் இவருக்கே உரியதென்பது திண்ணமாகும். தேவர்களில் உயர்ந்தவர், தேவர்கட்குத்தேவர்,

என்றும் பொருளுண்டு. ஆனால் தேவசப்தம் மற்றவர்களிடமும் பிரயோகிக்கப்படுகின்றதே என சங்கை நிகழும்

இவனுக்கே உரிய தேவசப்தம் மற்றவர்களிடம் உபசாரமாகக் கூறப்படுவதால் குற்றமல்ல என கொள்ள வேண்டும்.

95. ஓம் அவ்யயாய நம:

९५. ओं अव्ययाय नमः

ஜனனாதி மாறுதலில்லாதவர், பிறத்தல் இறத்தல் விருத்தியாதல் பரிணாமமடைதல், குறைதல் அழிதல், என்பன ஜனனாதி ஆறு விகாரங்களாகும்.

ஜ்ஞானம், வைராக்யம், ஐச்வர்யம், தபஸ், ஸத்யம், க்ஷமா, தைர்யம், படைத்தல், ஆத்மஜ்ஞானம், அதிஷ்டாதாவாயிருத்தல், ஆகிய அவ்யயமான குணமுள்ளவர் என்றும் பொருளுண்டு. அவர்மாறுதலில்லாததுபோல் அவரது குணங்களும் மாறுதலற்றவை எனப் பொருளாம்.

96. ஓம் ஹரயே நம:

९६. ओं. हरये नमः

யாபங்களை அகற்றுபவர். "எது விஷ்ணுவின் உயர்ந்த நாமாவோ அது சிவ நாமாவாகும்." (ஆச்வலாயனக்ருஹ்யஸூத்ரம்) ஹரி ஹர என்ற இரு சொற்களும் "ஹ்ருஞ்ஹரணே" என்ற தாதுவிலிருந்தே தோன்றின என்றாலும் ஹரி எனில் விஷ்ணு. ஹரன் எனில் சிவனென்றும் பிரலித்தமானது. விஷ்ணுவர்ஷ்மிருப்பவர் ஹரணே. ஆதலால் ஹரி என்றும்வர். அழிக்கப்படுகிறார். இது புராணப்ரலித்த நாம.

97. ஓம் பூஷதந்தபிதே நம:

१७. ॐ पूषदन्त भिदे नमः

பூஷாவின் பல்லை உடைத்தவர். தகூனது வேள்வியில் பூஷாவின் பல்வரிசையையும் முக்தாஹாரத் தையும் வீரபத்ரன் வில் துனியால் பேதித்தார். அதனால் பூஷா அஸ்பஷ்டமாகப் பேசுகிறவரானார். (சிவபுராணம்)

சிவநிந்தை செய்தபோது அதைக்கேட்டுப் பல்விளித்தும் சிறித்த பூஷாவைச் சிசுத்தால் பரிந்தையில் எவரும் ஈடுபடார் என்று துஷ்ட சிசைகூக்கும் சிஷ்ட ரசைகூக்காகவும் இங்னம் செய்தார். இது புராணப்ரலித்த நாம.

98. ஓம் அவ்யக்ராய நம:

१८. ॐ अव्यग्राय नमः

கலங்காதவர். சிவத்ரோஹிகளுக்குத் தக்க தண்டனை விதிக்கக் க்ராமான காரியஞ் செய்தாலும் கோபத்தால் இவர் மனங் கலங்காதவர். (சிவ-ந. ரஹஸ்யம்)

கோபத்தினாலே பயத்தினாலே அவர் மனம் கலங்கவில்லை. பூஷன் பல்லை, தகூன் யாகத்தை, பகனின் கண்ணை, அழித்தவர் என்று அடுத்துவரும் நாமாக்களினாலே இவர் க்ரோசுணம் வாய்ந்தவரோ என எவருக்கும் சங்கை வரக்கூடாது என்பதற்காக, மனதில் கலக்கம் ஒன்றுமில்லை. துஷ்ட கார்யத்திற்காகச் சிசைகூசெய்தார் எனக்காட்டவே இடையில் அவ்யக்ர எனும் இச்சொல் அமைந்தது.

99. ஓம் தகூாத்வரஹராய நம:

१९. ॐ दक्षधरहराय नमः

தகூயக்ரஹராயநாமி ஸ்ரீலலி-ஸ. 600.

தகூன் யாகத்தை அழித்தவர். தகூன் யாகத்தைக் கூறாத புராணமேயில்லை எனலாம்.

தவரான வழியிற்சென்ற தகூனையும் அவன் யாகத்
தையும் அழித்து விவேகம் வந்தபின் தகூன் இவரைப்
போற்ற, யாகத்தைப் பூர்த்தி செய்வித்து இவனையும்
ஆசீர்வதித்தார் என்பது தடுத்து ஆட்கொள்ளும் இவரது
பெருந்தன்மையை விளக்குகின்றது—இது புராணப்
வரித்த நாம.

100. ஓம் ஹராய நம:

१००. ॐ हराय नमः

உபஸம்ஹாரம் செய்பவர். (சுறுக்குபவர்) ஸ்ருஷ்
டிக்கும் மூர்த்தி பவர், பரிபாலிப்பவர் மிருடர், சுருக்கு
பவர் ஹார், இது புராணபிரலித்த நாம. மிக உயர்ந்த
தெனக் கொண்டாடப்படுவது. “எட்டுமுறை ஹர என்று
ஜலத்தில் மூழ்கி ஜபிப்பவர் ஸகல பாபங்களிலிருந்தும்
விடுபடுவர். (சிவபுராணம்) “ஆஹா’ ப்ரஹா” கொண்டுவா
(அவனை) அடி, என்று கூறிக்கொண்டே இறந்த
கிருடன்கூட ஹாசப்த உச்சாரணத்தால் கைலாஸஞ் சென்
றான். (சிவபுராணம்)

பாபத்தை மாத்ரம் ஹரிப்பவால்ல. பாபத்திற்கெல்
லாம் மூலகாரணமாயுள்ள அஜ்ஞானத்தையே ஹரிப்பவர்.
ஆதலின் இல்லறத்தாராலும் துறவிகளாலும் ஸதா கூறத்
தக்க மிக உயர்ந்த பவித்ர நாம இது. ஆதலாற்றான் “ஹா
ஹா மஹாதேவ” என நாமாவளி கூறப்படுகிறது.

101. ஓம் பகநேத்ரபிதே நம:

१०१. ॐ भानेतमिदे नमः

பகதேவரின் கண்ணைப்பிடுங்கியவர். ஸகல இந்திரியங்களை
யும் புண்யகர்மாவில் ஈடுபடுத்தல்வேண்டும். அதர்மமான
தகூயஜ்ஞத்தி லீடுபட்டதுமல்லாமல் தகூனைச் சிஷிக்கும்
வீரபத்ரனை க்ரூர கண்ணால் உற்று நோக்கிய பகன் கண்ணை
அபஹரித்தார். புராணப்ரலித்தநாம இது.

102. ஓம் அவ்யக்தாய நம:

१०२. ॐ अव्यक्ताय नमः

அவ்யக்தா ஸ்ரீலலி- ஸ, 398

ஸ்பஷ்டமாக தெரியாதவர். “அவருடைய உருவம் கண்ணின் முன் நிற்பதில்லை. ஊனக்கண்ணால் எவரும் அவரைப் பார்க்கவில்லை. அவர் வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாதவர். (தைத்தரீய ச்ருதி.)

அஷ்டமூர்த்தி. அநேகாத்மா, சத்த விக்ரஹ, மிருக பாணி இது முதலிய நாமாக்கள் அவரது உடல் வ்யக்தமாகப் பார்க்கக்கூடியதென வர்ணிக்கின்றன. இது அவ்யக்தமென்கின்றது. இவை பாஸ்பா விருத்தம்போல் காணப்படினும், நிர்குணாக உள்ளபோது கண்ணுக்குப் புலனாகாதவன் என்றும், ஸகுணாக உள்ளபோது பாபிகள் கண்ணுக்குப் புலனாகாதவன் என்றும், பொருள் கொண்டால் பாஸ்பா விரோதமாக நாமாக்களிடுப்பவைகளாகத் தோன்றாது. ச்ருதிப்ரவரித்த நாம இது.

103. ஓம் ஸஹஸ்ராக்ஷாய நம:

१०३. ॐ सहस्राक्षाय नमः

ஸஹஸ்ராக்ஷி. ஸ்ரீலலி- ஸ 282

ஆயிரக்கணக்கான கண்களுள்ளவர் “எங்கும் கண்களுள்ளவர், எங்கும் முகமுள்ளவர். உலகிலுள்ள பிராணிகளின் ஹருதய குழையில் அவரிருப்பதால் எல்லோர் கண்களும் அவர் கண்ணே.” (தைத்தரீய ச்ருதி.) இது ச்ருதி பிரவரித்த நாம.

ஶாஹ ஆயிரம் ஆகிய சொற்கள் கணக்கில்லாதவை என்ற பொருளையுங் கொடுக்கும். ஆதலின் “எங்கும் கண்களும் முகம் எங்கும் கை எங்கும் கால் உள்ளவன்” என்ற ச்ருதியும் “ஆயிரம் தலை உள்ள புருஷன் ஆயிரம்

கண்ணுள்ளவன் ஆயிரம் காலுள்ளவன்” என்ற சுருதியும் இவர் பெருமையைக் கூறுகின்றன.

104. ஓம் ஸஹஸ்ரபாதே நம:

१०४. ॐ सहस्रपादे नमः

“ ஸஹஸ்ரபாத ஸ்ரீல-ஸ.” 283.

ஆயிரக்கணக்கான கால்களுள்ளவர், ஆயிரம் கண்ணைக் கூறியவுடன் ஆயிரம் காலுள்ளவன் என்ற நாமா கூறப்பட்டது. இவைபெரும்பாலும் சுருதியிலிருந்தே எடுக்கப்பட்டவை என எண்பிக்கின்றது. ஸஹஸ்ராக்ஷன் ஸஹஸ்ர பாதன் என்பது சுருதி.

105. ஓம் அபவர்கப்ரதாய நம:

२०५. ॐ अपवर्गप्रदाय नमः

கைவல்யபததாயி கீ.ஸ்ரீலலி.ஸ 625.

மோக்ஷத்தை அளிப்பவர்.

“ பரமரத்மா ஒருவனே என்ற வாஸனை உண்டாகவேண்டுமானால் கூட சிவனருள் வேண்டு” மென தர்மநூல்கள் கூறுகின்றன. அப்படியிருக்கப் போரானந்தமெனும் மோக்ஷத்தை யளிப்பவர் வேறு யார்? “ ஆகாசத்தைதோல் போல் சுருட்ட சக்தி பெற்றாலும் சிவனை நன்கு அறியாமல் ஸூகத்தைப் பெறமுடியாது” (சிவபுராணம்)

106. ஓம் அநந்தாய நம:

१०६. ॐ अनन्ताय नमः

முடிவில்லாதவர். இது சுருதிப்ரலித்தநாம. வஸ்து காலம் தேசம் இவை மூன்றுமே ஒரு பொருளின் தன்மையைப் பிரித்துக் கூறுகின்றன. இம்மூன்றையும் கடந்து வ்யவஹாரதசையில் மூன்றாகவுயிருக்கும் சிவனுக்கு அந்தமெனும் முடிவேது? இவரளிக்கும் மோக்ஷம்.

புண்யமானவுடன் பூமிக்கேதிருப்பி அனுப்பும் ஸாலோக் யாதிகளல்ல. என முன்நாமாவிற்கு அடுத்தக் கூறப்பட்ட இந்நாம காட்டுகிறது.

107. ஓம் தாரகாய நம:

१०७. ओं तारकाय नमः

ஸம்ஸாரத்திலிருந்து தாண்டிவைப்பர். காசியில் இறப்பவருக்குத் “தார” மெனும் பிரணவத்தை உபதேசிப்பதால் “தார” என்று இந்நாம ஸ்ரீருத்திரத்தினால் வர்ணிக்கப்படுகிறது. இது ச்ருதிப்ரவித்த நாம “உச்சரிக்கும்போது ஜநன மாணதுக்கத்திலிருந்து நம்மைத்தாண்டவைப்பதால் பிரணவத்திற்குத் “தார” என்றுபெயர். (அதர்வசிரஸ்) துக்கத்திலிருந்து பக்தனைத்தாண்டவைத்து அநந்தஸுகத்தை அளிப்பவன் என்று கருத்து.

108. ஓம் பரமேச்வராய நம:

१०८ ओं परमेश्वराय नमः

பரமேச்வரீ ஸ்ரீல 396.

மிகச்சிறந்தவரான ஈச்வரன், எல்லா கர்மபலனையும் அளிக்கும் ஸ்வாதந்தர்யமே சிறப்புக்குக் காரணம். இப்பதத்தைப் பூர்த்தியில் வைத்ததினால் நாம் செய்யும் ஸ்துதியுத்தமாயினும் அயுத்தமாயினும் பகவான் ஸ்வதந்திரானதால் பலனைக்கொடுப்பாரென விளங்குகிறது. சிவ எனும் மங்களமான நாமாவை ஆரம்பித்து பரமேச்வர எனும் சிறந்த நாமாவுடன் பூர்த்திசெய்வதால், அவ்விரண்டிற்கும் நடுவிலுள்ள மற்ற நாமாக்களும் இங்ஙனமே மிகமிகச் சிறந்தவை என்பது நிச்சயம். புராணப்ரவித்த நாம இது.

“தேவர்கள் என்னையே பரமேச்வரன் என்று துதிக்கிறார்கள். முனிவர்கள் அக்ரிமூலமாக உபாவிக்கிறார்கள். நான் எல்லா தேவர்களது உடலையும் ஏந்தி அவரவர் உள்ளே பரமாத்மாக விருப்தால் இதரதேவதைகளைப் பூஜித்

தாலும் நானே பூஜிக்கப்பட்டு அவர்களையும் விடுக்கிறேன். என்னையே ஆசிரியத்தவன் பாம்பதம் பெறுவான்” (ஈசுவரகீதை.)

एवं श्रीशुभदेवस्य नाम्नामष्टोत्तरं शतम्
ஏவம் ஸ்ரீசம்பு தேவஸ்ய நாம்நா
மஷ்டோத்தரம் சதம்

एतदष्टोत्तरं नाम्नां शतमाप्त्या संमितं ।

शंकरस्य प्रिया गौरी जप्ता शुभप्रसाददं ॥

வதஷ்டோத்தரம் நாம்னாம் சதமாப்த்ய சம்மிதம்
சங்கரஸ்ய ப்ரியாகௌரீ ஜப்த்வாசம்பு ப்ரஸாததம்.

இந்த 108 நாம வேதத்திற்கு ஸமமானது. சிவப்ராஸாதத்தை அளிப்பதான (இதை) சங்கரனுக்கு ப்ரியமனைவியான கௌரீ ஜபித்து.

त्रैकाल्य मन्वहं देवी वर्षमेकं प्रयत्नतः ।

अवाप सा शरीरार्थं प्रसादात् शूलपाणिनः ॥

த்ரைகால்ய மன் வேஹம் தேவீவர்ஷ மேகம் ப்ரயத்நத:
அவாபஸா சரீரார்த்தம் ப்ரஸாதாத் சூலபாணிந:

அந்த தேவீ ப்ரயத்நத்தடன் ஓராண்டு தினந்தோறும் மூன்று வேளைகளிலும் (அதை ஜபித்து) சூலபாணியின் ப்ரஸாதத்தால் பாசி சரீரத்தைப் பெற்றாள்.

यस्त्रिसन्ध्यं पठेन्नित्यं नाम्नामष्टोत्तरं शतं ।

शतरुद्रत्रिरावृत्या यत्फलं लभतेनरः ॥

யஸ்த்ரி ஸந்த்யம் படேந்நித்யம் நாம்னாம்ஷ்டோத்தரம்
[சதம்

சதருத்ரிராவ்ருத்ய யத்பலம் லபதே நர:

யார் இவ்வஷ்டோத்தர சதநாமாவை நித்யம் மூன்று காலத்திலும் படிக்கிறானே அந்த மனிதன் மும்முறை ஸ்ரீ

ருத்ர பாராயணத்தால் எந்த பலன் உண்டாகுமோ அதை
ஆடைவான்.

तत्फलं प्राप्नुयानित्यं एकावृत्या नसंशयः ।

सकृद्वा नामभिः पूज्य कुलकोटिं समुद्धरेत् ॥

தத்பலம் ப்ராப்னுயாந்நித்யம் ஏகாவ்ருத்ய நசம்சய :
ஸக்ருத்வா நாமத : பூஜ்ய குலகோடிம் சமுத்தரேத்.

அந்த பலத்தை (மும்முறை ஸ்ரீருத்ர பாராயணத்தா
லுண்டாகும் பலத்தை) நித்யம் ஒருமுறை சிவநாம அஷ்ட
டோத்தரத்தை ஜபிப்பதால் அடைகிறான். ஒருமுறை இன்
நாமாக்களால் பூஜை செய்தால் கோடிகுலம் க்ஷேமத்தை
அடையும். அதில் சந்தேகமில்லை.

विल्वपत्रैः प्रशस्तैश्च पुष्पैश्चतुलसीदलैः ।

तिलाक्षतैर्यजेत् यस्तु जीवन्मुक्तो नसंशयः ॥

பில்வ பத்ரை : ப்ரஸஸ்தைச்சபுஷ்ப்பைச்சதுலசீதலை :
திலாக்ஷதைர்யஜேத் யஸ்து ஜீவன்முத்தோ நசம்சய :

சிறந்த வில்வ பத்ரங்களாலோ, புஷ்பங்களாலோ
துளவீ தளங்களாலோ திலத்தினாலோ அக்ஷதையாலோ
எவன் அர்ச்சிக்கிறானோ அவன் ஜீவன் முத்தன். அதில்
ஸந்தேகமில்லை.

இந்த ஸ்துதியைக் கேட்டவன் ஸ்ரீ பார்வதி தேவி.
உபதேசித்தவர் ஸ்ரீ பாராயணன், இதனால் போற்றப்படுபவர்
ஸ்ரீ மஹாதேவன். பயனோ சிவனது பாதி சரீர்ப்ராப்தியாம்.
அத்தகைய சிவநாமாஷ்டடோத்தர சதத்தை வாயால் உறக்
கக்கூறுவதை விட மெதுவாகக் உச்சரிப்பது கோடி மடங்கு
பயனைத்தரும். மனதால் ஜபிப்பது அதைவிட சிறந்தது.
அதைவிட நாமாவைக்கூறி அர்ச்சிப்பது சிறந்தது. அதை
விட நாமாவின் அர்த்தத்தை த்யானம் செய்வது மிகமிகச்
சிறந்தது. அதைவிட அந்த ஸ்ரூபத்தில் லயிப்பது மிகமிகச்
சிறந்ததாம்.

ஸ்ரீ பாஸ்கர ராயரது

சிவநாம கல்பலதா.

ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர்வாள் இயற்றிய ஸ்ரீ சிவநாம அஷ்ட
டோத்தர சதவ்யாக்யானத்தைத் தழுவி தமிழூரை எழு
தியபின், அக்கிசித்பாஸ்கர ராயரவர்கள் இயற்றிய வ்யாக்
யாந நூல் கிடைத்தது. அது 1912 ஆண்டு பம்பாயில்
அச்சிடப்பட்டதாகும்.

அதில் அக்கிசித் என்ற அடைமொழி காணப்படுகிறது.
அது கருடசயமம் என்ற வைதிகபக்ருத்தைச் செய்தவர்
என எண்பிக்கின்றது. காலையில் எழுந்தவுடன் தர்சிக்க
வேண்டிய புண்ய வஸ்துக்களில் “अग्निचिह्न कपिलासती”
‘அக்கிசித் கபிலாஸதர்’ அக்கிசயநம்செய்தவரை முதலீலே
தர்மசாஸ்தாம் கூறுகிறது. அக்கிசித் மஹா புண்ய
சாலியாவர்.

ஸ்ரீ பாஸ்கரராயர் கேவல சக்த்யுபாஸகர் மட்டுமல்ல.
சிற்றந்த வேதாந்தி. உயர்ந்த கர்மடர். உத்தமகவி. ஒப்புயர்
வற்ற வ்யாக்யாதா. பரந்த அனுபவி என தெரிகிறது.

108 சிவநாமாக்கள் உபாலகருக்கு விரும்பும்விருப்பை
விரைவிலளிக்க வல்லன என்ற கருத்து கொண்டேதான்
சிவநாம கல்பலதா என்றும் அவைகளுக்கு எழுதிய
உரைக்கு ‘கல்பலதா ஆலவாலம் எனவும் பெயரிட்டார்.
அதற்கு ஆலவாலத்திற்கு ஸுதாபூரம் என்று ஓர் உரை
ஸ்ரீவேங்கடாசலர் எனும் பண்டிதரால் இயற்றப்பட்டுளது.
ஸ்காந்தத்தில் தோன்றிய சிவநாம கல்பவல்லிக்கு பாஸ்கர
ராயர், ரத்நாலவாலம் ரத்நத்தினால் கட்டப்பட்ட பாத்தி
என்ற பெயருடன் வியாக்யானம் இயற்றினார். அதற்கு
அமிருதப்ரவாஹம் என்ற பொருளுள்ள ஸ்ரீவேங்கடேசர்
உரை மிக அழகாக அமைந்துளது.

அமிருதப்ரவாஹம் பாய்ந்த ரத்ந பாத்தியில் வளர்ந்த
கல்பவல்லி யாருக்குத்தான் இன்பத்தை விளைவிக்காது?

116 பத்யங்களைக் கொண்டே ஸ்ரீபாஸ்கரநூல்: சுலோக ரூபமான உரை அமைக்கப்பட்டது ஒரு கொடிக்குப் பாத்தி அவச்யம் என்பதனால் மட்டும் தன் உரைக்கு ஆல்வாலம் எனப்பெயரிட்டதில்லை. சுலோகம் விருத்த பந்தத் துடன் கூடியது. இது பத்ய ரூபமான உரை ஆதலின் இப் பெயரிட்டார் போலும். 116. விருத்தங்களிலும் நாலெந்து விருத்தங்கள் தான் இருமுறை கூறப்பட்டிருக்கின்றன. மற்றவை தனித்தனி அபூர்வமான விருத்தங்களிலே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அதிலும் அந்தந்த பகவர் நாமாக்களின் பெயரே விருத்தத்திற்கு அமைந்த விருத்தத்தில் உரை கூறியது; அந்தந்த ராகத்தின்பெயரை கீர்த்தனங்களில் சேர்த்து அமைப்பதுபோல் கவிகளின் உள்ளத்தைக் கொள்ளைக் கொள்கிறது. உதாரணமாக த்ரயீமூர்த்தி என்ற நமாவுக்கு த்ரயீ. விருத்த. உரை. ஸர்வக்ஞா நாமாவுக்கு ஸர்வக்ஞ. விருத்தம். லோமஸூர்யாக்நிலோசந என்பதற்கு லோசந விருத்தம். அநக என்பதற்கு அநக விருத்தம். மிருத்யுஞ்ஜய நாமாவிற்கு மிருத்யுஞ்ஜய விருத்தம், மஹாஸேநஜநக என்பதற்கு மஹாஸேந விருத்தம் எனமற்றும்பல அமைந்தது; ஸாஹித்யத்திலும் கவிதையிலும் இவருக்குள்ள அநிதர ஸாதாரணமான அற்றவைக் காட்டுகிறது.

பற்பல காவ்யங்களில் காணப்படாததும் விருத்த லக்ஷண சாஸ்திரங்களிலே மாத்திரம் கூறப்பட்டதுமான மிக அபூர்வமாயுள்ள விருத்தங்களில் பத்யமமைப்பது தூர்லபம். விருத்தநாம அந்தந்த விருத்தங்களில் அமைக்கப்பட்டதைக் காணலாம். சிவநமாவுக்கேற்ற விருத்தத்தைத் தேடி அதில் சுலோக ரூபமான உரை கூறுவது ஸர்வ தந்தர ஸ்வதந்தராய ஸரஸ்வதியின் ஆணுருவாய அமைந்தவர்க்கே இயலும்.

ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷதர்வாள் இயற்றிய சிவதத்வர ஹஸ்ய மெனும் சிவநாமாஷ்டோத்தாசதத்தின் வசந நடையான உரையைத்தழுவினே ஸ்ரீபாஸ்கரராயரின் வியாக்யானம் அமைந்துள்ளது. பெரும்பாலும் இவ்விருவ வ்யாக்யானம்

களும் ஒன்றாகவே இருக்கின்றன. ஸ்ரீ பாஸ்கார் உரைக்கு உரை எழுதியவர் பெயரைக்குறிக்காமல் ஓர் வ்யாக்யாதா இப்படி கூறுகிறார் என்றுரைக்கிறார். அது ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர்வானைக் குறிப்பது போலாம். தீக்ஷிதரவானது காலத்திற்குப்பின் சுமார் 100 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் ஸ்ரீ பாஸ்கார் காலமெனக் கூறுவர்.

ஸ்ரீ பாஸ்காரது உரையில், தீக்ஷிதர் உரையில் காணப்படாத விசேஷார்த்தங்கள் எங்குளதோ நாமஸங்க்யைக் கொடுத்து அதை மாத்ரம் (41) மேலே வெளியிட்டிருக்கிறோம். வடநாட்டிலேயே வெகுகாலமிருந்த பாஸ்கார் சிவபுராணத்தில் கூறப்பட்டுள்ளதும் வடநாட்டிலே உள்ளதுமான 68 முக்ய ச்ஷேத்ரங்களில் வழங்கும் நாமாக்களை ஆங்காங்கு குறிப்பிடுகிறார்.

அவதாரிகையாக இவர் எழுதிய 6 பத்யங்களில் 2 வது பத்யம் மிக ரஸமானதும் குலசேகராவார் எழுதிய முகுந்தமாலையிலுள்ள வாத்ஸல்யாத் என்றதை ஒத்திருப்பதாலும் அதைக்குறிப்பது போலிருப்பதாலும், வெளியிடுவோம். அவ்விருபத்யங்களையும்,

आलन्त्यौदार्यं सत्यादतिमृतिहृतिभिः खल्पसेवातितोषात्
संकष्टोच्छित्यपेक्षाभयहितवचनै रुतमत्वाच्च शंभुः ।
सेव्योविष्णूपमन्युद्रुहिणमुनिसुत श्रीदमन्थेच्छुदेवैः
दक्षश्रीरामवेदैरशिशुपशुवधूराक्षसैः साक्षिभिर्नः ॥

அநந்தகுணமளித்தல் உதாரத்தன்மை ஸத்யத்தில் ஆதரவு மாணத்தை அகற்றல், ஸ்வல்பஸேவையால் களித்தல், கஷ்டத்தைரீக்கல் உபேக்சு அபயமளித்தல் ஹிதமானவசநயிவைகளால் சிவனேஸேவிக்கத்தக்கவன் குழந்தையும் மிருகமும் பெண்ணும் ராக்ஷஸனும்ல்லாத விஷ்ணு உபமன்யு, திரும்மா, மார்க்கண்டேயன், குபேரன், அமிருதங்கடைந்த தேவர், தக்ஷன், ஸ்ரீராமர், வேதங்கள், ஆகிய இவர்கள் ஸாக்ஷிகள். (முகுந்தமாலா சுலோகம்.) 17

वात्सल्या दभयप्रदानकरणादातीर्तिनिर्वापणात्

औदार्यादघशोषणादगणितश्रेयः पदप्रापणात् ।

सेव्यः श्रीपतिरेक एव जगतामेतेचषट् साक्षिणः ।

प्रह्लादश्च विभीषणश्च करिराट्पांचाल्यहल्याध्रुवः ॥

அன்பு அபயமளித்தல் துக்கமகற்றல் பெருந்தன்மை
பாபத்தை அகற்றல் அளவற்ற சிரோயஸ்ஸை அளித்தல்,
இக்காரணங்களால் ஸ்ரீபதியே உலகில் ஸேவிக்கத்தக்கவர்.
பரஹ்லாதன் விபீஷணன் கஜேந்தரன் பாஞ்சாலி அக
ஹல்யை த்ருவன், இவ்வாறு பேர் ஸாக்ஷிகள்.

1. 6. ஹேமகூட சைவ சிகரத்தில் விநுபாசுஷேச்
வரர் என்றுப் ப்ரசித்தமானவர். இந்த சுஷேத்
ரம் பத்மபுராணத்தில் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது.
2. 10. சம்—மங்களத்தை கர—கையில் வைத்திருப்
பவர் சந்தரபுரமெனும் சுஷேத்திரத்தில் சங்க
ரேசுவரர் எனப் ப்ரசித்தமானவர்.
3. 11. த்ருப்தபுர சுஷேத்திரத்தில் ப்ரசித்தமானவர்.
4. 15. தேவிகா சுஷேத்திரத்தில் ப்ரசித்தநாம அம்
பிகா நாதா என.
5. 16. ஸ்ரீ-காலகூடவிஷம் கங்கை--சந்த்ரன் ஆகிய
மூன்றையும் உடையவர் மாண்டல்ய சுஷேத்
ரத்தில் இந்த நாம ப்ரசித்தமானது.
6. 17. பக்தர்களை வதஸ—மார்பில் வைத்துக்
காப்பவர்.
7. 19. மத்யுதேச சுஷேத்திரத்தில் சர்வேச்வரர் என்று
ப்ரவித்தமான பெயருள்ளவர்.
8. 21. காலஞ்ஜநகிரி எனும் சுஷேத்திரத்தில் கண்
டேச்வரர் என்று பெயர் பெற்றவர்.

9. 24. கபாலீச்வரர் என காவீர சேஷத்திரத்தில் அழைக்கப்படுபவர்.
10. 30. ஜலந்தரன் முதலிய தேவகண்டர்களான அஸுரர்களுக்குக் கூடஸாலோக்யம் முதலிய முக்தியை யளிப்பவர்.
11. 31. பீமேச்வரர் என்று ஸப்தகோதாவா சேஷத்திரத்தில் அழைக்கப்படுபவர்.
12. 38. த்ரிபுரார்த கேசவரர் என்று ஸ்ரீசைல சேஷத்திரத்தில் கூறப்படுபவர். மல்லிகார்ஜுநேச்வரர் என்று அங்கு அழைக்கப்பட்டாலும் அறுபத்தெட்டு முக்ய சிவசேஷத்திரங்களைக் கூறும்படத்தில் இப்பெயரே வழங்கப்படுகிறது.
13. 39. வ்ருஷசைல சேஷத்திரத்தில் ப்ரசித்தமானவர்.
14. 40. வீருஷ எனில் தர்மம் செய்ய ஸாதநமான ஐச்வரயமும் தர்மமும் பொருள். பாளனில் ஸ்வராக்யமும் அதனாண்டாகும் ஞானமும் பொருள். ஆதலின் ஐச்வர்யம் தர்மம் வைராக்யம் ஞானம் இவைகள் மீதிருப்பவர் என்று பொருளாகும்.
15. 41. பூதேச தீர்த்தமெனும் சேஷத்திரத்தில் பஸ்மோத்தாளித விக்ரஹேச்வரர் என ப்ரவலித்தர்
16. 43. தலையிலிருந்து கழுத்து வரைக்கும் ருக்வேதமாகவும் நாபிவரையஜூர்வேதமாகவும் பாதம் வரை ஸாமவேதமாகவும் இருக்கிறீர்.
17. 49. பாலில் நெய் இருப்பது போல் எல்லோருடைய ஹ்ருதயத்திலும் நீர் இருந்தாலும் மனதினால் கடைபவர்களுக்கே கிடைக்கின்றீர்.

18. 50. வேதமேபாதம். யூபப்பல். அக்ரிநாக்கு, முகம் சயநம், ரோமம் தர்மம், மூக்கு ஸ்ருவம், நாவிநீகந்திரியம் நெய். பகல் இரவு கண்கள் கை ஸவநங்கள். ஓளத்காத்ரம் நரம்புகள். தோள்வேதி. சரணங்கள் உபநிஷத் ஜடைகள். ப்ரவர்க்யங்கள். மார்பே தக்ஷிணை. இடுப்பின் பாகங்கள் மந்த்ரங்கள், இங்நனம் யக்ஞாங்கங்களையே உடலாக உடையவர்.
19. 51. வெளராஷ்ட்ர சேஷத்திரத்தில் ஸோமேசர் என விளங்குகிறீர்.
20. 54. காசி எனில் சின்மயமான ஜ்யோதி, அந்த காசியினால் விச்வமெனும் உலகில் வியாபித்திருப்பதாலும், காசி சேஷத்திரத்தில் பாசித்தமானதாலும் விச்வேச்வரர் என அழைக்கப்படுகிறீர்.
21. 55. கைலாஸ த்வாரபாலனை வீரனும் சிவகோபத்தால் உண்டான பத்ரனும் உம்மிடமிருப்பதால் நீர் வீரபத்ரர். தக்ஷயாகத்தை அழிக்கச் சிவனால் படைக்கப்பட்ட வீரனும் தேவியால் படைக்கப்பட்ட பத்ரையுமிருப்பதால் வீரபத்ரர் ராஜபரமெனும் சேஷத்திரத்தில் இப்பெயர் ப்ரசித்தமாம்.
22. 56. ஒன்று இரண்டு முதலிய கணங்களுக்கு நாதன். கைலாஸ சேஷத்திரத்தில் இப்பெயரால் அழைக்கப்படுவர்.
23. 60. கிரி = வைதிக வாக்கியத்தில் ஈச = ஸமர்த்தன் அதாவது வேதத்தால் ஈசன் என கொண்டாடப்படுவவர்.

24. 65. கிரி வாக்ஷியத்தில் தந்வா பாலைவநமாயிருக்கிறீர், அதாவது வாக்கிற்கு எட்டாதவர் என பொருள்.
25. 66. கிரி வேதவாக்கில் அதிகப்பிரியமுள்ளவர். மலை எனப்பொருள் தரும் சொல் கிரி என்பது இகாராந்தம். சொல் எனப்பொருள் தருவது ரோபாந்தமான கீ என்பதாம்.
26. 67. ஏகாம்ரக்ஷேத்திரத்தில் கிருத்திவாலே சுவார் என அழைக்கப்படுபவர்.
27. 68. புரா முதலில் ராதிப்ரகாசிக்கிறீர். அதாவது நீரே முதலில் ப்ரகாசரூபியாயிருப்பவர். உமது ஒளியைப்பின்பற்றியே மற்றவை ப்ரகாசிக்கின்றன.
28. 72. ஆம்ராதகக்ஷேத்திரத்தில். ப்ரசித்தமான பெயருள்ளவர்.
29. 75. பஞ்சபூதங்களில் சிறந்தது ஆகாசம் அந்த வ்யோமக—ஆகாசத்திற்கும் ஈசன்.
30. 83. பிருதிவீருபமானவர் சர்வர். ஜலரூபிபவர். தேஜோரூபிருதார் வாயுரூபி உகார் ஆகாசரூபி பீமர். ஸூர்யரூபி ஈசாநர் சந்த்ரரூபி மஹாதேவர். தீக்ஷிதரூபி பசுபதி.
31. 85. ஸத்வா:—(பிராணிகள்) இவரிடத்தில் வசிக்கின்றன என்பதால் ஸாத்விகர். அதாவது ஸகலப்ராணிகளுக்கும் இருப்பிடமானவர்.
32. 86. இவரை உபாலிப்பவரது உடல் சுத்தமாகின்றது. கபடமின்றி ருஜுவாக யுத்தம் செய்கிற படியால் சுத்தவிக்ரஹர்.
33. 92. நேபாளக்ஷேத்திரத்தில் பசுபதீசுவார் என அழைக்கப்படுபவர்.

34. 96. ஹரிச்சந்தர சேஷத்திரத்தில் ஹரிச்சுவரர் என
ப்ரசித்தமானவர்.
35. 98. ராவணன் கைலாஸத்தை அசைத்தபோதும்
பிரும்மாண்டங்களைப் ப்ரணய காலத்தில் எரிக்க
கும்போதும் மற்ற யுத்தங்களிலும் கலக்க
மின்றி ஸந்தோஷமாக தேவியின் முகத்தைப்
பார்த்திருப்பவர்.
36. 99. தக்ஷன் மறுபிறவியில் ப்ரசேதஸ் என்பவரு
ப்ருகும் விருக்ஷங்களின் கன்யகையான
மாரிஷா என்பவளுக்கும் அப்பெயருடனே
புத்ரரூகினர் யாகம் செய்தார், தேவிக்குப் பிரி
யத்தைச் செய்வதற்காக அந்த வேள்வியையும்
அழித்தார்.
37. 102. ஸாங்க்ய மதத்தில் கூறப்படும் பிரகிருதியும்
வ்யாசர் கூறும் தத்துவமாயு மிருப்பவர் அல்
லது முக்தியையளிக்கும் அவ்யக்த லிங்கமா
யிருப்பவர். பக்தியையளிப்பது வ்யக்தலிங்
கம். முக்தியையளிப்பது அவ்யக்தம். புக்தி
முக்தியளிப்பது வ்யக்தாவ்யக்த லிங்கம்.
முக்தியளிப்பது அவ்யக்தம். புக்தி முக்தி
யளிப்பது வ்யக்தாவ்யக்த லிங்கம்.
38. 103. ஸுவர்ண சேஷத்திரத்தில் ஸஹஸ்ராசேஷச்
வரர் என்று ப்ரசித்தமானவர்.
39. 104. உலகைக்காக்க பல்லாயிரம் கிரணம் வாய்ந்த
ஸூர்யனாயிருப்பவர். அல்லது விச்வரூபியாயி
ருப்பவர்.
40. 105. வாக்மநது முதலிய அவயவங்களில் தேவதோ
பாஸனை செய்யும் ப்ரதி கோபாஸகர்களுக்கு
ஸாலோக்ய முக்தியையும், ஸகுணமூர்த்தி.

களில் நான் என அஹங்காரஹோபாஸகர்
களுக்கு ஸாயுஜ்ய முக்தியையுட தனக்குள்
விளங்கும் ஆத்மாவுக்குத் தான் ப்ருத்யனை
உபாலிக்கும் ப்ருத கோபாஸகருக்கு ஸாரூப்
யத்தையுமளிப்பவர்.

41 101. பூமியைச்சமக்கும் அநந்தகைவும் இருக்கிறீர்.

ஸ்ரீ நடராஜ முர்த்தியின் தத்துவம்.

நிஷ்களமான லிங்கம் உள்ள ஒவ்வொரு ஆலயத்
திலும் ஸகள்மான இருபத்தைந்து முர்த்திகளில் ஒன்றான
ஸ்ரீ நடராஜ முர்த்தியைக் காண்கின்றோம். ஸகல முர்த்தி
களிலும் சிறந்தது நடராஜ முர்த்தி என அறிய கிடக்
கின்றது. நடனம் செய்வதால் அதற்கு நடராஜமுர்த்தி
நடேசமுர்த்தி தாண்டவமுர்த்தி நடனசர்ப்பதி, என்பது
போன்ற பல பெயர்கள் தோன்றின. நடனம் செய்யும்
இடத்திற்கு சபை என்று பெயர். பிரதி தினமும் ஸாயங்க
கால வேளையில் சகல பூதப்ரேத பிசாசங்களையும் அடக்கி
உலகிற்கின்பமூட்டும் பொருட்டு பகவான் தாண்டவ
மாடுகிறார். இவ்வானந்தத் தாண்டவத்தைத் தரிசிக்க ஸகல
தேவர்களும்ங்கு கூடுவதால் சாயங்காலத்தில் சிவாலாயந்
தவிர மற்ற ஆலயங்களைத் தரிசிக்கக் கூடாதென ஆகமம்
கூறும். திருவாலங்காட்டில் ரத்னசபையிலும் சிதம்
பாத்தில் கனகசபையிலும் மதுரையில் வெள்ளி சபை
யிலும் திருநெல்வேலியில் தாம்ப்ரசபையிலும் திருக்குற்ற
லத்தில் சித்ர சபையிலும் நடனம் செய்ததால் இந்த ஐந்து
சுஷுத்திரங்களிலும் நடராஜ முர்த்தி மிக விசேஷமானது.
இந்த நடனம் பல வகைப்படும். ஒவ்வொரு சுஷுத்திரத்தில்
ஒவ்வொரு வகையான நடனம் செய்துளார். திருவாரூரில்
அஸ்பா நடனமும், திருநள்ளாறில் உன்மத்த நடனமும்
திருநாகைக் காரோணத்தில் பாராவார தாங்க நடனமும்

திருக்கோளிலில் பிருங்க நடனமும் திருவாய்மூரில் கமல நடனமும் செய்தார். இவை முறையே ஸப்தவிடங்க சேஷ்தர் மெனப்படும். திருஆலங்காடு திருஆலவாய் ருகாளர் திருகுற்றலம் திருநல்லூர் திருநெல்வேலி திருமுல கன்பூண்டி பேரூர் திருவெண்காடு ஆகிய இந்த சேஷ்தர்ங்க வில் சிதம்பரம் போல் நடராஜ மூர்த்தி விசேஷமாகும். இவைகளை ஆதி சிதம்பர மென்பர். திருப்புவனம் கஞ்ச னூர் திருப்புத்தூர் ஆகிய இம்மூன்று ஸ்தலங்களிலும் கற் சிலை உருவமாக நடராஜ மூர்த்தி அமைந்துள்ளது. எல்லா விடங்களிலும் மிகச் சிறந்ததாகக் கருதப்படுவது சிதம் பரமே. அந்த சேஷ்தரம் பஞ்ச சூதங்களில் முதன்மை யான ஆகாச லிங்க சேஷ்தரமாகும். பஞ்சசூதஸ் ருஷ்டியில் ஆத்மாவினிடமிருந்து முதலில் தோன்றியது ஆகாசம்.

அது இறைவனைப் போலவே எங்குமிருக்கிறது. எக் காலத்தும் மழிவதில்லை. சப்தம் என்ற ஒரு குணத்தைத் தவிர வேறு குணமோ ரூபமோ இல்லாதது. அவ்வாகா சத்திலும் சிறந்தது சின்மயமான ஆகாசம். வெட்ட வெளி யாய் நிர்மலமாய் ஆனந்த வடிவாய் எங்கும் நிறைந்ததாக உள்ளது பரமாத்ம ஸ்வரூபம். அது உலகைப் படைக்க வேண்டும் என்று எண்ணிய மனோ விருத்தியே நடனம். அசைதல். அந்த நடனம் செய்கிறவரே நடராஜ மூர்த்தி. ஸமஷ்டியான சிதா காசத்தில் அசைவது போல் வ்யஷ்டி யான ஒவ்வொரு ஜீவனது ஹ்ருதய ஆகாசத்திலும் ஜீவன் வடிவாகியிருந்து தான் அசைய காசாணுதி அவயவங்க ளும் கண் காது முதலிய அறிவின் புலன்களும் வாக் பாணி முதலிய தொழிலிந்திரியங்களும் அசைகின்றன. உலகில் அண்டத்திலுள்ளபடி பிண்டத்திலும் நடைபெறுகிறது. ஆதலால் ஸகுணமாக (போமாக)த் தோன்றிய மூர்த்தி களில் முதலில் தோன்றிய மூர்த்தி நடராஜ மூர்த்தியென எங்கும் அம்மூர்த்தி சிறந்ததாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. ஸ்திதியிலும் மாணத்திலும் தோன்றுவது போல ஸ்ருஷ்

டியில் அவ்வளவு துன்பமில்லை. சிறிது காலமே தாயிக்கும் சேயிக்கும் துன்பம். குழந்தை முகத்தைப் பார்த்தவுடன் இன்பமே அதிகரிக்கின்றது. ஸம்ஸாரத் துன்பத்தை அனுபவிப்போர் இன்பவடிவான நடராஜனைத் தரிசிப்பது மிகவும் சிறந்ததாம். அன்றியும் கர்மமேகதி என்ற மீமாம்ஸக வித்தாந்தத்தைத் தழுவின தாருகாவநவாலிகளுக்கும் அன்பைப் புகட்டக் கருதினர் சிவன். பிறந்த வண்ணமோ இறக்கிறோம். எண்சான் உடலில் ஒரு சாண் வயிற்றைக் கழுவு இரந்துண்ணல் போதாதோ? என எடுத்துக் காட்ட ஒரு சாண் துணியுமின்றி பிஷாடக் மூர்த்தியாக வந்தார். தத்துவ மறியா தாருகவன முனிவர் ஸர்வேசனைச் சிஷிக்கக் கருதினர். கர்மகாண்டபடி ஆபிசாரம் செய்தனர். தீயிலிருந்து வந்த புலியைக் கிழித்து ஆடையாக அணிந்தார் பகவான். ஸர்பத்தை அனுப்பினார். அதை ஆபரணமாக பூண்டார். செந்தீயை காத்தி லேர்தினார்.

அபஸ்மார மெனும் அரக்கனைக் காலின் கீழ் தள்ளினார். ஆபிசார மந்தாங்களான உடுக்கையைக் கரத்தில் வைத்துக் கொண்டார். ஹிம்சை என்னும் புலியைக் கொன்று ஸர்பமெனும் ஆக்ரஹத்தை ஆபரணமாகப் பூண்டு தீயெனும் கோபத்தை அடக்கி, அக்ஞான மெனும் அரக்கனைக் காலால் உதைத்துப் பஞ்சாக்ஷர வடிவான ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயம் திரோதாநம் அதுக்ரஹம் என்ற ஐந்தொழிலைக் கைக்கொண்டு ஆனந்த வடிவான மஹரிஷிகளைத் தடுத்து ஆட் கொண்ட மூர்த்தி நடராஜ மூர்த்தி. ஆதலால் நம்மைத் துன்பக் கடலில் தள்ளும் காமக்ரோதங்களையும் அக்ஞானத்தையும் அகற்றி மெய்க்ஞானம் தந்து பேரின்பக் கடலில் சேர்க்கும் நடராஜ மூர்த்தியைத் தரிசித்தல் வேண்டும். சக்தி அல்லது மாயையைக் கைக்கொண்டு கிரியா சக்தியுடன் உலக ஸ்ருஷ்டியில் ஈடுபடுவது நடராஜரையும் ஞானசக்தியையும் கிரியாசக்தியையும் ஸமமாகக் கருதி ஸ்ருஷ்டிக்கு முந்தி உள்ள ஸகல நிஷ்களமான ஸதாசிவ மூர்த்தியே லிங்கமாம். ஞான சக்தி

யையும் உட் கொண்டு லயத்தில் சிவ தத்துவ மென அழைக்கப்படுவது நிஷ்களமான பரமாத்மஸ்வரூபமாம். பிறும்மோத்ஸ்வ காலத்தில் நடராஜமூர்த்திகளம்பி தீர்த்த வாரியன்று உலக வடிவமான ரதத்தை கொளுத்துகிறார். அன்று தீர்த்தவாரி உத்ஸவம் அதாவது பிருதிவியை எரித்து ஜலமாக்கி லயக்ரமத்தைக் காட்டுகிறார், ஸகல ஜகத்தும் லயமாகி இறைவனிடத்தில் ஒன்றாகச் சேர்கிறது. சேருமிடம் பரமாத்மஸ்வரூபம்.

விபூதி மஹிமை.

சிவனை ஸேவிக்கச் சிவசின்னத்துடன் செல்ல வேண்டும். அது விபூதியும் ருத்ராக்ஷமுமாம். விபூதியை வர்ணிக்காத உபநிஷத்தும் புராணமும் ஸ்மிருதியுமில்லை. தூர்வாஸர் நெற்றிக்குநீர் அணிந்து சென்றார். நரகத்திலுள்ளோர் கூக்குரலைக்கேட்டு கீழே குனிந்தார். அந்த விபூதி சிறிது நரகத்திலுள்ளோர் மீது சிந்தித்து. உடனே அங்குளோர் துக்கமகன்றது. நரகமேஸ்வர்க்கமானது என ஸ்காந்தம் கூறுகிறது. அவ்விபூதியின் பெருமையை உணர்ந்து விதிப்படி அணிந்தால் எத்தகைய பயனுண்டாகும் என கூறவும் வேண்டுமா? உடல் நலமில்லாதவர் ஜலஸ்நானம் செய்ய முடியாதவர் விபூதி அணிந்தால் அது ஆக்நேயஸ்நானமாகும். கர்மாக்களைச்செய்ய அவன் அர்ஹதை உள்ளவனாகிறான். என தர்ம சாஸ்த்ரம் கூறுகிறது.

ஒவ்வொரு வைதிக கர்மாவிற்கும் பூர்வாங்கமாக விபூதி தாரணம் விதிக்கப்படுகிறது. அக்னியில் செய்யப்படும் கர்மாவின் முடிவில் அந்த பஸ்மாவைத் தரிக்க வேண்டும், மிக பவித்திரமும் அவச்யமும் ஆனதால் ஆசமநம்போல் கர்மாவிற்கு முன்னும் பின்னும் விபூதியைத் தரிக்கும்படி தர்ம னால் கூறுகிறது. ஆசௌசமெனும் தீட்டு காலத்தில் கூட ஸந்த்யாவந்தனம் போல் நித்யம் விபூதி தாரணம் விதிக்கப்படுகிறது.

விபூதியின் பெயரும் உத்பத்தியும்.

விபூதி, பஸ்மா, சூடாரம், பவலிதம், ரகூடா, என் ஐந்து பெயர்கள் இதற்கு உண்டு. ஒவ்வொன்றும் காரணப் பெயரேயாம். நசுவமான இவ்வுலகத்து செல்வத்தையும் தருவதால் ஒப்பற்ற செல்வம் என்ற பொருளைப் போதிக் கின்றது விபூதி என்ற சொல். பாபங்களை அகற்றுவது என்ற பொருள் கொண்டது பஸ்மா என்ற பதம். ஸகல ப்ராணிகளின் ஸகல விதமான துக்கத்தையும் அகற்று வதால் சூடா மெனப்படும். அக்ஞான இருளை அகற்றி ஆத்ம ஞானத்தை ப்ரகாசப்படுத்துகிறது என்ற பொருள் கொண்டது பவலிதம் என்ற பதம்.

ஸகல பூதப்ரேதசேஷ்டைகளையும் அகற்றி நம்மைக் காப்பதால் ரகூடா என்று பெயர். இப்பெயருக்கேற்க நோயாலல்லது பேயால் பீடிக்கப்படுவோர் பெரியோரிடம் விபூதி மந்திரித்து அணிவதைக் காண்கிறோம். இதன் உத் பத்தியை உபநிஷத் வர்ணிக்கிறது. பசுவின் உடலில் சகல தேவர்களும் வாசம் செய்கின்றனர். அதன் சாணியில் ஸாகூடாத் மஹாலெக்ஷ்மி வசிக்கிறாள், அந்த கோமயத்தை எடுத்து உலர்த்தி சிவராத்திரி அன்று விரஜா ஹோமம் செய்து தீயிலிட்டு அதிலிருந்துவரும் பஸ்மா ஒரு வகை. யாகம் செய்பிறவாது அக்னியிலிருந்து உண்டாகும் பஸ்மா மற்றொரு வகை. இவ்விரண்டையும் எல்லோரும் தரிக்க லாம். அவரவர் ஔபாஸனத்திலுண்டாகும் பஸ்மா ஒரு வகை, இதை அவரும் அவரது வர்க்கமுமே இட்டுக் கொள்ளலாம். மற்றவர் அதை இடக்கூடாது. இயற்கை யாக சில விடங்களில் பிருமம் குண்டம் (பிருமமா யாகம் செய்த விடம்) போல கிடைக்கும் பஸ்மா ஒரு வகை. இவைகள் கிடைக்காவிடில் சிவாலயத்திலுள்ள யாகசாலை யிலிருந்து பஸ்மா எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

விபூதி எப்படி தரிப்பது?

ஜலத்தில் குழைக்காமல் இடுவது உத்தானம். ஜலத்துடன் சேர்த்துக் குழைத்திடுவது ஒரு வகை. முதலில் உடலில் பூர்ணமாக உத்தானம் செய்துக் கொண்டு பிறகு ஜலத்துடன் சேர்த்து அணிய வேண்டும். மூன்று ரேகைகள் தனித்தனி தெரியும்படி தரிக்க வேண்டும். உத்தான காலத்தில் மேலே தலையை அண்ணூர்ந்து விபூதி இட வேண்டும். அங்கிருந்து சிந்தம் பஸ்ம கீழேவிழாமல் நம்மீதே விழும். கீழே விழாதால் பற்பல பிறவி பசு பகூழி ஜன்மமுண்டாகும். முதலில் பவித்ர விரலாலும் ஆள்காட்டி விரலாலும் இரு ரேகைகளை இட்டு பிறகு சுட்டை விரலால் நடு ரேகையை இட வேண்டும் மென்பது, சில ரிஷிகள் து அபிப்ராயம். இம்மூன்று ரேகைகளும் அகார உகாரமகார வடிவமான பிரணவம். மும்மூர்த்திகள் கார்ஹ பத்ய ஆஹவ ! கீயம் தக்ஷிணக்ரி. ருக்யஜுஸ்ஸாம என கருத வேண்டும் இதை அணிய சில வேதாந்த மந்தாங்களும் உண்டு, ஜலம் மஹாவிஷ்ணு, அதை விட்டு குழைக்க வேறு மந்தரம் உளது. வேதமறியாதார் பஞ்சாக்ஷரியைக் கூறி அணியலாம். அதுவும் உபதேசிக்கப்படாதவர் சிவநாமாவைச் சொல்லி அணியவேண்டும், த்ரிபுண்ட்ரமணிவதற்காகவே நெற்றி அகலத்தில் அமைந்துள்ளது. மும்மூர்த்திகளும் சகல தேவர்களும் விபூதி அணிந்திருக்கின்றனர். விபூதியால் பலர் நோய்கள் அகற்றியதை அடியார் சரித்திரத்தில் காணலாம்.

விபூதியின் தத்வார்த்தம்

பசு என்பது ஜீவராசிகள். அதன் சாணமென்பது மலம், விர்ஜா ஹோமம் என்பது மலத்தை எரிக்கும் ஞானாக்ரியாம். ஞானாக்ரி மலத்தை அல்லது கர்மத்தை எரித்த பின் வெண்மை நிறம் வாய்ந்த பஸ்ம சக்த ஸத்வா

ஞானமாம். அதை நாம் அணிவது ஜீவனிடத்துள்ள சகல உபாதிகளையும் களைந்து சிவஸ்வரூபத்தில் சிவோஹம் என சிவனிடம் சேருவதாகும். எல்லாவஸ்துக்களையும் நன்கு எரித்தால் வெளுப்பான பஸ்மமாகத்தான் அவை மாறும். ஆனால் வியவஹாரதசையில் அவை வெவ்வேறு நாமம் வெவ்வேறு உருவம் உள்ளது. அவை எல்லாவற்றிலும் ஊடுருவி நிற்பது ஸத்யமான பஸ்மமே, அந்நன்ம உலகம் வேறுபடினும் உள்ளே உள்ளது அழியாத ஸதவ ஞான மயமான சிவனே யாவன், நாமரூபமற்றவுடன் நிஜஸ்வரூபமான் சிவனே மஞ்சுகிறது. அந்த சிவனே நான் என்ற அபேதமான எண்ணத்துடன் விபூதி அணிய வேண்டும், அந்த முடிவையே நாம் பெறவேண்டும், அத்தகைய வேதாந்த விவேகமற்றவருக்கு 'முடிசார்ந்த மன்ன ராயினும் முடிவில் ஒரு பிடி சாப்பலாவது கண்டீர்' என்ற சான்றோர் சொற்படி உலகவாழ்க்கை சாச்வதமல்ல என்று எண்பிக்கின்றது பஸ்மா. அத்தகைய மஸ்மாலை எப்போதும் அணிய வேண்டும், விசேஷமாக கர்ம காலம், பூஜா காலம் ஆலய ஸேவா காலமாகியவைகளில் விபூதி தாரணம் அவசியமாம். சிவ த்விஜரைத்தவிர மற்றவர்கையால் விபூதியைக் கொடுக்கவுட்கூடாது அதைப்பிறர் வாங்கவுட்கூடாது. நாடிக்குக்கீழ் இடுபீசில் ஸம்புடத்தில் வைத்த பஸ்மா சிலாக்யமல்ல.

ருத்ராக்ஷ தாரணம்.

விபூதிதாரணம் போல் ருத்ராக்ஷ தாரணமும் செய்ய வேண்டிய சிவபக்தர் அவச்யம் வேண்டிய கார்யமாம். அது சிவசின்னமாம். ருத்ராக்ஷத்தின் பெருமையை விளக்க ஸ்காந்தத்தில் பற்பல கதைகள் கூறப் பட்டிருக்கின்றன. இதைத் தரிப்பது வெளிவேஷமேயன்றி பயனுண்டோ என ஒரு அரசன் கேட்க, தறவி ஒருவர் ஒரு பூனைக்குட்டியின் கழுத்தில் ருத்ராக்ஷத்தைக் கட்டி மேலே எறிய, தேவேந்

திரன் அதை வரவேற்றுப் பூஜை செய்து புஷ்பக் விமானத் திலேற்றி அத்துடன் தானும் துறவியிடம் வந்து யாது வேண்டும் என கைக்கட்டி வாய் புதைத்துநின்றார் என்று ஒரு கதை கூறுகிறது. ருத்ராஷ்டத்தைத் தரித்துத் கொண்டே ஒருவன் உயிர் நீங்கினால் அவனது சகலபாபங்களும் அகலும். அவன் நற்கெதி அடைகிறான். ஸுவர்ணத்தின் அம்சமதனிடமிருப்பதால் ருத்ராஷ்ட தாரணம் நேரைய அகற்றுகிறது. ருத்ரனுடைய அக்ஷிகளிலிருந்து தோன்றிய தால் ருத்ராஷ்டமெனப்படுகிறது. பாமசிவன் அரிய ரதம் அம்பு முதலியவைகளைக் கொண்டு முடிப்புரத்தை எரித்தார். அச்சமயம் ஸோமன்சூர்யன் அக்னி என்ற 3 அக்ஷிகளிலிருந்தும் ஆனந்த நீர் பெருகிற்று. அங்கிருந்து ருத்ராஷ்டம் 38வகையாகத் தோன்றின. சூர்யனிடமிருந்து கபில வர்ணமாக 12 சந்திரனிடமிருந்து வெளுப்பாக 16 அக்ணியிடமிருந்து கறுப்பாக 10 அமைந்துள்ளது அதை நாம் தரிக்க வேண்டும் என்றே இறைவனதை இடையில் துவாரத்துடன் படைத்தார். ஒரு முகம் முதல் 14 முகம் வரை ருத்ராஷ்டங்கள் உண்டு. ஏகமுக ருத்ராஷ்டம் ஒன்றான பாமாத்மஸ்வரூபம். பிரும்மஹத்தி பாபத்தை போக்குமது. 2 முகம் உமாமஹேஸ்வர ஸ்வரூபம். பாபத்தை அகற்றும். 3 முகம் உள்ளது அக்னி. ஸ்திரீ ஹத்தி தோஷத்தை போக்குவது. 4. சதுர்முகம். அது நானைக் கொன்ற பாபத்தை அகற்றும். 5. முகம் பாமசிவன். பூஜிக்கத் தகாததைப் பூஜித்ததாலுண்டாகும் பாபத்தை போக்கும். 6. முகம் ஷண்முகன். பிரும்மஹத்தியைநீக்கும். 7. அநங்கன். ஸ்வர்ணத்தைத் திருடிய பாபத்தை அகற்றும். 8. விநாயகன் அதனால் குருபநீக மனதோஷமகலும். 9. பைரவர். சிசு ஹத்தி பாபம் நீங்கும். 10. மஹாவிஷ்ணு, அதனால் பிசாசாதி பீடை அகலும். 11. ஏகாத சருத்ரம். அதனால் அச்சவமேத பலன் வரும். 12. துவாதசாதிதயர். அதனால் கோமேத பலனுண்டாகும். 13. கார்த்திகேயன். ஸர்வ சித்தியுமுண்டாகும். 14. ஸதாசிவன். ஸர்வ பாபமுமகலும். தலையில் 26. கழுத்தில் 100 அல்லது 50 இருபுஜங்களிலும் 16-16 ஆக 32. இருமணி

பந்தங்களிலும் 12-12 ஆக 24 இவைகளைத் தரித்துக் கொண்டு பூஜை ஜபம் முதலியன செய்தால் அழிவற்ற பலனைப் பெறலாம். ஸுவர்ணம் வெள்ளி தாம்பரம்பட்டு எருக்கை நார் ஆகியவைகளால் ருத்ராக்ஷத்தைக் கோர்த்து தரிக்க வேண்டும். மும்மூர்த்திகளும் சதா ருத்ராக்ஷத்தைத் தரித்திருக்கின்றனர். பூர்வஜன்ம புண்யமிருந்தால்தான் ருத்ராக்ஷ தாரணத்தில் புத்தி உண்டாகும். கண்ணுலைதைப் பார்த்தால் புண்ணிபமுண்டாகும். அதைத் தொழுவதில் கோடி புண்ய முண்டாகும். தரித்தால் நூறுகோடி புண்யம் உண்டாகும். ஸதா மாலி தரித்துக் கொள்வோர் அதை அசுத்தமான காலத்தில் பக்ஜோப வீதத்தை நிவீதமாக்கி காதில் தரிப்பது போல் சத்தமான விடத்தில் வைத்துப் பிறருதரிக்க வேண்டும். தரிக்கும் மாலியால் ஜபம் செய்யக் கூடாது. நெல்லிக்கனி அளவுள்ள ருத்ராக்ஷம் உத்தமம். இளந்தங்கனி போன்றது மத்யமம். கடலைப் போன்றது அதமம். மொத்தம் 300 தரிப்பது அதமம். 500 தரிப்பது மத்யமம். 1000 தரிப்பது உத்தமம். சிவனும் சிவையும் சேர்ந்திருப்பது போல் இரண்டு ருத்ராக்ஷம் சேர்ந்திருப்பது கௌரீ சங்கரமெனப்படும். அது எல்லா வற்றிலும் மிகமிக உயர்ந்ததாம். உயர்ந்த பரிசுத்தமான ருத்ராக்ஷத்தைக் கழுத்திலணிந்தால் ஸ்ரான காலத்தில் அதன் மீது விழுந்த ஜலம் நம் உடலில் விழும். அது கங்கை போல் நம்மைப் பாவந மாக்குவதுடன் நோயை அகற்றி ஆரோக்யத்தையும் நீண்ட ஆயுளையும் அளிக்கும். சாணைக் கல்லில் உரைத்தால் பத்தரைமாத்துத் தங்கம் போல் இருக்கும் உயர்ந்த ருத்ராக்ஷம் ஜன்னி பிறந்தவருக்கு அதை தேனில் இழைத்துத்தருவது சான்றோர் முறை. நோயை அகற்றும். ஆயுள்முடிந்து ஒரு ஸமயம் இறந்தாலும் பாபத்தைப் போக்குவது. ஆதலின் அவச்யம் ஒரு ருத்ராக்ஷத்தை யேனும் தரிக்க வேண்டும். பூஜா காலத்திலேனும் ஜபகாலத்திலேனும் ஆலயஸேவா காலத்திலேனும் ருத்ராக்ஷத்தைத் தரிக்க வேண்டும்.

ஸ்ரீ பஞ்சாஷ்டீ மஹிமை.

ஒவ்வொரு மனிதனும் ப்ரதிநிரமும் காலை மாலைகளில் பஞ்சாஷ்டீ ஜபம் செய்ய வேண்டுமென தர்ம நூல் விதிக்கின்றது. பஞ்சாஷ்டீ ஜபமில்லாதவர் சிவபூஜை வைசுவ தேவம் முதலிய ஸத்கர்மங்களுக்கு அர்ஹால்ல. சிஷ்டர் பஞ்சாஷ்டீ ஜபமில்லாதவர் வீட்டில் உண்ணார். அவர் கையாலளிக்கும் நீரையும்ருந்த மாட்டார். சிவாலயம் செல்வோர் ஸேவைக்கு முன்னும் பின்னும் பஞ்சாஷ்டீ ஜபம் செய்ய வேண்டும். தக்ஷிணமூர்த்தியினருகே அல்லது த்வ ஜஸ்தம்பத்தினடியே அமர்ந்து ஜபிக்க வேண்டும். வீட்டுப் பூஜையிலும் ஆரம்பத்திலும் முடிவிலும் அல்லது குரு உப தேசித்தப்படி ஒரு முறையாவது ஜபிக்கவேண்டும். ஜாத கர்மா நாமகரணம் உபநயநம் விவாஹம் போல் ஒவ்வொரு வருக்கும் பஞ்சாஷ்டீ ஜபம் ஒரு முக்கிய ஸம்ஸ்காரமாகும். பஞ்சாஷ்டீ ஜபம் செய்து வரும் (தன் மனைவியான) காசி ராஜன் பெண்ணிடம் அவள் கணவன் ஏகாந்த கீடைகுச் சென்றபோது அவள் உடலிலிருந்து வந்த ஜ்வாலை அவள் கணவனைக்கிட்டே அணுகாதபடி தடுத்ததாம். அட்பஞ்சாஷ்டீ மஹிமையை உணர்ந்து அவன் அதை உபதேசம் பெற்றார் என பிறும்மோதா கண்டம் கூறுகிறது. பஞ்சாஷ்டீ ஜபிப்பவரைப் பேய் பிசாசு ஏவல் சூன்யம் அபஸ்மார நோய் முதலியன அணுகாது.

யஜூர் வேதத்தில் முன்னே 3½ காண்டம் பின்னே 3½ காண்டம் வைத்து நடுவில் ஸ்ரீருத்ரம் என்ற மஹாமந்திரத்திலே அமைக்கப் பட்டுள்ளது இப்பஞ்சாஷ்டீ, இது உயர்ந்த உந்த்ராஜலும், சிறந்த அழியாத தனமாம். சிந்தித்ததை அளிக்கும் சிந்தாமணி. அது ஹ்ருதயஸ்தாநமான ருத்ரத்தில் முன்னும் பின்னும் சில பாகங்களை அமைத்து நடுவில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது வேதத்திலுள்ளபடி கூறுவதை ஸ்தூல பஞ்சாஷ்டீ என்பர். சக்தி பீஜத்துடன் சேர்த்தால் சக்தி பஞ்சாஷ்டீ என்பர். முதல் பதத்தைப்

பின்னால் கூறுவதை ஸ்கூலம் பஞ்சாக்கூர் என்பார். காரண பஞ்சாக்கூர் என ஒரு வகை அமைப்பு. சிவ என்பது மஹாகாரண பஞ்சாக்கூர் எனப்படும். முதல் எழுத்து மஹாமது எனப்படும். இந்த ஒவ்வொரு எழுத்தும் மஹாமஹிமை வாய்ந்தது. அபூர்வமான சக்தி வாய்ந்தது. ஸகல பாபங்களையும் போக்கவல்லது. மனிதர் கோறும் ஸகல வித்திகளையும் தருவது. இவ்வைந்தெழுத்தும் ஸதாசிவனது ஸத்யோஜாதம் தத்புருஷம் அகோரம் வாமதேவம் ஈசானம் என்ற ஐந்து முகங்களாம். அவர் செய்யும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதியைத் திரோதானம் அனுக்ரஹம் என்ற 5 தொழிலாம். அவர் படைத்த 5 பூதங்களாம். அவ்வைந்து பூதங்களாலுண்டான கண் காது மூக்கு நாக்கு த்வக்கென்ற 5 ஞானேந்திரியங்கள். வாக்பாணி - பாதபாயு உபஸ்த என்ற 5 கர்மேந்திரியங்களாம்.

இங்ஙனம் எல்லாவற்றையும் தனக்குள்ளே அமையப் பெற்ற இம்மஹா மந்திரத்தைக் குரு முகமாக உபதேசம் பெற்று அதில் கூறப்பட்டத்யாநச் லோகத்தில் வர்ணித்தபடி பகவானை உள்ளத்திலே இருத்தி அங்கந்யாஸகரன்யாஸங்களுடன் ஜபம் செய்வோர் இவ்வுலகில் சகல விதமான நன்மைகளையும் பெருவதுடன் மறு பிறவியிலும் உமாமஹேசர் அருளால் நற்பிறவி பெற்று சகலபோகபாக்யங்களையும் பெறுவர். வேதத்தை வேத மந்தரத்தை உபநயநம் ஆகாதவர் கூறக்கூடாது என வேதவிதி. இருந்தாலும் உலகில் தோன்றிய அனைவரும் நற்கதி பெற வேண்டுமென கருணை கொண்ட வேதத்தாய் வேத மந்தரமான பஞ்சாக்கூரியை எல்லோரும் உபதேசம் பெற்று ஜபிக்க வேண்டுமென உத்தரவு செய்கின்றது. இஃதொன்றே பஞ்சாக்கூரியின் பெருமையை விளக்க வல்லதன்றோ?

ஸ்ரீசிவநாமாஷ்டோத்தரசத நாமாவலி.

<p>ஓம் சிவாய நம: 5</p> <p>” மஹேஸ்வராய நம: 10</p> <p>” சம்பவே நம: 10</p> <p>” பிநாகினே நம: 10</p> <p>” சசிசேகராய நம: 10</p> <p>” வாமதேவாய நம: 10</p> <p>” விருபாக்ஷாய நம: 10</p> <p>” கபர்கினே நம: 10</p> <p>” நீலலாஹிதாய நம: 10</p> <p>” சங்கராய நம: 10</p> <p>” சூலபாணயே நம: 10</p> <p>” கட்வாங்கினே நம: 10</p> <p>” விஷ்ணுவல்லபாய நம: 15</p> <p>” சிபிவிஷ்டாய நம: 15</p> <p>” அம்பிகாநாதாய நம: 15</p> <p>” ஸ்ரீகண்டாய நம: 15</p> <p>” பக்தவத்ஸலாய நம: 15</p> <p>” பவாய நம: 15</p> <p>” சர்வாய நம: 15</p> <p>” திரிநிலாகேசாய நம: 20</p> <p>” சிதிகண்டாய நம: 20</p> <p>” சிவப்ரியாய நம: 20</p> <p>” உக்ராய நம: 20</p> <p>” கபாலினே நம: 20</p> <p>” காமாரயே : 20</p> <p>” அந்தகாஸூரஸூத ய நம: 20</p> <p>” கங்காதராய நம: 30</p> <p>” லலாடாக்ஷாய நம: 30</p> <p>” கால காலாய நம: 30</p> <p>” கிருபா நிதியே நம: 30</p>	<p>ஓம் பீமாய நம: 5</p> <p>” பாச ஹஸ்தாய நம: 5</p> <p>” ம்ருக பாணயே நம: 5</p> <p>ஓம் ஜடாதராய நம: 5</p> <p>” ஸ்கலாஸவாலினே நம: 5</p> <p>” கவசினே நம: 5</p> <p>” கிடோராய நம: 5</p> <p>” திரிபுராந்தகாய நம: 5</p> <p>” விருஷாங்காய நம: 5</p> <p>” விருஷபாருடாய நம: 40</p> <p>” பஸ்மோத்துளித விக்ர ஹாய நம: 40</p> <p>” ஸாமப்ரியாய நம: 40</p> <p>” ஸ்வரமயாய நம: 40</p> <p>” த்ரயீமூர்தியே நம: 40</p> <p>” அநீசுவராய நம: 45</p> <p>” ஸர்வஜ்ஞாய நம: 45</p> <p>” பாமாந்மனே நம: 45</p> <p>” ஸோமஸூர்யாக்நி- லோசனாய நம: 45</p> <p>” ஹகிஷே நம: 45</p> <p>” யஜ்ஞமயாய நம: 50</p> <p>” ஸோமாய நம: 50</p> <p>” பஞ்சவக்த்ராய நம: 50</p> <p>” ஸதாசிவாய நம: 50</p> <p>” விசுவேசுவராய நம: 50</p> <p>” வீரபத்ராய நம: 55</p> <p>” கணநாதாய நம: 55</p> <p>” ப்ராஜாபதியே நம: 55</p> <p>” ஹிரண்யரேதேஸ நம: 55</p> <p>” தூர்த்ரயாய நம: 55</p>
---	---

ஓம் கிரீசாய நம:	60	ஓம் ஸூத்விகாய நம:	85
,, கிரீசாய நம:		,, சுத்தவிக்ரஹாய நம:	
,, அநகாய நம:		,, சாச்வதாய நம:	
,, புஜங்க பூஷணாய நம:		,, கண்டபரசுவே நம:	
,, பர்காய நம:		,, அஜாய நம:	
,, கிரீதன்வநே நம:	65	,, பாசவிமோசகாய நம:	90
,, கிரீபீரியாய நம:		,, மிருடாய நம:	
,, கிருத்தி வாஸஸே நம:		,, பசுபதயே நம:	
,, புராராதயே நம:		,, தேவாய நம:	
,, பகவதே நம:		,, மஹாதேவரய நம:	
,, ப்ரமதாதிபாய நம:	70	,, அவ்யயாய நம:	95
,, ம்ருத்புஞ்ஜயாய நம:		,, ஹரயே நம:	
,, ஸுக்ஷ்மதநவே நம:		,, பூஷதந்தபிதே நம:	
,, ஜகத்வயாபிநே நம:		,, அவ்யக்ராய நம:	
,, ஜகத்ராவே நம:		,, தக்ஷாத்வரஹராய நம:	
,, வ்யோமகேநசாய நம:		,, ஹராய நம:	100
,, மஹாஸேநஜரகாய நம:		,, பதநேத்ரயிதே நம:	
,, சாருவிக்ரமாய நம:		,, அவ்யக்தாய நம:	
,, ருத்ராய நம:		,, ஸஹஸ்ராக்ஷாய நம:	
,, பூதபதயே நம:		,, ஸஹஸ்ரபாதே நம:	
,, ஸ்தாணவே நம:	80	,, அபவர்க்ப்ரதாய நம:	
,, அஹிர்புதன்யாய நம:		,, அநந்தாய நம:	
,, திகம்பராய நம:		,, தாரகாய நம:	
,, அவ்ஸ்டமுர்த்தயே நம:		,, பரமேச்வராய நம:	
,, அநேகாத்மநே நம:			

ஓம் தத் ஸத்:

श्री शिवनामाष्टोत्तरशतनामावलिः

ॐ शिवाय नमः ।	ॐ शितिकंठाय नमः ।
” महेश्वराय नमः ।	” शिवाप्रियाय नमः ।
” शंभवे नमः ।	” उग्राय नमः ।
” पिनाकिने नमः ।	” कपालिने नमः ।
” शशिशेखराय नमः ।	” कामारये नमः ।
” वामदेवाय नमः ।	” अंधकासुरसूदनाय नमः ।
” विरूपाक्षाय नमः ।	” गंगाधराय नमः ।
” कपर्दिने नमः ।	” ललाटाक्षाय नमः ।
” नीललोहिताय नमः ।	” कालकालाय नमः ।
” शंकराय नमः ।	” कृपानिधये नमः ।
” शूलपाणये नमः ।	” भीमाय नमः ।
” खट्वांगिने नमः ।	” परशुहस्ताय नमः ।
” विष्णुवल्लभाय नमः ।	” मृगपाणये नमः ।
” शिपिविष्टाय नमः ।	” जटाधराय नमः ।
” अंबिकानाथाय नमः ।	” कैलासवासिने नमः ।
” श्रीकंठाय नमः ।	” कवचिने नमः ।
” भक्तवत्सलाय नमः ।	” कठोराय नमः ।
” भवाय नमः ।	” त्रिपुरान्तकाय नमः ।
” शर्वाय नमः ।	” वृषांकाय नमः ।
” त्रिलोकेशाय नमः ।	” वृषभारूढाय नमः ।

१०

३०

२०

४०

ॐ भस्मोद्भूलितविग्रहाय नमः ।
 ॥ सामप्रियाय नमः ।
 ॥ स्वरमयाय नमः ।
 ॥ त्रयीमूर्तये नमः ।
 ॥ अनीश्वराय नमः ।
 ॥ सर्वज्ञाय नमः ।
 ॥ परमात्मने नमः ।
 ॥ सोमसूर्याग्निलोचनाय नमः ।
 ॥ हविषे नमः ।
 ॥ यज्ञमयाय नमः । ५०
 ॥ सोमाय नमः ।
 ॥ पंचवक्राय नमः ।
 ॥ सदाशिवाय नमः ।
 ॥ विश्वेश्वराय नमः ।
 ॥ वीरभद्राय नमः ।
 ॥ गणनाथाय नमः ।
 ॥ प्रजापतये नमः ।
 ॥ हिरण्यरेतसे नमः ।
 ॥ दुर्धर्षाय नमः ।
 ॥ गिरीशाय नमः । ६०
 ॥ गिरिशाय नमः ।

ॐ अनघाय नमः ।
 ॥ भुजंगमृषणाय नमः ।
 ॥ भर्गाय नमः ।
 ॥ गिरिधन्वने नमः ।
 ॥ गिरिप्रियाय नमः ।
 ॥ कृत्तिवाससे नमः ।
 ॥ पुरारातये नमः ।
 ॥ भगवते नमः ।
 ॥ प्रमथाधिपाय नमः । ७०
 ॥ मृत्युंजयाय नमः ।
 ॥ सूक्ष्मतनवे नमः ।
 ॥ जगद्ध्यापिने नमः ।
 ॥ जगद्गुरवे नमः ।
 ॥ व्योमकेशाय नमः ।
 ॥ महासेनजनकाय नमः ।
 ॥ चारुविक्रमाय नमः ।
 ॥ रुद्राय नमः ।
 ॥ भूतपतये नमः ।
 ॥ स्थाणवे नमः । ८०
 ॥ अहिर्बुध्न्याय नमः ।
 ॥ दिगंबराय नमः ।

ॐ अष्टमूर्तये नमः ।
 ” अनेकात्मने नमः ।
 ” सात्त्विकाय नमः ।
 ” शुद्धविग्रहाय नमः ।
 ” शाश्वताय नमः ।
 ” खड्गपरशवे नमः ।
 ” अजाय नमः ।
 ” पाशविमोचकाय नमः ।
 ” मृडाय नमः ।
 ” पशुपतये नमः ।
 ” देवाय नमः ।
 ” महादेवाय नमः ।
 ” अव्ययाय नमः ।

ॐ हरये नमः ।
 ” पूषदंतभिदे नमः ।
 ” अव्यग्राय नमः ।
 ” दक्षाध्वरहराय नमः ।
 ” हराय नमः ।
 ” भगनेत्रभिदे नमः ।
 ” अव्यक्ताय नमः ।
 ” सहस्राक्षाय नमः ।
 ” सहस्रपादे नमः ।
 ” अपवर्गप्रदाय नमः ।
 ” अनंताय नमः ।
 ” तारकाय नमः ।
 ” परमेश्वराय नमः ।

१००

१०८

ओं तत् सत्

புத்தக விளம்பரம்.

நாகரம்.

	ரூ.	அ.	ப.
1. தேவீ மாஹாத்திரம்: நவாங்கம், ஸ்தோத்திரங்கள் ஸஹிதம்.	1	4 0
2. பாசம்பு மஹிம்ன ஸ்தோத்திரம்.	0	6 0
3. ஸ்ரீ வித்யா ஸ்தோத்திர மாலா.	0	6 0
4. தேவீ ஸ்தோத்திர பஞ்சகம்.	0	6 0
5. லலிதா த்ரிசதீ : ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத் பாதர் பாஷ்யம்.	2	0 0

நாகரமுலம்—தமிழுரை.

6. ஸ்ரீ லலிதா த்ரிசதீ : பாஷ்யத்தைத் தழுவிய தமிழ் விருத்தியுரை.	3	0 0
7. ஸ்ரீ ஹரிமீடே ஸ்தோத்திரம் : ஸ்ரீஸ்வயம் பிரகாசயதி இயற்றிய விபாக்கியானத்தைத் தழுவிய தமிழுரை.	1	8 0
8. ஸ்ரீ சக்தி மஹிம்ன ஸ்தோத்திரம் பாஷ்யத்தை தழுவிய தமிழ் விருத்தியுரை.	0	12 0
9. லலிதா அஷ்டோத்தர சதநாம ஸ்தோத்திரம்.	0	6 0
10. ஆத்மார்ப்பண ஸ்துதி.	1	8 0
11. வேதமதமும் மனஸ்தத்துவமும்.	2	0 0

தமிழ்.

லலிதோ பாக்கியானம் (அச்சில்)

N. RAJAM & CO.,

BOOKSELLERS & PUBLISHERS,

2/43, PURASAWAKAM HIGH RD., VEPERY, MADRAS-7.

PRINTED AT THE RATHNAM PRESS, MADRAS-1.